

Tuyển tập
truyện ngắn đặc sắc
Báo Văn nghệ Trẻ

Thị trấn xe bus màu xanh

THƯ VIỆN SỐNG
Knowledge for All Time

Văn nghệ Trẻ

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Table of Contents

Lời giới thiệu	
Qua mùa giông gió	
Cơn mưa không dừng lại	
Những hành lang rộng	
Thị trấn xe bus màu xanh	
12 chiếc bánh flan	
Những ô cửa xanh	
Trên trời, dưới đất...	
Chợ hoa đào	
Đường lầy	
Kẻ trộm chó	
Phép nhiệm màu	
Người đàn bà đến sau canh hai	
Tái sinh	
I	
II	
III	
IV	
V	
Bến đợi	
Tình Dừa	
Chuyện ba người	

Lời giới thiệu

Nếu báo Văn nghệ trẻ là thương hiệu quen thuộc nơi độc giả có thể tìm thấy những tác phẩm tâm huyết nhất của các tác giả trẻ, thì cuốn sách bạn đang cầm trên tay là những truyện ngắn đặc sắc nhất mà chúng tôi tuyển chọn từ hơn 100 truyện ngắn trên tờ báo này trong năm 2010 - 2011. *Thị trấn xe bus màu xanh* là những tinh túy mà qua đó các cây bút trẻ thổi hồn vào từng câu chữ, từng chi tiết và từng tình huống truyện.

Ở *Thị trấn xe bus màu xanh*, bạn sẽ gặp được rất nhiều những con người khác nhau và nghe họ trải lòng về cuộc sống và tâm sự của mình. Bạn sẽ được bước qua cánh cổng của một biệt thự xa hoa để chứng kiến bi kịch của một gia đình quý tộc giàu có nhưng không hề hạnh phúc bởi những mưu mô, tính toán, đánh đổi của ông chủ quá tham vọng, bởi lối sống thực dụng, quen hưởng thụ của các “cô, cậu chủ” và những đau đớn đến phát điên của người mẹ - bà chủ gia đình (*12 chiếc bánh flan*). Bạn cũng không thể trách móc mà chỉ có cảm giác xót xa khi chứng kiến những vụ ngoại tình chớp nhoáng, không biết mặt đối phương, chỉ để giải quyết nhu cầu sinh lý của những người vì cuộc sống mưu sinh mà phải chấp nhận cảnh sống tạm bợ nơi đất khách quê người... (*Qua mùa giông gió*). Bạn sẽ tự vấn lòng mình khi nghe lời sám hối của đứa con vô tâm không để ý đến những nhu cầu tinh thần của người cha già cô đơn (*Những ô cửa xanh*) và sẽ đồng cảm sâu sắc trước ước mong “mình không còn là trinh nữ” của một cô gái luôn giữ gìn và muốn dành những gì tốt đẹp nhất cho người mình yêu, để rồi đến khi anh nả m lại chiến trường, cô trắng tay, tất cả những gì còn lại là cảm giác dầy vò, tiếc nuối... (*Những hành lang rộng*).

Thị trấn xe bus màu xanh sẽ lấy của bạn những giọt nước mắt đã y sót xa, day dứt nhưng cũng sẽ mang đến cho bạn những nụ cười nhẹ nhõm khi chứng kiến hạnh phúc hời sinh trên sự vỡ nát tưởng như không gì cứu vãn nổi. Kịch tính đó đến từ câu chuyện đau lòng nhưng ấm áp của một người vợ vốn đã đau khổ đến tuyệt vọng vì không thể có con, giờ lại phải chứng kiến người chồng mà mình một lòng yêu thương, kính trọng ở trên giường với cô bé giúp việc... để rồi vượt qua tất cả, với tình yêu thương vô bờ bến, họ lại tìm được niềm hạnh phúc ngọt ngào, viên mãn (*Con mưa không dừng lại*). Đó cũng chính là cảm nhận khi đứng nhìn những người con trong một gia đình lần lượt bỏ phố thị xa hoa để trở về ngôi nhà xưa cũ, chốn bình yên mà họ đã từng bỏ đi để chạy trốn quá khứ, chạy trốn những nỗi đau (*Những ô cửa màu xanh*)...

Thị trấn xe bus màu xanh không có một chủ đề cụ thể, bởi chủ đề của nó là *cuộc sống*, mà cuộc sống thì vốn dĩ đã muôn màu, muôn vẻ. Những truyện ngắn được tuyển chọn ở đây mang trong mình hơi thở cuộc sống. Người tuyển chọn ý thức được rằng đọc xong cuốn sách này, độc giả có thể sẽ bối rối. Nhiều tính cách, nhiều quan điểm va chạm với nhau đã khiến từng trang văn nổi gió và tâm hồn người đọc cũng chẳng thể lặng yên nhưng đã là văn chương thì không có đúng, sai, hay, dở nên rất mong nhận được sự đồng tình và ủng hộ của bạn đọc!

Thái Hà Books

Qua mùa giông gió

Phạm Thanh Thúy

Vườn nhà gã rộng, có một cái ao thả cá, bờ ao được kê đá học, rất sạch sẽ, mát mẻ, lại còn có cả một cây sung to, xòa bóng che mát cả một góc ao. Vợ gã lại là người ưa sạch sẽ, khá lãng mạn, nên trong vườn, nhất là dưới mặt đất chỉ có xác lá rụng chứ không có rác rưởi hay phân động vật bao giờ. Bên gốc sung, nàng còn kê một bộ bàn ghế chế từ xi măng cát, đã được trang trí giả vân gỗ. Bộ bàn ghế đó dành cho những vị khách thích không gian để thưởng thức, chủ yếu là khách của gã, những người đàn ông suốt ngày chỉ ham hồ sẫm soi... giấc mộng của kẻ khác. Họ là những gã nghiện số đề. Gã không nghiện số đề, nhưng dung túng những người đàn ông kia, để thi thoảng lại bâng quơ: “Đêm qua tôi mơ...” khiến những ông bạn lại một phen sôi lên như nước trong nồi đang đun.

Vợ gã giỏi tiếng Trung Quốc, nàng đi dạy ở những công ty cung ứng nhân lực quốc tế đang ngày một rộ như lá rụng mùa thu. Vì thế, đôi khi khách của nàng là những người vì lý do nào đó muốn đi Trung Quốc hay các nước nói tiếng Trung Quốc, và vì lý do nào đó đã thân thiết với nàng. Họ tìm đến, ngồi dưới gốc sung để dốc bầu tâm sự. Tuy nhiên, những trường hợp như thế là rất hiếm.

... Trưa hè, nắng vàng vọt cô lợt qua những kẽ lá sung đang đan nhau chỉ chít để đậu xuống rung rinh trên hai đôi vai trần tròn trịa của hai người phụ nữ đang ngồi hóng mát. Cô gái lớn đầu để nhà gã, nhưng tên tuổi và tính cách của cô thì gã đã được vợ giới thiệu từ lâu... Một cô gái trẻ, không đẹp lắm, nhưng đầy quyết tâm... đang học tiếng để làm dâu xứ người.

Gặp cô, gã bỗng chợn lòng, như thể gặp người về từ dĩ vãng.

“Đêm qua em nă m mơ buồ n cười lắ m chị ạ. Em mơ là em... bị lắ y chồ ng. Đầ u tiên, em thắ y mình ở trong một đắ m cưới và bản thân là một cô dâu. Em cứ tự hỏi: Tại sao lại có đắ m cưới này? Tại sao mình lại lắ y một người mà mình không hề biế t mặt? Thề là em đào tẩu. Em cứ chạy hoải, chạy mãi, chạy cho đế n khi thắ y trước mặt mình là một cánh đồ ng mênh mông. Đang hoang mang không biế t làm gì trong khi mọi người vẫn đang huỳnh huých đuồi sau lưng... thì một tiế ng hét vang lên: “Các người để cô á y yên!” Đó là một người tình trước đầ y của em. Anh á y đế n bên em, nhẹ nhàng câ m tay em dắ t về nhà. Kề t thúc giắ c mơ. Phù! Em tỉnh dậy và thắ y mình... vẫn chưa lắ y chồ ng.”

Cô gái và vợ gã cười nắ c nẻ. Rồ i cô câ m bàn tay của vợ gã, vuồ t nhẹ:

“Trời! Tay chị đẹp như tay Phật bà, quý tướng đó chị ơi. Chẳng bù cho tay em, đường tâm huyề t bị cắ t ngang cắ t dọc thề này, hèn chi đời em nó bạc...”

Vợ gã cười mỉm. Nàng đã quá quen với những lời khen tương tự thề, nên để trả công cho lời khen á y, nàng cũng câ m tay cô gái khề vuồ t vuồ t:

“Đúng là em có lận đận đường tình duyên, nhưng những người đã yêu em, sẽ không bao giờ quên em được.”

Hai người phụ nữ lại cười. Vườn trưa nắ ng lắ p lóa... Gã nắ m trong nhà, cửa sổ thắ p, có thể nhìn ra gồ c sung và hai người phụ nữ. Mọi khi gã đã có một giắ c trưa say nô ng, nhưng sự xuấ t hiện của cô gái khiế n gã không ngủ được... Gã càng cô nhắ m mắ t để ru

mình ngủ, thì những kí ức cứ dội về, ào ào như thác đổ... Gã cảm tưởng như ví von thế vẫn chưa đủ diễn tả nỗi dạt dào ăm ắp trong lòng gã.

... Kí túc dành cho công nhân thực ra là một cái nhà kho cũ. Kinh khủng hơn cả là hai phòng nam nữ chỉ bị ngăn cách bởi một tấm bạt dày. Bức tường linh động đó cho phép cư dân hai bên có thể bắt thình lình thò cổ sang nhau trêu chọc, trò chuyện hay mượn đôi đôi dùng gì đó... Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh ấy, gã đã không khỏi không có ý nghĩ hãi hùng, rằng chỉ có trời mới biết điều gì sẽ xảy ra với hai nhà khi bức tường ngăn cách quá mỏng manh, hờ hênh, mời gọi? Như đọc thấy những điều gã nghĩ, ông chủ xưởng người Việt sang Thái Lan định cư lâu năm, vỗ vai gã cười:

“Yên tâm. Mấy tháng nữa sẽ có khu nhà cho các vị ở đằng hoàng”

Gã trề môi. Đợi được mấy tháng nữa thì điều gì sẽ tiếp tục xảy ra?... Nhưng mà gã cũng chẳng thể làm gì được ngoài mấy cái trề môi, đành uể oải lê bước đến góc nhà, nơi có một chậu tre tre đen gầy đã có nhã ý thu xếp cho gã. Gã gật đầu cảm ơn chậu tre tre rồi nắm vật ra “giường”, cảm giác trong gã đầy ứ nỗi hoang mang, buồn bực. Gã không ngừng nguyện rửa thảnh bạn thân đã mấy năm làm ăn ở Thái Lan khi hấn cứ ngon ngọt dụ:

“Mày sang đây đi. Tao sẽ cho mày thấy thế nào là thiên đường và gái đẹp...”

Rồi thì gã mới thắm thía: Thiên đường là gì còn phụ thuộc vào việc người ta định nghĩa về nó như thế nào...

... Phu Khet vào mùa mưa... những cơn mưa dài lê thê, âm ỉ. Đám đàn ông trong xưởng cứ tới để đến là chẳng biết làm gì khác

ngoài việc sát phạt nhau cờ bạc. Những ván bài liên miên giúp họ phần nào quên đi ánh đèn màu và mỹ nữ phía Bể Cốc mời gọi. Vì nói cách khác: Bể Cốc quá xa xôi, cả về địa lý lẫn trong tâm tưởng. Gã không tham gia vào những ván bạc đó, nhưng mỗi cô đơn thì gã không sao chịu nổi. Chính trong tâm trạng đó, gã đã đồng ý làm theo lời cậu “tre trẻ” - Cậu ta người In đô.

Hai người vạch tấm bạt và chui sang “nhà bên kia”, nơi có rất nhiều người phụ nữ về đêm với rất nhiều tâm trạng...

... “Anh nhà chị đã bao giờ sang Tiệp chưa hả chị?”

“Chưa. Lão ý mới chỉ sang đến Thái Lan thôi. Sao em?”

“Không sao chị ạ. Em tưởng anh ấy đã từng sang Tiệp. Hồi em ở bên Tiệp, em gặp một người giống anh ý lắm”.

Vợ gã phá lên cười:

“Trời ơi! Người ta trên đời này giống nhau nhiều lắm em ơi!”

“Em biết chứ chị. Đầu tiên tưởng là anh ý, nhìn kỹ lại không phải.”

Câu chuyện của hai người phụ nữ tạm thời dứt gã ra khỏi miền kí ức, để ngay sau đó nó lại cuộn n cuộn đổ về. Gã nhìn thấy ngày hôm qua như một cuộn phim không lời.

Thế giới nhà bên kia cũng chẳng mấy khác nhà bên này của những gã đàn ông xa xứ khác. Cũng người nãm, kẻ ngòi, vừa ăn uống vừa trò chuyện và cả thay đổi trước mặt khách hồn nhiên như

thủy tổ loài người... Những người phụ nữ li hương ngày ngày mãi miết với những cái máy may, nét mặt đăm đăm, trơ lì cảm xúc. Vì cảm xúc duy nhất của họ chính là sản phẩm... Gã không xa lạ với những nét mặt ấy, những nét mặt trong những xưởng may ở quê nhà Việt Nam hay ở một đất nước khác như Thái Lan, Hàn Quốc, Trung Quốc... liệu có khác gì nhau? Chỉ khi rời khỏi xưởng máy, họ mới sống cuộc đời thực của họ...

Và... giữa những người phụ nữ lam lũ xa lạ ấy, gã đã trông thấy nàng.

Nàng hiện hữu như thể chưa bao giờ ẩn trốn những con mắt kiêu m tim của những gã đàn ông bên kia vách ngăn. Nàng hiện hiện giữa những người phụ nữ khác không phải vì nàng đẹp hơn họ, trẻ trung hơn họ... mà vì vẻ thình lạng thờ ơ trước tất cả. Nàng ngơ ì lạng im, hai tay bó gối, ánh mắt vô định, và dường như cả trái tim, cả tâm hồn nàng đang lắng nghe tiếng mưa rơi ngoài trời như thác đổ. Nàng là ai? Nàng từ đâu đến? Từ một miền quê xa nào đó ở Thái Lan, Việt Nam hay Ấn độ? Gã đã có thể hỏi những người phụ nữ khác về nàng. Nhưng... cái đêm mưa dài Phú Khet ấy, gã đã không hỏi.

“Này chị hỏi thật nhé! Em đã từng có một mối tình đau đớn lắm phải không?”

Ngoài giọng sung, vợ gã và cô gái vẫn mãi mê câu chuyện.

“Chị khẳng định hay chị đoán thế?”

“Đoán thôi. Vì trông mắt em... lạ lắm...”

Cô gái cười: “Chị đoán mà đúng đấy. Chuyện tình của em buồn lắm chị ơi.”

... Bạn gã xuất hiện sau nửa tháng trời gã ở trên đấy bạn, hấn xởi lởi:

“Mày thông cảm đi. Tao buộc phải để mày tạm thời làm ăn ở chỗ anh Kính đây. Mấy tháng nữa chỗ tao ok, tao đón mày qua.”

“Thiên đường và gái đẹp của mày đây à?” - Gã gằm gù. Bạn gã vẫn cười hê hê:

“Mày đừng giận nữa. Tin đi. Tao nhất định sẽ không để mày thiệt thòi...”

Ngoài trời Phu Khet vẫn mưa.

Trong xưởng máy, gã vẫn chăm chú với những đường may quen thuộc, đến nỗi, có nhấm mắt lại máy thì đường mí vẫn đều đẹp, chính xác. Tai gã vẫn chờ đợi tiếp những lời hứa hẹn của thằng bạn, nhưng hấn nín thinh... Cảm thấy có cái gì đó khác thường, gã ngược nhìn thằng bạn. Bạn gã, đang trơ như phỗng, mắt dôi thẳng về một hướng. Gã nhìn theo ánh mắt bạn: Nàng.

Bạn gã nhìn nàng, và nàng nhìn bạn gã.

“My! Em ở đây à?”

Bạn gã rảo bước lại. Nàng (tên My?) thôi không nhìn bạn gã nữa, vẫn bình thản với công việc... Những cái cổ áo lộn lượt tuôn về phía đầu máy, hoàn hảo... như là người đàn ông đang đứng bên nàng kia nàng không quen không biết.

Nàng không tiếp chuyện bạn gã, khiến hấn đến với cái cười phớt lờ và trở về với vẻ im lặng, đăm chiêu.

Gã đã rõ, giữa nàng và bạn gã đã từng xảy ra một mối tình...

“Em yêu anh ấy bằng tất cả, yêu như điên như dại chị ơi...”

“Đàn bà mình vẫn vậy mà em.”

“Nhưng ngang trái lắm, anh ấy đã có vợ rồi. Lúc nào nhớ anh ấy, em cũng khóc. Sao anh ấy không tránh xa em ra... Sao anh ấy lại va vào đời em...?”

“Sao lại thế?”

“Anh ý bảo anh ý đã cố tránh những mối tình ngoài vợ mà chị.”

Hai người phụ nữ lại cười. Lần này là cái cười lạnh hơn... Gã nghe lỏm, cũng thấy đau, hụt hẫng, hoang mang như thể vừa tuột tay đánh rơi một vật gì, làm tan vỡ một thứ gì đó...

Gã đã yêu nàng... Thực sự đã yêu nàng. Nó không đơn thuần chỉ là sự phải lòng mặt, không nhìn thấy là không chịu nổi. Nó cũng không phải là sự xót thương, thông cảm cho thân phận một cô gái đã xa xứ thì chớ, lại còn bị chính người tình đồng hương bỏ rơi... Gã không hỏi bạn gã về nàng, dù bạn gã đã mở lời nhờ gã để tâm chăm sóc nàng... Mà đó là một thứ tình cảm không bình thường. Nó giống như một vết thương.

Nhưng gã không thể tiếp cận nàng... Nàng tránh xa gã, như đã tránh xa bạn gã.

... Gã rơi vào trạng thái bị mê t ngủ thường xuyên. Chính tình trạng đó lại càng làm hại gã khi gã không thể dứt hình bóng nàng ra khỏi ý nghĩ: Bao giờ mà tất cả những trạng thái của yêu đương. Rồi gã nghe thấy con tim mình rên xiết, quặn đau khi bên kia vách ngăn là những âm thanh của thể xác hoan lạc... Khi đêm đêm, những gã đàn ông như những bóng ma lặng lẽ vượt qua “tường” sang “nhà bên” tìm kiếm những người đàn bà... Những gã đàn ông ấy đặt những bàn tay dò dẫm; đi bằng đôi chân hay là dựa vào linh cảm... tìm đến những người đàn bà bất kì đang ngủ vô tư hay trong trạng thái chờ đợi ở bên đó... Và gã không thể không hình dung một hay vài người đàn ông xa xứ và buồn tẻ trong “căn nhà” của gã, đã đặt những bàn tay, đã đặt những đôi môi lên thân thể nàng. Và nàng và họ, lại trao nhau thân xác, lại rầy lên những tiếng động của niềm hoan lạc. Đó nhất định không phải tiếng của tình yêu. Và vì thế, tim gã cứ quặn lên từng đợt khi những bóng đen bất kì từ “nhà” gã vượt “tường” sang bên kia và trở về ...

Gã nguyện rửa bức tường ngăn cách, không phải vì nó kiên cố để cản trở, mà nó quá linh động.

Những sáng hôm sau, gã nhìn những “bóng ma” đêm qua vươn vai trở dậy sau một đêm dài của mùa mưa Phú Khet. Gã nhìn những người đàn bà của bên kia vách ngăn với những gương mặt nhiều tâm trạng sắp trở nên trơ lì khi ngó vào bàn máy... Gã nhìn những người đàn ông và những người đàn bà đi qua nhau bình thản, vô tư như khi đi qua dòng người trên đường phố vậy... Gã rùng mình tưởng tượng những cuộc trao đổi thân xác diễn ra từng đêm mà người ta không biết ai đã đến với mình...

Ý nghĩ về cuộc sống như bầy ngựa hoang trên thảo nguyên làm gã ớn lạnh. Gã muốn đưa nàng đi. Đi thật xa khỏi chốn ấy mà không cần đến những lời hứa của thằng bạn gã.

“Em gặp Du Wen Liang khi đang tuyệt vọng, lang thang trên con đường ở ngoại ô Pra-ha. Đó là lúc em quyết định sẽ dứt bỏ mọi tình tê tái đó. Wen Liang rất tốt với em, dù em và anh ấy chẳng ai hiểu ai nói gì... Nhưng chúng em có thể hiểu được những suy nghĩ của nhau... Yêu nhau... Khó tin chị nhỉ? Nhưng mà thật...”

“Chẳng có gì phải băn khoăn... Nước mình rất nhiều phụ nữ làm dâu xứ người, người ta còn mất tiền môi giới, đằng này em và Wen Liang không hẹn mà gặp, lại nên duyên. Nhất định là ý trời rồi...”

Hai người phụ nữ dưới gốc sung lại cười. Trưa nắng sắp chuyển sang chiều, những bóng cây đã hơi chênh chếch. Gã trở dậy, lấy nước lạnh trong tủ tu một hơi. Gã có cảm giác thứ nước lạnh đó làm dịu cơn gió nóng trong lòng gã.

Gã không nỡ m lại nữa, mà ngò i nhìn hai người phụ nữ qua rèm cửa được làm bởi những chuỗi hạt lấp lánh. Cô gái hướng nửa gương mặt về phía gã. Một gương mặt đềm đẹp, phẳng phất chút liêu trai. Cô đang say sưa kể cho vợ gã nghe về cuộc tình thứ hai là cứu cánh của cuộc tình thứ nhất. Cô gái gặp một chàng trai Trung Quốc, họ hò hẹn để kết hôn và bây giờ cô đang học tiếng để nói chuyện với chồng mình...

“Em mạo hiểm quá phải không chị?”

“Cũng khá mạo hiểm đấy. Nhưng hôn nhân là trò chơi may hơn khôn em ạ. Chẳng biết đâu mà lận... Như chị đây cũng thế thôi em...”

Vợ gã vừa nói vừa ngoái lại phía gã, vẻ cảnh giác như sắp kể một chuyện bí mật, li kì. Nắng có thể khiến hai người đó không nhận ra

gã đang ngò`i nhìn họ qua tá`m rèm cửa. Họ đĩnh ninh gã đang say giấ`c trưa nô`ng...

... Nàng nổi bật giữa những người bạn đò`ng nghiệp từ vài quố`c gia khác đé`n, cùng cả những người phụ nữ, thiế`u nữ địa phương. Vì cũng giố`ng như lâ`n đầ`u tiên gã nhìn thấ`y nàng: Nàng trẻ hơn bọn họ. Đẹp hơn bọn họ và thờ` hơn bọn họ. Trông nàng giố`ng một cái máy đang làm việc và đang ăn uố`ng... Nhưng trông nàng lặ`ng lẽ giữa đám đàn bà đó, trong lòng gã mỗi ngày thêm thúc giục... Gã muố`n đưa nàng đi. Mà đi đầ`u? Trên đấ`t khách, nàng cô đon, gã cũng cô đon. Vả lại gã vẫn còn gia đĩnh phía sau. Gã đưa nàng đi rồ`i lại bỏ rơi nàng hay sao?...

... Rồ`i mùa mưa Phu Khet cũng đi qua. Trong xưởng may của ông chủ Kĩnh, rấ`t nhiề`u khuôn mặt quen đấ` không xuấ`t hiện nữa, lại xuấ`t hiện những gương mặt mới. Gã vẫn ở đó. Nàng vẫn ở đó... Đem đem, những “bóng ma” nhà bên này lại vượt tường sang nhà bên kia. Những âm thanh thân xác lại vọng vào đem tồ`i. Có nhiề`u kẻ không ngủ đượ`c, có kẻ phải ngủ để` lờ đi... Chính những đem không ngủ đượ`c đó đấ` giục giã gã làm như những “bóng ma” kia: Lặ`ng lặ`ng vượt “tường.”

Gã làm điề`u đó vào một đem chưa xa mùa mưa. Thực sự, cái ý nghĩ ghê sợ những cuộc tình duyên như bầ`y ngựa hoang trong gã những ngày đầ`u đấ` xẹp dầ`n. Có thể tình yêu đố`i với nàng đấ` trở thành nỗi cảm thông. Có thể vì ngay cả chính gã cũng giố`ng như những “bóng ma” kia: Không có cách nào khác đượ`c... Vì những con người khô`n khô` trong cái xưởng may đó đấ` có một thông điệp ngầ`m đon giản:

“Chúng ta đề`u cô đon. Hãy đé`n với nhau nhé!”

Gã nhắm mắt lại và tưởng tượng về nàng. Gã cầu xin một sự may mắn đưa đường để gã đến với nàng... Nhưng nàng ở đâu giữa hơn chục người đàn bà đang ngủ trong bóng tối kia? Và gã cảm thấy những giọt mồ hôi chảy thành những dòng nhỏ, lạnh trên sống lưng... Gã nhắm mắt lại...

“Phải quên đi thôi em ạ. Khi mình lấy chồng rồi thì nên toàn tâm toàn ý với chồng, hạnh phúc mới bền em ạ.”

“Em biết. Em cũng không muốn làm gì để có lỗi với Wen Liang. Nhưng em yêu người cũ, thương chồng em và nhớ người ấy nữa. Em thật khôn khéo, đáng thương phải không chị?”

Vợ gã đứng dậy, ánh nắng đã xiên chéo vào chỗ hai người... Gã lại chìm trong mộng寐...

Gã chạm tay lên vai một người đàn bà mà gã định ninh là sự may mắn của tình yêu vậy gọi. Người đàn bà có đôi vai nhỏ và tròn trịa. Người đàn bà không động đậy khi gã chạm tay lên vai mình. Nàng đó. Chính nàng. Gã định ninh... Chỉ có nàng mới có bờ vai tròn trịa, nhỏ nhắn thế. Chỉ có nàng mới có mái tóc suôn mượt và mát lạnh khi chạm tay vào. Gã cúi xuống gần sát nàng, đôi môi gã lướt trên gương mặt, tìm kiếm đôi môi nàng. Rồi môi gã đã chạm vào đôi môi ấm mềm của nàng. Một giọt nước mắt của gã cũng vừa trôi tuột xuống...

Hai người phụ nữ rời khỏi góc sung trở vào nhà. Họ sống lại khi thấy gã ngơ ngác nhìn thẳng ra trước cửa. Hẳn họ hiểu ra: Gã đã nghe

câu chuyện của hai người. Vợ gã vẫn ngạc nhiên:

- Anh không đi làm à anh? Gã n ba rưỡi rồ i...

Gã lắ c đầ u, tránh đôi mắ t cô gái - Đôi mắ t đầ y mọng mị.

- Anh nghĩ.

- Thê ́ chiề u nay nhà mình ăn lẩu nhé. Em gái sẽ ăn ở đây.

- Tô ́ t quá! Hai chị em cứ đi chợ đi... - Gã buông lời vẻ thân thiện. Vợ gã cười sung sướng như thể lầ n đầ u tiên có một quyế t định tự do.

- Mình ra chợ em nhé!

- Vâng. - Cô gái đáp, rồ i ngô ́ i xuô ́ ng bên cạnh gã trong khi vợ gã đi thay quầ n áo...

Gã thức dậy buổi sáng hôm sau trong tâm trạng phiêu bô ́ ng cứ như gã vừa bước ra khỏi một đê m tân hôn kì diệu. Nhưng khi những người đàn bà nhà bên kia kéo nhau vào xưởng, nét mặt ai cũng bình thản, vô tư. Nàng cũng bình thản, vô tư đi qua gã, nàng còn không nhìn gã thì một lâu đài cát trong gã sụp đổ. Gã hụt hẫng, chói với... Gã hoang mang hình dung đê m qua gã và người đàn bà nào đó trong số ́ những người đàn bà kia đã ôm á p và than khóc. Một người đàn bà nô ́ ng nản, nhưng không phải nàng. Nhắ t định không phải nàng...

Gã bỏ lên Bắ ng Cô ́ c tìm bạn. Bạn gã e dè đón gã. Hắ n cho gã tiề n và gái đẹp. Không hỏi gì, chỉ hỏi: “My đâu?”

Bạn gã trở lại tìm nàng. Hắ n đi một mình và trở về ́ cũng một mình. Hắ n nói nàng cũng không còn ở đó nữa.

Gã không tin nàng đã bỏ đi. Bỏ đi sau khi gã đã bỏ đi. Gã quay lại Phu Khet. Nhưng bạn gã không nói đùa. Nàng quả nhiên đã không còn ở đó.

... Cô gái im lặng ngò`i bên gã. Gã cũng không định hỏi cô điề`u gì, mà gã cũng chẳng biế`t hỏi điề`u gì...

Gã trở về` Bắng Cô`c với bạn. Bạn gã cho gã cả một cô người tình rấ`t đẹp. Về` sau gã mới biế`t cô á`y từng là một người đàn ông...

Gã bỏ về` Việt Nam đúng lúc công việc của bạn gã đang phấ`t trở lại. Bạn gã ngạc nhiên. Gã chỉ cười khẩ`y. Trước khi về` nước, gã lại một lầ`n nữa lặng lẽ trở lại Phu Khet tìm nàng.

Phu Khet lại vào mùa mưa.

Vợ gã từ nhà trong bước ra với trang phục lịch sự hơn. Gã lắ`ng lắ`ng dắ`t xe ra sân cho vợ. Câ`m tay lái, vợ gã ngoái lại gọi cô gái vẫn ngò`i nguyên chỗ cũ:

- My! Chị em mình đi chợ thôi!

Từ trong nhà, cô gái vạch rèm cửa bước ra. Gã tê dại nhìn gương mặt cô gái. Gương mặt phắ`ng phắ`t chút liêu trai. Đôi mắ`t long lanh như có nước mắ`t vừa mới vượt qua.

- Bọn em đi chợ anh ạ.

Cô gái nói khi lướt qua gã. Một luô`ng gió mát nhẹ dịu dàng theo cô gái đi qua.

Gã nhận ra: Đó là mùi của tóc.

Cơn mưa không dừng lại

Hoàng Thanh Hương

Cánh cổng mở hé hé, sân rải rác lá dâu vàng héo, mấ y chậu hoa cảnh khô róc, đấ t trên bê` mặt vẫn tròn trắng trắ ng. Cái va ly kéo nặng nề` sau chân, vướng vào khấ c cửa lồi mãi không bật qua được. Mệt mỏi cô thả ngang ngay cửa bước như lê vào phòng khách, thả người xuố ng nệm ghế`. Cổng ngõ tênh hênh. Chuyế n xe đường dài khiế n cô lử là vì say. Có tiế ng động trong phòng, cô câ t tiế ng gọi: Huệ à. Tiế ng động lớn dầ n, tiế ng thờ, tiế ng vật gì đó lăn trên nề n sàn, cô giơ tay giữ ngực, cảm giác gấ u vấy rung rung theo mỗi nhịp run rẩy. Hai đôi dép vải lộn xộn trước cửa, cô rùng mình, cánh cửa lộ một khoảng đủ để cô nhìn rõ tấ m lưng bóng mờ` hôi của anh, đôi chân ngắ m ngắ m của Huệ.

Tiế ng sập cửa phòng khiế n họ giậ t nảy, Huệ ôm quầ n áo thút thít chạy vụt. Tờ lịch đỏ chói ngày chủ nhật, chỉ còn 5 ngày nữa là Tề t. Anh vật xuố ng đố ng chẵn nệm sực nõ ng mùi mờ` hôi xen mùi sữa tắ m hương nhài dịu mát bay ra từ góc buồ ng, nơi tiế ng nước đang xả rào rào và tiế ng ho sặc của cô.

Cô không bắ t anh ngủ riêng, gầ n một tháng cô không lâ n nhìn anh, bữa cơm nặng nề` trôi qua mỗi ngày, con Huệ không được cô cho nghỉ việc, nó quỳ lạy xin tha thứ, nhìn nó khóc cô càng điên tiế t. Cái Tề t đầ u tiên trong đời cô để nhà cửa tro` ng tro, không hoa quả mút rượu, không chuông khánh. Cô gầ y đi nhưng vẫn rục rờ trong những trang phục hợp mớ t, thanh lịch nói cười khoác tay anh về` thăm hai bên gia đình, còn anh hơi chút là giậ t mình, đi đứng lúng túng, nhiề u lâ n cô phải nhắ c anh tập trung lái xe. Cô nén thở dài, lờ ng ngực như đeo đá cục, chỉ muố n hét lên, gào oang oang cho bõ

âm ức nhưng không thể, sĩ diện của người đàn bà mang danh trí thức, có lúc cô cười vào mặt mình trong gương. Cô dành toàn sức cho công việc, những hôm cô không về` trưa, anh lên cơ quan đón, cô lạnh lùng:

- Hai vị cứ tự nhiên.

Anh lùi lui đi, cô biế`t câu nói của cô làm anh thêm đau đớn, ân hận và những buổi trưa như thế` anh thường nhin rô`i lên cơ quan, nhưng cô mặc kệ. Đó là cách cô trừng phạt anh. Huệ trớ`n về` quê, nó không chịu đựng nổi khuôn mặt lạnh lẽo của cô và cái nhìn dặt vặt hớ`i lỗi của anh. Nó thừa biế`t nó chẳng là gì trong suy nghĩ của anh nhưng nó yêu anh phát điên, nế`u hôm ấy nó không cô` tình cạ cướm khi cạo gió cho anh thì anh chấ`c cũng không đề` nó ra vội vã. Nó mê anh như bị bỏ ngải, nó ăn cắ`p hình thẻ trong học bàn làm việc của anh giấ`u dưới gô`i, hắ`ng đêm khi cả hai đã ngủ hay đi khỏi nhà nó lắ`y ra nâng niu ngắ`m nghĩa say sưa, nói với tắ`m ảnh đủ thứ chuyện trên đời bắ`ng giọng điệu âu yế`m, nũng nịu. Anh hiế`n và đẹp hơn tắ`t cả những người đàn ông mà nó từng thắ`y từ khi nó biế`t liế`c trộm bọn con trai. Cô lúc nào cũng bận. Nhiề`u hôm chỉ có nó và anh ở nhà, hai người đã cùng ăn cơm nói chuyện thật vui. Nhiề`u đêm nó không ngủ được vì nhớ và thèm được như cô đang cười đùa nhún nhẩy trong lòng anh. Nhiề`u đêm nó nín thở ghé mắ`t nhìn qua rèm trộm xem cảnh họ yêu nhau mà tim muố`n nhảy khỏi ngực, cơ thể căng bóng như có lửa thiêu. Nó mơ được ân ái với anh, tình dậy nó đỏ mặt đi vội vào phòng tắ`m. Anh yêu vợ lắ`m, cưới nhau năm năm mà chưa có con, đi hế`t các bệnh viện lớn nhỏ bác sĩ bảo cô có bệnh ở buồ`ng trứng nên không thể sinh nở, mỗi lầ`n đi khám về` cô buồ`n phờ phạc, có lúc nó nghe thắ`y họ bàn nhau xin con nuôi, nhưng cô không chịu, cô bảo sẽ tìm người để thuê, anh sẽ có một đứa trẻ bụ bẫm thông minh giố`ng cha. Nó ước ao mình được làm người để thuê cho anh, nó mơ đề`n lúc được nắ`m bên anh, thụ thai

đưa con từ lâu anh mong đợi. Cả đời nó chỉ mong đem lại niềm vui cho người mà nó thêm yêu quý hơn bản thân. Công việc nhà họ nhàn, căn nhà không quá rộng, thiết kế giống những ngôi nhà ở trong phim nó hay xem trên ti vi, trong nhà cái gì cũng sạch bóng và chạy bằng điện, một đứa từ bé đến giờ chỉ lẩn quẩn ở cái làng miền núi heo hút giờ được ở thành phố thấy cái gì cũng mới mẻ, hấp dẫn. Nó nhớ lại ngày nó gặp cô lúc làm chân chạy hàng ở nhà bà con xa, cô tới cửa hàng đặt mua cà phê cho cơ quan làm quà biếu, nó ngắm trộm cô vì cô đẹp như mấy cô diễn viên trong phim, lúc cô đi qua nó nghe thơm ngát mùi hoa hồng, họ nói chuyện thật lâu, thỉnh thoảng liếc nhìn nó, đến tối bà cô họ gọi nó lại như:

- Chỗ cái cô họ chiểu à ý là bạn thân của tao, cô ấy giàu có lắm, nhà họ đang cần người giúp việc, thấy mày sáng sủa họ muốn đưa về, ý mày thế nào?

- Cháu đang làm cho cô mà?

- Thì vẫn biết, nhưng chỗ họ là mô i hàng sộp của tao và lại qua đây cũng nhàn hạ hơn ở đây, lương cũng dầy.

- Tùy ý cô, cháu thì sao cũng được. - Nó trả lời thế nhưng trong bụng chả mấy thích chuyển việc vì nó bắt đầu thạo công việc ở xưởng và nó cảm giác anh Hồng đứng máy xay hình như mến nó.

Một chiều trời mưa nhỏ, anh Hồng trèo lên người nó chiếu áo mưa màu vàng trong suốt chở nó đến nhà cô, nó bần thần mãi mới bấm chuông cổng. Anh Hồng chẳng nói tiếng nào thả nó xuống là quay xe đi liền. Tụ đọng nó ứa nước mắt, ngỡ đang bị bỏ rơi.

Cuộc sống vẫn diễn ra như nó vốn thế, cô cũng dần nguôi ngoai, đàn ông nào chả thích ăn ngon và gái, biết anh chỉ nhất thời động lòng, lỗi cũng tại cô, lắm khi mãi việc mà sao lảng chăm chút

anh, từ ngày Huệ đi cô phải về nhà sớm hơn các buổi chiều lo cơm nước. Bữa cơm có canh nóng, cá kho tiêu thơm phức, tiếng bát đĩa va vào nhau lách cách cũng khiến hai người bớt xa cách. Sau chuyện với Huệ anh trầm lặng hơn, nỗi ân hận dày vò anh từng ngày từng đêm khiến anh rộc đi, da mét xanh và tóc lấm chấm vài sợi bạc, cô thôi nẵm quay lưng lại, đã gác đầu lên cánh tay anh mỗi đêm và hôn nhẹ anh trước khi ngủ, nhưng mỗi khi anh định âu yếm, cô co rúm đờ đẫn. Anh chỉ còn biết luôn miệng xin lỗi và úp mặt vào lưng cô thức đến sáng. Có nhiều thứ cần phải chờ thời gian làm cho bạc phai đi, những ám ảnh càng cần phải có thời gian, cô và anh đều hiểu thế và đành đợi.

Cô hay tin Huệ có thai từ bà cô họ, bà cứ nắm tay cô mà van: Em thương tình mà tha tội cho nó, tội lỗi này có phần tôi trong ấy, nó giờ bụng mang dạ chứa, sống nhục nhã ở quê đây, cho đáng đời cái thứ lang chạ. Tự nhiên lòng cô bùng bùng giận dữ rồi hả hê nhưng chợt lóe lên một tia hy vọng, dù gì đó cũng là giọt máu của anh, biết mình chẳng bao giờ có được điểm phúc như bao người đàn bà khác, cô hận ông trời, cô thêm đến lòng lộn một đứa con quấy đạp trong vòm bụng, có những thời gian cô luôn tưởng tượng mình có thai, cô ăn chua, đi đứng nhẹ nhàng, nôn ọe khi gặp mùi đồ ăn chiên xào... rồi vĩnh anh mua hình em bé đẹp về treo khắp các phòng, anh lặng lẽ chiều chuộng cô và thờ dài. Cô gằn như mất trí lúc dòng kinh đỏ bầm tuôn xuống bệ cầu, cô tức tối vút tung tất cả những thứ có trước mặt, gằm gừ như bị điên, đập đầu vào tường đến chảy máu, cài chặt cửa buồng ngồì khóc uất ức mặc tiếng anh đập cửa nài nỉ dỗ dành. Anh yêu cô và bao lâu từng nói: Anh luôn yêu em và vẫn yêu em nhiều kể cả chúng ta không thể có em bé. Em đừng bao giờ nặng nề vì điều đó. Anh không suy nghĩ gì, thật đây. Nhưng cô biết dù yêu cô vô tận anh vẫn ước ao có một đứa bé để cùng nựng bồng bế, để cuối tuần cả nhà đưa nhau về ông bà nội ngoại thăm chơi như bao cặp vợ chồng khác, được dắt díu chạy đùa trong công

viên những đêm trăng rằm... Bây giờ anh sắp có nó, đứa con anh thụ thai với người đàn bà không phải cô. Tim cô như vỡ vụn, mắt lòa nhòa bởi màn nước mỏng không thể kiềm chế. Nợ đời, trớ trêu. Cô quyết định lên quê Huệ. Hai người ngò ì đối diện, nhìn vào vòng bụng to tròn sau lớp áo khoác gió của Huệ, cô chậm rãi:

Minh họa: Phạm Minh Hải

- Về dưới đó mà sinh nở, tôi sẽ lo cả, đứa bé này nên để cha nó và tôi nuôi dạy. Em còn trẻ, nên tìm lấy một đám mà gửi đời. Em biết đấy tôi không sinh nở được, chuyện qua thì cho qua.

- Lay cô, em là đứa có tội, cô nuôi con em để đời nó có chút hy vọng, em đời ơn cô cả đời cả kiếp. Em chỉ xin thỉnh thoảng cho em đến ngó nó một chút rồi đi ngay. Dù gì cũng là máu thịt em rút ruột... hu hu...

- Ai cảm em đến thăm nó. Thôi, thu xếp đi tuần tới tôi cho xe lên đón. Cố mà giữ gìn, tôi đã lo xong chỗ ăn ở cho em rồi.

Cô đưa khăn giấy cho Huệ chấm nước mắt, vỗ nhẹ vào lưng nó rồi bước chậm chạp ra ngoài. Chiều xóm núi mù mù sương và lạnh lạnh. Dưới phố giờ này tan tầm.

Tết năm nay vợ chồng cô bận búi xúi, tháng Quạt Mo bò lê la trên nền thảm nhìn ba mẹ dọn dẹp trưng treo, anh đang sắp ban thờ, mâm ngũ quả đủ sắc màu, mứt rượu đủ đầy. Cô nghiêng ngó chỉ anh xích bên này dịch bên kia cho cân xứng, ánh mắt long lanh, âu yếm nhìn anh nhìn con, nhìn căn phòng sáng bừng trong đủ thứ màu sắc Tết, tháng cu bám gấu quần mẹ miệng dầu dầu đòi bế, cô phải tay nâng nó lên nựng nịu:

- Ngậm bậy bản hết miệng xinh của mẹ rồi, măm bột nào, con tôi đói rồi. - Cô gọi vọng xuống nhà bếp:

- Bà Thảo ơi, pha bột cho Quạt Mo nào.

Anh cảm nén nhang, thành kính lạy ba vái rồi xuýt xoa khăn cà vạt, mùi nhang thoảng nhẹ tan loãng khắp nơi, trong cô như có một dòng nước xanh biếc mát dịu vỗ về, cô dựa vào người anh tìm tìm:

- Tết này ba Quạt Mo lì xì cho mẹ phong bao to nha.

Anh ngùi ngùi áp đầu vào ngực cô, rồi đỡ lấy tháng bé đang bò níu chân mẹ ọ ẹ.

Cái cảm giác được vui vầy hứ hớ với một đứa trẻ thật lạ, nó làm cô mềm dịu và tươi tắn lạ thường, cô tất bật với nó cả ngày cả đêm mà không thấy mệt, cái bàn tay nhỏ xíu trắng hồng của nó bám vào mặt cô khi chơi đùa, khi ăn, ngủ khiến trái tim cô rộn rã, sung sướng

không thể tả, cô trào nước mắt hôn tới tận lên khuôn trán xinh xinh của con và quên hết.

Từ ngày trao con cho vợ chồng cô hơn năm Huệ chưa đến lần nào, nghe đâu nó theo anh đứng máy xay cà phê ở xưởng bà cô họ xa vào Đắk Lắk lập nghiệp, lúc tới nhận thăm mẹ, cô đưa nó gói tiều nhưng nó không nhận, cứ ôm chặt cô mẹ máu, nước mắt lem ướt một vạt ngực áo cô. Đòi đàn bà khổ lắm, cái khổ ấy nhiều khi ngậm đắng nuốt cay một mình, cô buồn nỗi buồn của người đàn bà bất lực không thể có đứa con do chính mình thai nghén, Huệ khổ nỗi khổ của người đàn bà đơn phương yêu chồng người, sinh con mà không được nuôi một ngày. Đòi người ta có số phận, có duyên nợ, cô nghĩ có lẽ đây là duyên nợ mà ba người mắc với nhau ở kiếp này. Dúi vào tay nó bọc tiều cô ghen ngào:

- Yên tâm mà đi đi, thăm bé đã có tôi và cha nó lo.

Cô ấp đứa bé đỏ hồng vào lòng đi như chạy khỏi bệnh viện sợ Huệ thay đổi, cả tháng sau đây ngày nào cô cũng khóa chặt cổng phòng lo Huệ đến đòi đứa bé. Cô kể cho anh nghe về thăm mẹ, anh quỳ dưới chân cô nước mắt nối nhau rơi. Hai vợ chồng ngồi bên thăm bé hết đêm ấy, mỗi người một dòng suy nghĩ riêng và chỉ từ sau đêm ấy cô mới biết mình yêu thăm bé như ruột thịt và đã tha thứ.

Năm nay mưa xuân muộn, mọi năm độ này trời đã lay phây, mẹ sinh cô vào mùa hạ, những cơn mưa cuối hạ rào rào xối xả rồi nghỉ bật, anh sinh vào mùa đông, đêm đó mưa phùn gió bắc lạnh cắt gan ruột, ông nội chắt một đống gộc tre trong cái chậu sành mẻ đặt ngay mép giường mà mẹ anh vẫn rét tím tái. Cuộc đời cô như có nợ với những cơn mưa, thăm Quạt Mo cũng để vào một ngày mưa do ảnh hưởng bão, cô ngồi đợi Huệ sinh trong những cơn gió giật quăn quĩa ngoài cửa sổ và tiếng thét đau đớn trở cơn của nó, tiếng khóc

thằng bé bị tiếng mưa át đi lúc rõ lúc mờ, phải căng tai mới nghe nổi. Từ khi lấy anh lúc nào cô cũng ước được đau đớn như thế, tự dưng nghe bụng dưới cũng quặn thắt như có ai lấy dây thít... Đang lan man hồi tưởng về những cơn mưa như được sắp đặt vào đời mình, chuông công leng keng. Cô ngó ra, bóng hai người co ro đứng chờ, có lẽ mấy cô bác ở quê ra, Tết năm nay rét đậm, anh đang âu uơ con ngủ, cô với áo khoác chạy ra mở cửa. Mưa bám nhẹ trên tóc và áo. Cả ba đi vào, tiếng bước chân nhẹ đến nỗi cảm giác không đụng đến nền gạch, không nghe tiếng cô anh hỏi với ra:

- Ai thế em?

- ...

- Vợ chồng em chào... ạ.

Anh đứng ngậy nhìn hai người đang cúi chào trước mặt, cô ngờ i xuống ghế từ lúc nào, khuôn mặt mơ hồ, gọng kính trễ xuống sống mũi. Bất đâu có tiếng thút thít, anh mời họ ngờ i, rót nước trà gừng đẩy về phía họ, người đàn bà vò vò gấu áo lí nhí:

- Tiện đường vợ chồng em về quê, đến xin cô cho nhìn cháu một tẹo rồi đi ngay.

Cô bế thằng bé đặt vào lòng Huệ, thằng bé lạ hơi khóc ậy ra, Huệ xiết nó vào lòng đứng lên rung rung:

- Cu chó ghét quá, biết lạ cơ đây. Tôi bỗng tí rồi tôi phải đi, chắc cả năm nữa mới gặp, thế mà lấy à, hư à?

Chồng Huệ ngờ i im nhấm nháp ly trà bốc khói nghi ngút, vâng trán nhieu nhieu. Không khí ngờ m ngờ p, lặng phắc và ngưng ngập, chỉ có tiếng nụng con nuốt nghẹn của Huệ và tiếng u ơ của thằng bé. Cô ngó lơ mơ những hạt mưa li ti bắn vào cửa kính, vẫn

vợ nghĩ không biết bao giờ cơn mưa kia dừng lại, lòng cô trở lên những khó chịu và lo lắng mơ hồ, như cả sự ghen tị khi thấy Huệ vừa khóc vừa ủ ấm nựng vỗ con.

Một lúc, Huệ trả con về cho cô, mặt nó đỏ sừng vì rét vì tủi, nó lại lí nhí:

- Cảm ơn cô, trăm nhờ cô thương em... Nó lại khóc, gục mặt vào cái nón mới quai nâu nức nở, anh chông nẵm vai vợ dỗ dành:

- Ô hay nhỉ, sao năm mới đến chúc Tết vợ chông bác ấy mà cứ khóc lóc thế. Cu tí được thế này là phúc lắm đấy, thôi chào hai bác vợ chông em đi kéo muôn xe.

- Thế vào trong đó làm ăn thế nào? - Cô cất lời.

- Dạ, đủ sống thôi ạ.

- Ồ, thế cũng mừng, làm lung vừa thôi nhìn em xanh lắm.

- Nhà cháu có thai được hai tháng rồi, đang nghén chả ăn được gì, năm nay dành dụm được chút cháu dẫn nó về ra mắt đấng nội.

- Mừng cho vợ chông em. - Chị nẵm tay Huệ bóp nhẹ, thế là sinh cuộc ỉ năm nhỉ?

Chị trao con cho anh, đến đầu tủ xếp ít quà vào túi, tìm ví lấy tiền mới bỏ phong bì đặt vào tay Huệ.

- Vợ chông tôi gửi biếu ông bà hai bên, năm mới bình an.

Huệ ngân ngấn nước mắt nhận gói quà từ tay cô, run run theo chông bước ra cổng, lúc lúc ngoảnh lại nhìn thắng cu đang toe miệng cười. Cô đưa họ ra tận đường, mưa lay phây dính đầ y tóc và áo. Mưa rơi cả vào mắt rắ m rắ m.

Anh chạy ra đưa cô vào nhà. Những cơn gió bị chặn lại sau tiếng sập nhẹ của cánh gỗ mới đánh vécnỉ. Căn phòng ấm áp và thơm mùi hương hoa. Cô ôm con đứng sát bên cửa sổ nhìn khu vườn nhỏ ướt rươi xanh non. Và anh cũng sát bên cô im lặng tự lúc nào.

Những hành lang rộng

Nguyễn Thị Hoa Xuân

Má ở một mình mười mấy năm nay trong căn nhà trống hoe trông ra phía cuối đường. Đường đất đỏ nhão nhoèn nhoẹt mỗi ngày có mưa và bụi mù những ngày nắng. Đám cây trước nhà má cũng đổ au mỗi mùa. Má nhìn đám lá cây ròi thờ dài, hàng ngày má đều mang nước tưới, kéo cái gàu cọt kẹt hòn đá tảng dội ào ào lên thân cây. Má rửa cái màu máu cho cây. Xong ngòi thờ, lại mong có bụi để có việc làm, để được tha thân, được đứng ngóng vọng ra đường mà không bị bà con làng xóm la lối, xót thương. Mười mấy năm nay, má đã tìm được công việc mới. Trông cho cái hàng rào trước nhà dày đặc cây và ngày ngày tưới tắm cho nó. Ròi từ trong bát ngát cây lò dò nhìn ra phía trước. Tựa như má sợ bị ai phát hiện mình đang rình mò cái gì đó. Tựa như má sợ, tựa như má không dừng lại được...

Liên hét lên giận giữ, giãy giụa vô phương hướng. Nhịp thở dần chậm lại, nhẹ nhàng miên man. Ròi oản mình bên trái, oản mình bên phải, cần cổ ngựa hẫ lên gỏi, đẩy cái gỏi đi xa một đoạn lên đầu giường. Gương mặt lấm tẩm mồ hôi, hơi thở rên rỉ, biểu hiện. Hai lòng bàn tay khi khép khi hở. Tiếng rao bánh mì, tiếng kẹt cửa, tiếng gõ rác leng keng, chổi khuya sạt sạt trên đường chạm tới cửa sổ. Liên tỉnh dậy, bất kể ngày hay đêm. Những sợi tóc vẫn đen nhánh rũ rượi, nhức nhối. Liên vừa qua một cơn mơ, mê. Với những hình ảnh quen thuộc, phản ứng đến nỗi Liên không cần nhớ nội dung mà chỉ nhìn những sợi tóc ướt át và đám mồ hôi chảy rịn cũng đủ hiểu. Ròi cả ngày lại lảng lảng một mình trong gian nhà thênh thang

nhìn ra bờ sông vắng. Cuối làng, chỉ thỉnh thoảng mới có tiếng người đi man đêm soi cá, êch nháo nhác. Chỉ mình Liên trong những giấc mơ lạ lùng, nuôi sống Liên.

Nhà nó ở đầu đường, nó ghét cay ghét đắng cái đám bụi đất đỏ làm cửa kiến suốt ngày phải đóng kín. Con có chi chớ, phải đóng cửa suốt ngày. Nó đẹp. Thằng con trai, đàn ông nào cũng muốn nó vô tận trong nhà dòm dòm. Hoặc cứ thế mà nhìn lom lom vào nhà nó như nhà không chủ. Hoặc giả vờ vô mượn mớ chi đó. Hoặc đi xộc thẳng vào buồng nó rồi ngơ ngơ không nghe tiếng má nó quát đi ra... Vậy mà nhà nó phải đóng cửa vì thứ bụi kinh khủng này. Nó chỉ mong, huyện giải tỏa hết, san lấp mấy cái bờ tường, hàng rào nhô ra thụt vào của mấy hộ dân gần đây. Ủi ui, sập sập, thế là xong. Mọi nhà có thể hướng ra đường. Nhà nó không cần phải đóng cửa, hàng ngày nó kê bàn học, bàn trang điểm cạnh cái cửa sổ rộng mét hai lượn ra lượn vào tít là có khói anh chết. Rồi xe gắn máy dựng như đi hội trong sân, rồi nó sẽ vén cao cao cái đuôi nồm lên một chút, mặc cái váy bó như mấy cô diễn viên người mẫu, đi đôi giày cao gót nó giấu mẹ mua ở chợ huyện ngó chon von trên một yên xe lênh khênh mà tít vào tận thành phố. Giấc mơ của con bé bao giờ cũng dừng ở đấy cái xe gắn máy phụt bụi đen ngòm ngòm gầm động cơ. Nó ghét vớ vẩn đến cả những bông đơn trắng cuối con ngõ nhà nó lập lòe cái màu đỏ. Nhà cái bà già đó, ở sát đường nhưt. Không khéo, vì có nhà bà ấy mà huyện không làm đường cũng nên. Không khéo cái bà già ngẩn ngơ với mấy bông đơn dớ dẩn này ám hết cả dọc ngõ nhà nó. Cũng ngứa mắt nữa, giữa một làng quê, một con ngõ dài gần hai cây số, nhiều vợ chồng trẻ, nhiều tiếng ê a, có đoạn băng đĩa hát suốt ngày thì “mọc” đâu ra một bà già nua xáu xí ngày mấy lượt dội nước vào những thân cây. Nhìn thấy ghê ghê...

Má đổ ào ào nước vào bụi cây đơn. Không hiểu sao má lại trông cây đơn trắng này nữa. Người ta vẫn kiêng những cây đơn trắng trong nhà. Nhất là hoa đơn trắng. Nhưng má bảo, tao thích cái bông đơn, những nụ hoa đơn riêng lẻ mỏng manh ghép lại với nhau thành một bông đơn to đùng, trắng tinh lặng, trắng gay gắt với đất đỏ, bụi đường. Mặc kệ bụi, mặc kệ cái màu đỏ nhòen nhọt của đường sá, những bông đơn vẫn lu lú ra khỏi cây và “vươn ra đường”. Dễ ghét là chúng không chịu “thò” vào trong mà cứ vươn ngoảnh ngoảnh, dai nhách ra ngoài. Để những cánh hoa không lúc nào không dính bụi. Bụi chui cả vào bên trong của bông đơn, đỏ kỳ dị và kiêu hãnh dưới đài hoa. Những bông hoa rung rinh trong gió. Chẳng hiểu chúng sao nữa, cái lũ bông đơn này, má kèm rem mắt nhìn rồi lắc đầu. Nhưng má không nở nghiêng cái gàu nước cọt kẹt mà “tưới những bông đơn đỏ kỳ dị” làm cho nó sạch sẽ. Có lẽ đó là một cách chung sống?... Má lau mồ hôi đọng thành giọt gióng trên những kẽ da nhăn nheo kéo vệt dài ngang mặt. Có lẽ giờ này thằng Hai đã không còn trong đội ngũ những anh lính trẻ mặc quân phục xanh ròn? Nó chạy đi tìm má. Vào cái hôm nó nghe tin má bệnh nặng, ho dữ dội. Có lẽ nó nghĩ má không qua khỏi. Hoặc nó nhớ nhà dữ, hoặc nó chưa quen những cảnh đời chiến binh, hoặc nó tham lam nghĩ rằng, chỉ luôn rùng lợi suốt hai ngày thôi, nó đã có thể về bên má. Nó có thể nghe mùi thuốc rê của má, nó có thể vít cái cổ giờ đã nhão nhão của má lại mà sờ sờ sột làm má mỉm cười... Nó là một anh lính trẻ. Má đã nghĩ như vậy suốt mấy chục năm qua... Đó chính xác là thằng Hai. Và nó không trở về nhà lần nào, bên má được nữa.

Chiều nay Liên đau đầu dữ dội. Liên ôm đầu mà nước mắt cứ chảy ra giàn giụa. Cô nhắm im lặng, mái tóc đen dài xõa xuống không nhúc nhích. Từng cọng tóc bẹp dí dưới chiếc u. Mảng chiếc u

hoa cũ ròn trơ trơ lại những lượt sơn đỏ phản chiếu với sợi tóc trở nên dì dẹt, cũ rách. Vai của Liên bị những đợt tóc quăn lại đen ngòm ngòm. Hơi thở nóng rát. Vùn vụt qua đầu Liên cảm giác của đêm rằm hôm đó. Trăng sáng lảm, soi tỏ từng mô đất nhỏ trên đường làng. Trăng hiên lạnh, mát mẻ. Đê làng gợn sóng hương lúa, thơm nung nức mùi lúa con gái. Lúa đang làm đòng căng tròn nhu nhú, vơi vơi gió sương. Sóng lúa gợn dềnh dàng dập dềnh. Liên bó gối ngồì, cảm giác thây mát thây lạnh sau vãi quăn lụa căng lên vì gió.

- Ngày mai anh đi Liên ạ. Mình không gặp nhau sẽ lâu đấy. Rồi anh lại nhớ em nhiều hơn cho mà coi.

- Em đợi anh nhé.

Liên không nói gì. Chẳng biết nói gì cả. Liên chỉ nghĩ đến rằng, ngày mai cái chỗ ngồì này, những cơn sóng lúa này, hương của lúa căng sữa này, chỉ còn mỗi mình Liên biết. Chiến trường xa vơi, chiến tranh rủi ro. Liên biết tìm ở đâu, mỗi vụ lúa của làng biết tìm đâu cho ra Nguyễn.

- Anh chỉ muốn thơm em một cái thôi.

- Trời ơi, anh đừng làm thế. Ai thây cười chết.

- Có ma ở đây.

- Ngại lảm, em cũng không biết thơm thế nào.

- Em cứ ngồì yên là được.

Nhưng khi mặt Nguyễn vừa sát lại mặt Liên thì Liên hâu như không chịu được cảm giác hai cái mặt đang dính sát vào nhau. Tất cả, hơi thở, những sợi lông tơ mỏng dềnh nhòn nhột, buồn cười. Liên đẩy Nguyễn ra rồi cười phá bỏ chạy. Nguyễn đuổi theo Liên, ôm

được vòng eo người yêu. Liên không gỡ ra nữa. Họ từ từ tuột xuống chân đê. Sóng bắt đầu đuổi nước nhẹ nhẹ vào bờ vỗ ru, nhịp nhàng.

Chiều nay nó thấy không yên, trong lòng bứt rứt khó chịu. Nó nhòm dậy mở hòm, đôi dép da mua bằng tiền học thêm màu đỏ chói vẫn đùm kín mít trong túi bóng. Nếu kết hợp nó với cùng một cái váy màu đỏ thì mới mua tặng thì trông nó rực rỡ hẳn giống một bông hoa. Nó ngồi sau xe gắn máy, đi trên con đường đất đỏ và nổi bật hẳn giữa những ngôi nhà trải dài hai ki lô mét. Tóc vẫn cao kiêu kỳ, tô một chút son môi màu đỏ, lũ bạn học cùng lớp sẽ không thể nhận ra nó ngay tức khắc. Rồi chúng sẽ trầm trồ suốt một tuần sau đó, cái xóm ngã ba này có ôi kẻ tức ôi, nói bóng nói gió đằng sau lưng cha mẹ nó. Bụi cuốn theo vòng xe, bụi đất đỏ bị cái màu khói xe phún phụt đằng sau che hết. Nó sẽ đứng lại ở ngã ba đường vào trung tâm huyện phải sạch những lớp bụi trước khi nhập vào một thế giới khác, kỳ diệu và ồn ào, đông vui và tấp nập. Thế mà nó vẫn phải ở đây, chôn chân trong nhà với đồ đạc sách vở. Cái váy năm kia, đôi dép năm kia nhưng tuyệt đối không được động đến. Má nó biết sẽ giết tươi nó luôn. Hay là mặc tạm ngấm vuốt tỳ trước gương thôi? Nhưng chỉ cần nó lộ mặt ra đường, bước xuống sân thôi, má nó đang chà gạo cho khách ở gian nhà ngang cũng ném què chân nó được. Mà cái cửa sổ này, làm sao trông ra đường được. Bít kín bung với cây với cối, với bụi đường đất đỏ. Nó giấu kỹ lại đôi giày, ném mắ t vào hàng cây hắt học, khinh rẻ.

Cơn sốt hình như vẫn còn đeo đẳng, giờ không nóng hầm hập nữa nhưng đầu Liên đau hơn. Cơn đau dịu dàng mà dai dẳng, âm ỉ đến dữ dội. Cơn đau là hàng ngàn con kiến đang bò trong đầu Liên. Cả một khu vực từ đầu xuống cổ không còn cảm giác gì nữa.

Mắ t Liên không mở mà vẫn thấ y trời đấ t vùn vụt xoay chuyể n. Bề n sông tồ i đê m hôm đố , sóng nước ngày hôm đố . Nguyệ n ôm cứng lấ y Liên, bờ đê không tron mà mát rượ i mùi cỏ, mùi của sông nước mên h mông. Liên bề nh bề ng trôi đi, tay chân thừa thấ i mà muồ n cá u muồ n véo, muồ n cắ n, muồ n ghì, bóp chặ t... Đầ u óc mụ mị đi cho đế n khi tiế ng cá đố p làm Liên tỉnh. Liên đẩ y Nguyệ n ra. Có phải do thẹn thùng xấ u hổ. Hoặ c có thể đố là lầ n đầ u của hai người. Hoặ c một phả n ứng rấ t bản năng con gái? Liên không biế t nữa. Chỉ biế t sau mấ y chục năm, Liên vẫn nghe đượ c tiế ng cá quẩ y nước, vẫn thấ y còn bở ng rấ t... Và ước gì Liên không là trinh nữ.

Má ước gì má có thể hái nhữ ng bông đôn mỗi ngày để lên bàn thờ Hai. Nhưng mà lưng má đau thậ t đau mỗi khi muồ n rướ n ra. Nhữ ng đố t xương già rữ mục có lẽ chỉ chờ để rữ xuồ ng, vụn vữa. Sứ c tàn của nó chỉ chờ ngày nghỉ phé p để đượ c rướ n, thẳng cắ ng. Vớ i lại má cũ ng không muồ n hái nhữ ng bông đôn. Cái màu trắ ng tinh khiế t nhuộ m đầ i hoa màu đỏ bị lầ khỏi cây nghĩ cứ tồ i tội. Má không nỡ. Mà thắ ng Hai, nó cũ ng không muồ n cho má hái. Nhữ ng bông đôn này, lúc còn số ng nó đã yêu mế n bao nhiê u. Mỗi bông mọc lên, thắ ng Hai con má đầ m tít tít vào mắ t vào mũi mà ngủ i. Đi đầ u về nó cũ ng vòng vèo bên gồ c cây đôn, lượ n một hồ i rồ i cho hai cái cắ ng bé xiu đen đùn lũng lắ ng trên gồ c. Nó la hét cạnh cây đôn, chàn mắ m ruồ c vớ i cơn cười khề khề cạnh gồ c đôn. Cầ m giấ y đi bộ đố i nó kéo goe mấ y bông đôn ở gầ n xuồ ng sát mé p giấ y. Có lẽ nó muồ n khoe vớ i nhữ ng bông đôn, nó đã lớn, nó muồ n đi tìm sự trọ ng đặ i cho đờ i nó. Và nó cầ n phải đượ c chứ ng kiế n, kiể m tra. Nó cười sung sướ ng nhìn má. Hoa đôn soi xuồ ng mặt nó nhữ ng quầ ng sáng nhỏ nhoi, rạ ng rờ . Má lườ i lườ i bỏ vào nhà không dám nhìn lầ u. Má sợ. Má sợ cái màu của bông đôn trắ ng và hình ảnh thắ ng con sáng lên trong một màu trắ ng nô ù ng nàn hơi ma quái, kỳ dị, lắ p ló.

Má không dám tin vào những suy tính không lành của má. Má sợ đến phát khóc nhưng không can thiệp Hai. Má chịu đựng trong âm thầm những điều chỉ riêng má mới thấy. Rồi má hy vọng, chẳng con trai của má, cái ánh sáng tinh khiết của bông đơn sẽ che chở cho chẳng con. Chẳng con của má sẽ vì những gốc đơn mà về bên má.

Bữa nay nó đi học. Nó nói với má là nó đi học thêm nhưng bỏ thêm vào túi xách bộ váy mới của dì. Chẳng lẽ má nó khám túi nó mỗi lần nó đi học. Với lại lịch học của nó má nắm rõ ràng ràng. Chiều hôm nay, nó đang hoàng chào má rồi phóng xe đạp đi. Tâm trạng con bé vui như được một món quà nho nhỏ, khắp khởi hy vọng. Nó sẽ dạt vào với lũ bạn mới, hứa hẹn những trò vui. Nó gò lưng đạp lên dốc cuối ngõ. Cuối ngõ, hình như cái xe gắn máy “không mặc áo” màu đỏ đã đứng chờ nó, hơi xăng đưa vào mũi con bé kích thích.

Sự yên lặng của Liên trong cơn đau kéo dài nhắc nhở Liên rằng, có thể những hình ảnh ấy sắp quay về. Cái đêm trăng đẹp mê hồn, cái cảm giác đã mấu chốt, mê mị. Vòng tay ôm của Nguyễn, dốc bờ đề thoải thoải và những nhịp sóng vỗ. Liên ướt át, Liên rữ rươi. Liên tiếc nuối, Liên buồn cho Liên và cả cho Nguyễn. Cái tiếng cá đớp mồi, cái tiếng cá khuya quẫy đạp nhắc nhở. Liên đã nghĩ rằng không bao giờ là muộn. Chờ khi Nguyễn về, chờ khi danh chính ngôn thuận, chờ một ngày lễ, chờ cả sự ngây thơ của Liên được đánh thức. Hơn ba mươi năm, Liên vẫn chờ như thế và hỏi lại mình những câu như thế. Liên sốt thường xuyên, mê man và ướt đẫm thường xuyên. Giá như, Liên đừng sợ thì đêm đó đã là đêm đáng nhớ nhất đời Liên, đã là đêm có giá trị lưu giữ của cả hai người. Và Liên giữ lại được Nguyễn, một cái gì đó của Nguyễn cho cuộc sống của Liên, cho cả Nguyễn. Liên sẽ thành đàn bà, Nguyễn là đàn ông.

Không có gì để tiêc cho chiến tranh. Không có gì mà chiến tranh có thể lấy được của Liên. Liên không mất hết... Nguyễn cũng không phải hoi tiêc điê`u gì. Nhưng Liên đã sợ... Cho đế`n cả bây giờ Liên vẫn sợ. Liên vẫn sợ rấ`t nhiê`u thú. Liên sợ chính mình không vượt qua được cảm giác của đêm hôm đó và sợ mất đi cảm giác đó. Thiê`u nó, Liên sẽ lại là gì, giữa những nuô`i tiêc với Nguyễn, dành dụm cho Nguyễn.

Má mệt quá, chiê`u nay má mệt quá. Má muô`n nằ`m nghỉ một chút. Tự nhiên má thấ`y chóng mặt, hơi lạnh tỏa ra khắ`p người mà mô` hôi đọng lại khắ`p các rãnh da nhăn nheo. Má không kịp nhắ`c cái gàu múc nước lúng lẳng hòn đá kéo cọt cọt lên mặt giế`ng. Nước trong gàu xô ra đổ dòng trắ`ng xóa xuô`ng mặt giế`ng. Nửa gàu nước bị hòn đá giạt giã`y hẫng còn đung đưa. Má nằ`m bất động, hơi thở lướt qua nóng hằ`m hập. Miệng khô héo tưởng không còn nước. Gian nhà tĩnh lặng không động đậy. Mắ`t của má cứng đờ cứ nghiê`ng vọng lên bàn thờ. Con trai của má, thắ`ng Hai của má hình như vẫn cười ở đâu đó, bên những cây đơn trắ`ng tinh phủ một lớp bụi trắ`ng li ti bay tóe ra như những nụ hoa bị rải vút tung lên. Má nhắ`m mắ`t lại...

Minh họa: Đào Quốc Huy

Thằng bạn nó đợi lâu lắm thì phải, chân tay ngo nguậy mãi trên xe. Hình như thằng bé không dùng được đã nhảy hẳn xuống đường, tay vịn vào cái gì đó. Con bé phóng xe vù vù tới. Trước mặt nó một đám những cành lá cây đôn vẫy dưới đất. Những ngọn lá rung rinh hãy còn vương nhựa. Lạ quá ta, sao bà già không có ở đây giờ này nhỉ? Nó nhìn nhanh qua mấy cái cành đôn rộ hoa nhắt lộ ra ngoài

đường. Giải phóng một chút cho đường sá thông thoáng và đỡ ngứa mắt. Hai đứa trẻ giữa trưa vật lộn với mấy cây đơn. Bụi đường lố c gió tạt về phía hàng rào đỏ cuồn cuộn, mịt mù.

Sóng nước vỗ liên tục vào tai Liên, những nhịp đập của đêm, lòng sông đang thở miên man. Con cá cái nhảy lên đớp nước. Liên cứ nghĩ đó phải là một con cá to, cú đớp mồi của một con đực mạnh bạo. Nhưng không, đó là một con cá cái với cái bụng căng tròn. Cũng không phải nó đớp mồi. Chính xác thì nó ngoi lên mặt nước để rướn toàn bộ phần bụng của nó, để phóng sinh cái bụng của nó. Từ bụng cá cái, lũ cá con trôi ra ào ào như dòng thác trắng. Cá cái đang đẻ con. À, thì ra như vậy mà nó vượt lên trên mặt nước xao động đến vậy. Và làm mình sợ, mình biết việc mình đang làm. Liên lại nhìn thấy cá cái. Con cá cái, sinh hạ bầy cá con rồi. Nó lặn xuống nước lâu hơn, chìm xuống im phăng phắc. Và rồi đột ngột, nó vút bay khỏi đàn con nhỏ, lượn lơ đi mất hút. Không một lần quay đầu lại, nó nhẹ nhàng uốn lượn, duyên dáng lướt đi trong nước. Như chưa từng sinh nở. Và chờ một con đực sau. Liên bật dậy, thoát khỏi cơn mơ mê man ba mươi năm. Trên bàn thờ, nén nhang thấp cho Nguyễn không còn một chút hương vị nào. Cây hương cháy thẳng đứng rũ tàn xám lờ đờ ngọn bát nhang.

Má khóc, cây đơn ôm hẳn má vào trong những cành cụt ngùn, xác xơ. Mái tóc dài trắng xóa của má quăn chặt những “tay đơn”, rồi rồi những cành đơn mới bị vật hết ngọn. Xác hoa đơn trắng ngòn ngòn đường đất đỏ. Má muốn cúi xuống nhặt hết những bông hoa ôm vào lòng. Gió bụi đất đỏ đánh thông thốc những bông hoa ngày càng rời xa khỏi má, rơi cả những bông run rẩy trên tay. Má ngơ ngác xuống đất đỏ nhìn những bông đơn bị gió đẩy lăn lóc mãi về

phía cuối đường. Má lặng lẽ nói một mình: “Hai à, bữa ni con có thể quay về đơn vị cũ rồi. Má không chờ con nữa đâu”.

Con bé nhập cuộc vào đám bạn mới vui vẻ và ồn ào, giống hệt những đám nó đã từng tham gia. Con bé nổi bật và được đón nhận ngay lập tức. Nhưng nghe đâu nó không thi đỗ tốt nghiệp lớp mười hai. Cuối năm đó, nó lấy chồng, đúng như mơ ước suốt thời thiếu nữ của nó, cái thàng có cái xe máy “không mặc áo”, đít xe phún phụt khói. Chưa đầy sáu tháng, nó sinh con, đứa trẻ lúc nào cũng khóc ngằn ngặt, người lốm đốm trắng, đỏ như một bông đơn bị nhuộm bụi đường đất. Hai vợ chồng trẻ quá mệt mỏi vì không biết phải lo cho con, lo miếng ăn cạn dần như thế nào. Nó ôm con trở về nhà với tiếng chà gạo quen thuộc. Thàng con cũng không thể khóc to hơn tiếng máy chà gạo. Có điều con bé, không bao giờ lượn ra lượn vào cái cửa sổ mét hai nữa. Thậm chí, nó muốn kêu má nó bít lại.

Thị trấn xe bus màu xanh

Đinh Phương

Ngay từ khi bắt đầu có ý tưởng để viết câu chuyện này tôi đã nghĩ đến màu xanh. Một màu xanh lạnh lạnh của những đêm trăng tròn. Loài cú mèo mở to đôi mắt hướng về phía quá khứ xa xăm bị chôn vùi.

Vẫn là một màu xanh lạnh lạnh. Bản nhạc đầu tiên bắt đầu ngân lên từ căn nhà số 24, thị trấn Xe bus màu xanh. Tôi tạm đặt cho nó cái tên là “Bản nhạc ru của bà cô cô đơn” cho dễ nhớ. Bản nhạc cứ lẩn qua, lẩn lại trong không trung day dứt. Nó cửa nát tầng trời màu vàng phía trên. Rồi đảo lại trên những con đường ngoằn ngoèo màu tro xám. Có loài chim cắt vừa bay qua với tốc độ một chiếc tên lửa cũng chợt dừng đỗ lại lắng nghe.

“... Thị trấn chưa bao giờ đón một mùa nóng nào dài đến thế. Từng loài cây cứ dần dần nở bung và đổ gục. Bóng chúng héo úa nồm chắt chôn lên nhau. Từ những cánh hoa li ti nồm lát trên cỏ, cho đến những bông hoa nồm yên trong chậu. Dự báo thời tiết vẫn không có gì mới hơn là thông báo chuỗi ngày nắng nóng tiếp theo”.

Bà cô của tôi đã viết một bức thư thật dài để gọi tôi về trong những ngày nắng nóng còn cao áy. Bà sống một mình trong căn nhà ở rìa đô thị gần đường giao thông. Phía trên là cỏ, chỉ có cỏ khô tồn tại chờ đợi một mùa lúa là bùng lên bất cứ lúc nào. Bà nói nhiều hơn đến mặt trời. Lí giải tại sao bức tranh trong góc phòng treo lên rồi lại bị bay xuống không biết bao nhiêu lần. “Tin ta đi cháu yêu. Bức tranh áy vẽ hai mẹ con đang ngắm hoàng hôn trên

biển. Mặt trời xuông thấp lắm. Xuông đến như một con voi con ngoan ngoãn bởi mía, ngô và nước đá. Mặt trời như quả bóng nhựa nứt chấu đá hời nhỏ đang chìm chìm trong chậu nước là mặt biển màu vàng. Mọi thứ có vẻ rất bình thường khi cháu nghe ta kể thế này đúng không. Nhưng đúng là có sự bất thường diễn ra ở đây. Trong căn nhà nơi góc bức tranh có một con quái vật thật đáng sợ. Ta đã nhiều lần thấy nó trong giấc mơ chấp chờn về sáng. Con mắt xanh của nó hắt lên ta sự lạnh buốt như đang ở Bắc cực. Thức dậy ta vẫn còn run sợ, nó hỏi ta một điều gì đáng sợ về cháu mà ta không tài nào nhớ ra. Ta già thật rồi cháu yêu ạ. Thế nên tốt nhất là cháu hãy về mà xử lý nó đi. Giấc ngủ của người già được ví với chiếc bụng đói của một đứa trẻ gái những năm 1945 đáng sợ.

Tái bút: Con quái vật lại đập bàn chân nhem nhuốc vào bờ tường trắng để bỏ chạy khỏi căn nhà.”

Bạn khó có thể từ chối bữa tối ở nhà hàng sang trọng kiểu Pháp. Còn tôi khó có thể từ chối yêu cầu trở về tiêu diệt con quái vật trong bức tranh của bà cô. “Tám tay, bốn chân, ba mắt” là tất cả những gì tôi nghĩ đến đầu tiên về nó. Cũng khá khủng khiếp nếu phải chiến đấu tay đôi. Chẳng hề dễ dàng cho một chàng trai ba mươi tuổi độc thân làm việc trong một văn phòng địa ốc lớn của thành phố. Mà công việc chính hàng ngày chỉ là cập nhật thông tin về nhà đất rồi trình lên sếp chứ không đã động gì đến thể dục thể thao cả. Căn phòng trọ bày bừa bởi vỏ chai nước ngọt, giấy gói mì tôm, vỏ bao thuốc lá. Có hàng tá gái điếm được đưa đến làm tình ở căn phòng này. Ở Nhật Bản, chuyện này nghe có vẻ là bình thường. Nhưng tôi hiện đang sống ở Việt Nam, trong một thành phố đông dân, nhiều khói bụi và tắc đường.

Thường thì khi say khướt trở về với một ả nào đó chẳng bao giờ tôi nhớ đến bà cô. Mùi rượu, mùi mỹ phẩm, mùi quan hệ, mùi ẩm mốc bốc lên đã đủ cho cái chết tạm thời trước khi trời bừng sáng.

Thực ra, ngay cả khi tỉnh tôi cũng không nhớ đến bà cô. Vị cà phê, vị chuôi khô, vị sếp, vị màn hình máy tính đột nhiên tắt ngấm đủ cho cái chết dài hơn cái chết tạm thời trước khi trời tối sầm.

Mỗi tháng bà viết cho tôi một lá thư ghi đầy đủ sự kiện xảy ra tại thị trấn Xe bus màu xanh. Có hai sự kiện tôi nhớ nhất. Sự kiện thứ nhất xảy ra vào tháng Chín năm ngoái, khi chính quyền định đổi tên thị trấn từ màu xanh sang màu đỏ. Tất cả cư dân quá độ tuổi lao động phản đối, biểu tình, nhịn ăn. Cư dân trong độ tuổi lao động ăn ít hơn một chút. Mặt hai loại cư dân thoang thoáng buồn, tự lự. Mùa thu đến bên cạnh bởi từng chiếc lá mà chưa ai nhận ra, bộ mặt của mùa thu cũng buồn buồn. Màu xanh gắn với tất cả kể từ khi còn cỏi truông nhong nhong trên phố. Bất cứ cửa hiệu nào của thị trấn bảng hiệu cũng đề: “Chúng tôi rất vui lòng được phục vụ mọi người trong thị trấn Xe bus màu xanh.” Từ cửa hiệu bán vàng mã có lịch sử ba, bốn đời đến tiệm bán thẻ game, quán đồ ăn nhanh mới mở cách đây vài năm. “Ta rất hài lòng khi tên thị trấn vẫn được giữ nguyên. Các bạn ta và ta đã có một bữa liên hoan ra trò mừng ngày chiến thắng. Chúng ta gọi đó là ngày Nhớ lại. Nhớ lại thời đói khổ và đấu tranh trong vinh quang.”

Sự kiện thứ hai xảy ra hôm tết dương lịch này. “Cần phải cho người già được quyền nói. Hãy nhìn những chiếc tivi cũ kia. Hãy để cho chúng tiếp tục phát sóng đến khi vụn nát.” Có một trăm năm mươi chiếc tivi đen trắng cũ đầy đủ nhãn hiệu được quyên góp vào phòng truyền thống của thị trấn nhân dịp “Hội những người già neo đơn được thành lập.” Cách đây mấy chục năm trước, chúng là niềm tự hào của bất cứ gia đình nào có quyền sở hữu. Bọn trẻ con cần phải xếp hàng trật tự để vào xem.

Phải đi qua hai cánh cửa gỗ tróc sơn, một cánh cửa sắt hoen gỉ mới đến nơi trung bày. Khuôn viên trung bày ngày xưa từng là bãi chăn trâu, sau này thành bãi bóng, cuối cùng thành từng lô đất

khoanh vuông vuông. Tất nhiên, người ta không thể bật tất cả ti vi lên cùng một lúc. Vì không có dây cáp, không có ổ điện, không có ăng ten, không có cả người trực để tắt đi, có cái bật cũng không lên. Những chiếc ti vi cứ nằ m xếp chồ ng lên nhau. Ngày khai mạc người ta bảo để thế để thấy rõ tinh thần đoàn kết, nương tựa nhau của người già. Sau ngày khai mạc người ta dỡ tất m bảng “được nói” đi thay bằ ng “kế hoạch hóa gia đình”. “Mỗi gia đình dừng lại ở một đứ n hai con để nuôi dạy cho tốt.” Ti vi được xe tải nhỏ mang đi đâu không rõ. Chưa biế t người ta sẽ quyên góp gì cho việc kế hoạch hóa? Chẳng rõ bà cô có đăng kí vào hội, có quyên góp ti vi hay không?

Mang theo hình ảnh phác thảo về con quái vật trong đầ u tôi lên gặp trưởng phòng xin nghỉ. Ông không thèm đưa mắ t nhìn tôi, kí ngay vào đơn như một cái máy. Ngay cả khi tôi chào, quay người bước ra ngoài cửa ông vẫn không hề hỏi tôi viế t gì về con quái vật khủng khiếp của bà cô trong đơn. Chiế c ghế xoay xoay, màn hình máy tính giới thiệu trailer một bộ phim mới. Hai nhân vật chính lăn lộn trên giường. Một họng súng đen ngòm từ tầ ng thượng tòa nhà đổ i diện chia sang. Còi cảnh sát hú vang, cuộc rượt đuổi diễn ra ngay trên đường phố Paris, lượn vòng dưới chân tháp Eiffel. Có vài chiế c xe lật tung, bớ c cháy.

Cái trán hói của ông trưởng phòng đột nhiên bóng nhẫy như vừa quét lên một lớp dầ u ăn có hình ông vua đeo vương miện vàng cằ m đĩa. Tôi nhớ đứ n bà cô đang trong cơn nắ ng nóng với bức tranh có con quái vật bên trong. Nhìn lại ông trưởng phòng đã ngủ, trán vẫn bóng như thế, tay phải đưa lên thái dương, tay trái vuông góc trên bàn, miệng khép hờ, chân vắ t chéo. Màn hình máy tính chuyển sang hình nề n từ lúc nào. Cánh đờ ng cỏ xanh ngát trải rộng đứ n cuố i chân trời. Điề u hòa không khí thổi vào tôi từng đợt gió lạnh buố t màu xanh.

Chuyên tàu khách Bắc-Nam như con rắ n hỏ mang hung hãn
nuốt chừng tôi năm tiể ng. Trong dạ dày của nó tôi ngờ ỉ cạnh một
ông béo cứ năm phút lại quay ra cửa sổ tàu ho, khạc, ợ và hát. Nung
núc những múi thịt bụng căng phồ ng dưới áo ba lỗ màu cháo lòng.
Lắ n chỉ quầ n ka ki trực bụng bởi hai cái đùi quá size. Trên khuôn
mặt ngoài đôi mắ t thì tôi để m được không biể t có bao nhiêu nề p
gắ p lớn bé. Ông ta vòng tay qua ôm lắ y cổ tôi nhắ n nhá đoạn cuối
trong bài *Thành phố buồ n* “... Giờ không em sỏi đá u buồ n.”

Minh họa: Đào Quốc Huy

Ra khỏi ga tôi bắt xe bus vào thị trấn. Lên cùng với tôi còn có người phụ nữ màu trắng. Trên xe không có ai. Hẳn giờ này mọi người đang ngủ ở nơi nào đó tránh nóng. Đàn ông nhâm nhi một li bia, phụ nữ là sinh tố hoa quả, trẻ con là kem vani.

Màu trắng từ làn da của cô gái ngò i cách hai hàng ghế trước mặt khiến tôi chột nghĩ đến cậu vô tình. Nàng có vẻ đẹp thánh thiện, trong sáng của thiên thần. Nếu có đủ dũng khí tôi sẽ tiến lại gần làm quen và mời nàng ăn tối ở quán “Cà ri cay nóng” hoặc quán “Ngoan ngoan như cừu”. Hai quán ăn mang hai phong cách khác nhau. Một quán kiểu Ấn Độ, một quán kiểu Pháp. Bản thân tôi vẫn thích quán kiểu Pháp hơn. Phục vụ lịch sự, những chùm đèn trang nhã gọi lại cái thời huy hoàng của thế kỷ phục hưng.

Khung cảnh hai bên đường không gọi lên chút cảm xúc rõ ràng nào cả. Con nắng nóng tưởng như chưa đặt chân đến thị trấn. Hàng thông xanh rì đâm tua tua những chiếc lá kim vào hai bên kính xe. Ngò i trong xe tôi vẫn thấy tiếng rào rào như có hàng vạn con bọ cánh cứng đang bay chạy đua với chiếc xe. Gã lái thò đầu ra ngoài điểu chỉnh lại gương chiếu hậu. Tôi thấy rõ bàn tay có sáu ngón của gã. Một ngón thừa chìa ra từ ngón cái. Gã nhìn tôi, cười từ trong gương, cái cười bí hiểm thiếu mất hai chiếc răng cửa. Một con lạnh xanh xâm nhập từ chiếc điểu hòa nho nhỏ gắn trên đầu từng dãy ghế trên xe, không gian đột nhiên đặc quánh màu xanh. Bỏn con mắt của nàng màu trắng và người lái xe đột ngột dừng lại nơi tôi. Hai con mắt nửa dữ dội, ma quái hơn từ từ xuất hiện giữa không trung. Thông im bật, bọ cánh cứng bay đi đâu hết, buổi tối lãng mạn ở nhà hàng kiểu Pháp cũng biến mất. Thay vào trong tôi cái cảm giác chồn chợn, lạnh buốt sống lưng giống như mình đang đứng trên một tảng băng tại xứ sở xa lạ. Hai bàn chân chôn kín dưới băng, gió thổi vào mặt từng nắm tuyết. Có thể lúc ấy tôi đã kêu cứu, tay nắm chặt thành ghế. May mà trước khi kịp ngất đi thì chiếc tàu phá băng xuất hiện. Bà cô đến đón tôi tại điểm cuối cùng của chuyến xe bus trong diện mạo không thể nào thảm hại hơn.

“Ta mất ngủ cháu yêu ạ. Đêm nào nó cũng dẫn ta đến bác cực, đập chân bình bịch vào bờ tường trắng. Này. Cháu yêu sao thế?”

Chân bước đi loạng choạng dưới mặt đất loang lổ nhựa đường đen nung nóng. Khuôn mặt tôi vẫn chưa lầy lại hết được sắc tố hồng dẫu cho nhiệt độ ngoài trời lên đến gần bốn mươi độ. Có gì đáng lý giải cho thật rõ ràng. Nàng màu trắng biếc mất như chưa từng tồn tại trên chiếc xe bus vài phút trước. Mọi người có thể bảo tôi gặp ma. Nhưng tôi chẳng tin thế. Ánh nắng gay gắt mười hai giờ trưa, giữa thế kỷ hai mươi đầu nhà chọc trời, nơi tôi đứng đối diện quán gà rán KFC mà lại có ma? Bà cô đưa tay xách túi, tôi ra hiệu không cần. Hai cô cháu bước trên con đường dài thăm thẳm trở về ngôi nhà nơi rìa đô thị. Đã ng sau nhiều cái nhìn vẫn chạy đuổi theo. Tôi tin đã gặp phải khuôn mặt gã lái xe bus sáu ngón trên chiếc xe bus vừa rời bến lướt qua. Gã đang cười, cái cười bí hiểm thiếu mất hai chiếc răng cửa.

Hình ảnh nàng màu trắng ám ảnh tôi như li cà phê đen bỏ quá nhiều đá trong một ngày mùa đông. Lạnh buốt chân răng nhưng có gì đáng kỳ diệu, thú vị khó dứt ra được. Vị đen hòa lẫn sữa, đá, quá y đều tạo lớp bọt dày óng ánh.

Nhà bà cô cách khá xa khu dân cư. Đi bộ hơn hai mươi phút dưới cái nắng bốn mươi độ quả thật không dễ dàng. Da tôi dần dần sần sùi, quần đen lại như con mực sấy khô. Chiếc quạt gió thay điếu hòa hồng chạy vù vù không đem lại chút gì gọi là gió ngoài trời nhiều bụi bẩn. Thợ sửa chữa đang trong mùa bận rộn nên khó gọi đến tận nhà. Mồ hôi túa ra như tắm, tôi tiếc khóa học về điện thời cấp ba xa lánh, giá mà chăm chỉ hơn giờ này có lẽ đang làm chủ được một vị thần con con thả gió mát chứ không phải con lừa ốm đói gặm cỏ vờ chỉ bật được một số nhỏ nhất kia.

Bức tranh bà cô kể vẫn nằm trên tường, khung tranh màu mận chín đã chuyển sang vàng nhạt, bờ tường xung quanh bong từng mảng nham nhở như chuột gặm. Chưa thấy con quái vật “tám tay, bốn chân, ba mắt” nhảy xổ ra. Khung cảnh mặt biển màu vàng, lặn

tần sóng thật đẹp. Hai mẹ con nhìn về nơi xa vô định. Căn nhà đồ i diện nơi hai mẹ con ngồi có dây leo quấn lên chắ ng chịt. Loài dây leo bóp nghẹt lá y cửa chính, cửa sổ, mái nhà, bờ tường. Đâm ra ngắ m lâu tôi không còn nhận ra nơi hai mẹ con sự bình yên một buổi chiề u đẹp nữa. Mà đơn giản tôi nghĩ họ không có chỗ nào để về vì nhà đã bị chiế m giữ. Mực nước biển chòng chành tăng theo độ xuố ng của quả bóng nhựa mặt trời. Bề ngoài yên ả của mặt nước chứa đựng sự dữ dội của nhiề u cơn sóng ngắ m bên trong. Không rõ hai mẹ con đang kiề m chề cuồ ng nộ hay mặt nước đang kiề m chề cuồ ng nộ để tạo ra sóng thầ n?

Bà cô tôi số ng một mình ở căn nhà số 24, thị trấn Xe bus màu xanh. Tôi về với bà trong mỗi dịp hè. Hồ i nhỏ, trong một lầ n tức giận vì bà cô quên không mua cho kẹo mút xanh đỏ có cắ m cây kiề m nhựa nho nhỏ tôi đã chọc quả bóng nhựa xanh mới cứng vào hàng rào. Tiề ng nổ bùng chói tai. Tay tôi đỏ chót thứ phẩm màu nhuộm bóng phai theo mô` hôi. Lầ n á y là lầ n đầ u tiên tôi thắ y bà cô khóc. Bà tưởng tôi bị chảy máu tay.

Ti vi đang chiề u chương trình dự báo thời tiề t. Thị trấn Xe bus màu xanh lẫn trong muôn vàn thị trấn khác. Bản đồ` khí tượng biểu thị bắ ng đủ thứ màu sắ c khác nhau. Mỗi màu là một con quái vật. Con quái vật cô đơn ở vùng nắ ng nóng, quái vật sợ hãi ở vùng mưa, quái vật lo âu ở vùng bão. Bà cô tôi đang cô` giữ trong mình con quái vật cô đơn. Bức tranh á y là kỉ vật duy nhắ t của bà nội để lại.

Tôi gặp lại nàng màu trắ ng trên chuyề n xe bus trở ra ga tàu. Cách hai hàng ghề` nàng im lặng, hai má lúm đồ ng tiề n nhọt nhạt có nét gì đắ y giồ ng với bà cô tôi. Nàng không lên một chuyề n tàu nào cả. Nàng nhìn những chuyề n tàu đi, về mà không quyề t định. Rồ i nàng biề n má t hay quay trở lại thị trấn Xe bus màu xanh tôi không biề t nữa. Tôi trở về với con quái vật của riêng mình nơi

thành phố rộng lớn. Tôi còn nợ nàng bữa ăn tối ở quán “Ngoan ngoãn như cừu.”

Vẫn là một màu xanh lành lạnh. Bản nhạc đầu tiên bắt đầu ngân lên từ căn nhà số 24, thị trấn Xe bus màu xanh. Tôi tạm đặt cho nó cái tên là “Bản nhạc ru của bà cô cô đơn” cho dễ nhớ.

Hà Nội năm 2010

12 chiếc bánh flan

Phạm Thanh Thúy

Kim là con gái một ông già sửa giày cũ trên vỉa hè. Hình thức không tề. Tính tình “ngổ ngáo và tàn nhẫn” (cha Kim bảo thế). Mỗi lần Kim hồn, cha mắ ng thậm tệ, nhưng sau đó chính ông lại khóc. Ông thương Kim vì không có mẹ nên bao nhiêu nữ tính đã chìm lút vào tuổi thơ vắ t vắ. Kim chẳng nghĩ thế, biế t đâu có mẹ, Kim vẫn là Kim bây giờ.

Cha Kim có một người khách tên Hồ`ng, quen đã nhiề u năm. Người này mỗi tháng một hai lần mang đế n cho ông những đôi giày rắ t đắ t tiề n. Không phải tắ t cả những đôi giày này đề u cũ và cắ n sửa chữa. Đơn giản là có khi chủ của chúng mua chúng về` từ một hiệu giày sang trọng nào đó, nhưng chưa kịp dùng thì đã chán chúng rô`i. Bà Hồ`ng đem chúng đề n chỗ cha Kim. Ông sửa sang tí chút rô`i bán đi. Nhiề u người có nhu cắ u đi những đôi giày hàng hiệu mà không phải bỏ ra một khoản tiề n lớn. Ít nhắ t là ở thành phố này họ tìm thắ y điề u đó chỗ ông. Bà Hồ`ng thì đã quá tuổi đề diện những đôi giày như thế. Bà là người giúp việc lâu năm cho một gia đình giàu có.

Một lần, bà Hồ`ng không mang giày cho cha Kim, mà nhắ n ông cử người đề n lắ y. Vì thế Kim mới có dịp bước chân vào ngôi nhà giàu có đó. Lần đầ u tiên Kim đượ tận mắ t thắ y một gia cảnh giàu thật là giàu.

Trong lúc chờ bà Hồ`ng, Kim đứng ngắ m ngôi nhà và gặ nhắ m cảm giác mình giố ng một chú kiế n nhỏ lần đầ u tiên đứng trước một cái bánh ngọt khổng lồ, thơm ngọt lịm người.

Đang mãi nhâm nháp chiếc bánh liên tương thì một người đàn bà bỗng đâu chạy đến, níu tay Kim mà giật, lắc, rồi gọi: “San con ơi!”

Kim rât lầy làm lạ lòng. Sao Kim lại là San, sao lại là “con” của bà ta, trong khi chẳng ai dám bảo Kim không phải con gái ông thợ sửa giày nghèo kiết trong xóm nhỏ ngoại ô.

Kim đang không biết phải làm sao với tình thế dở hơi này thì một thanh niên trong nhà chạy ra. Bằ ng một giọng khá “nữ tính”, gã hết động viên, xoa dịu, dọa dẫm rồi giã ã ng co, cuối cùng cũng đưa được người đàn bà vào nhà. Trước khi khuấ t sau cánh cửa lớn, gã ném một tia nhìn vào mặt Kim. Kim không hiểu cái nhìn đó có ngụ ý gì, hay đơn giản là không ngụ ý gì cả, nhưng có cảm giác không thích. Tấ t nhiên, suốt buổi “thuyế t trình” của gã, Kim đã trố mắ t ra nhìn như một con ngồ c thiế u tề nhị.

Khi được bà Hồ ã ng tiễn ra cửa, Kim không bỏ lỡ cơ hội thắ c mắ c:

“Sao bà ấ y lại gọi cháu là San hở bác?”

Bà Hồ ã ng cười ngắ t:

“Dào ôi! Ai bà ấ y chả gọi là San.”

Kim về , chẳng bận tâm gì đế n chuyện đó nữa.

Mấ y ngày sau, gã tìm đế n Kim trên chiế c xe ô tô màu trắ ng sữa. Gã nói muố n thuê Kim với một khoản tiề n hậu hĩnh.

Và giờ thì Kim đã số ng bên trong ngôi nhà đó, trong vai một tiểu chủ nhân. Việc của Kim rấ t đơn giản: Chẳng phải làm gì hết, chỉ việc là San, làm mọi việc tương tự như San, gọi bà chủ là mẹ như San. Mà San thì Kim ngờ rằ ng đã chế t từ đời tám hoánh nào rồi.

Nhà họ có sáu người. Ông bà chủ, vợ chồng anh con cả, gã và cô út chưa chồng. Nhưng đến nhà họ “làm thuê” đã lâu, Kim vẫn chưa hề thấy họ gặp mặt đầy đủ. Có người này thì không có người khác. Có người về nhà lúc người kia đi, và đi khi người kia về. Ngoài “mẹ”, Kim chỉ gặp nhiều nhất là gã. “Mẹ” ốm đã lâu, hầu như không ra ngoài. Còn gã thì chẳng phải làm gì cả, chỉ ở nhà để mắt đến mẹ và tự tay chế biến bánh flan cho hai mẹ con. Gã có chiêu dỗ mẹ bằng bánh flan, mỗi khi bà lên con “không bình thường”.

Kim chẳng biết flan là thứ bánh quái quỷ gì, nhưng Kim cho rằng nó là thứ bánh nhà giàu. Không giàu sao gã lại mê toi đến thế.

Một lần, Kim gặp gã đang ngón ngấu một cách đầy say mê bánh flan trong phòng bếp.

Thấy Kim, gã vẫy lại gã, không thèm mời ăn bánh, (có mời Kim cũng cóc thèm) ra vẻ uể oải một lúc mới cất giọng kể cả:

“Mày vào nhà tao là sướng nhất quả đất rồi đấy. Mày không tin thì soi gương mà coi...”

Tao tính nát óc đấy chứ có phải không đâu. Chọn con nhà tử tế thì tốt quá. Nhưng có đứa ngu nào tử tế lại chịu đi làm con thuê. Chọn một đứa bụi đời quá dễ, nhưng không tin được. Nhớ nửa đêm nó gọi đồng bọn vào cắt cỏ cả nhà, cuồn tiền vàng đi sạch thì có mà dở hơi. Thế nên tao mới chọn mày. Mày vừa nghèo vừa không bụi đời. Nhưng mà...”

Kim bỏ ra ngoài trước khi gã “turn off” cái loa rè. Thấy thái độ lấc cấc đó của Kim, gã gầm gừ: “Thật là con nhà vô lô i.”

... “Mẹ”, công bằng mà nói thì rất có dáng dấp một giai nhân, nhưng vì bệnh đã lâu, nên trông khá tiêu tụy. Ở bên “mẹ”, đôi lúc Kim cũng có hình dung về mẹ đẻ. Cha Kim bảo mẹ Kim rất xinh. Bà lấy ông vì lỡ có thai với người tình, dĩ nhiên là bị anh ta hất hủi. Hoang thai đó là chị gái Kim. Bà chỉ trả nghĩa cho ông bằng sự có mặt của Kim trên đời, rồi đi...

“Mẹ” cả ngày chỉ ngồi xem ti vi và đọc sách. Việc thường xuyên nhất của “mẹ” khi Kim đến là giữ Kim khu khu, vạch tóc đòi bắt chấy. Kim không biết “mẹ” có xem, có hiểu, có cảm nhận gì ở những chuyện phim buồn tẻ trên ti vi hay những tiểu thuyết chữ to rẻ tiêu không, nhưng việc những ngón tay của “mẹ” cào đến đau da đầu Kim chỉ để bắt một vài con chấy kênh tương tượng thì Kim chỉ có hai mong muốn, một là choài ra bằng mọi giá, hai là bóp chặt cổ tay “mẹ” đến đau như. Một lần Kim làm thế, “mẹ” khóc, nhìn thật tội... Dĩ nhiên việc nào cũng hoàn toàn không dễ. Đôi tay lấy bầy mèm yếu của “mẹ” có thể hững hờ với bất cứ thứ gì, nhưng cứ tóm được Kim là không dễ buông ra. Kim liên tưởng đôi bàn tay “mẹ” giống như đôi càng cua, khi kẹp vào ngón tay, người ta càng kêu la, càng cuống thì nó càng kẹp chặt. Nhiều lần “mẹ” giữ Kim cả buổi trong phòng, hết sức những ngón tay vào tóc Kim tìm chấy, lại hát chèo, rồi kể cho Kim hàng lô xích xông những chuyện đầu đó. Kim dĩ nhiên không hiểu, mà cũng chẳng cần hiểu, chỉ cần “mẹ” rời tay là Kim biến mất.

Gã không bao giờ mở miệng giải thích cái kiểu “giữ khu khu” Kim của mẹ gã (Kim cho rằng đó là sự ám ảnh về việc “mẹ” để San tuột khỏi tay mình, và hấn San... rất nhiều chấy), cũng chẳng buồn quan tâm đến việc Kim xoay sở kiểu gì trong tình huống ấy. Gã chỉ

nhắc Kim làm tròn bổn phận khi thấy Kim với nét mặt cực kì hí hửng ngồi dưới gốc ngọc lan ngoài sân, còn mẹ gã thì cứ ỉ ôi gọi “San à, San ơi” không ngớt. Trong giao ước, gã yêu cầu Kim ngoài việc giả làm San, cứ làm những gì Kim thích, trừ việc đừng có tọc mạch vào chuyện gia đình gã. Một điều được gã nhấn mạnh – mà nếu vi phạm Kim sẽ bị đuổi việc ngay tức khắc – đó là đừng bao giờ đụng đến những vật dụng riêng tư trong phòng ngủ của “mẹ”. Để cảnh cáo thêm phần sống động, gã lấy ví dụ trước Kim đã có dăm bảy “San” bị đuổi việc vì không kiêng chế được lòng tham và thói tò mò tọc mạch.

Kim không phải là đứa tham lam, càng không thích tò mò. Nhưng Kim vẫn biết chuyện gia đình gã.

Kim biết chuyện của gia đình gã nhờ bà Hồ ng. San là con gái út của “mẹ”. San chẳng phải một đứa xinh đẹp đáng yêu gì, nhưng “mẹ” thương San vô cùng. Năm San khoảng mười bảy, đột nhiên không ốm đau bệnh tật gì mà lăn ra chết. San chết, “mẹ” cũng đổ bệnh luôn. “Mẹ” mắc một tâm bệnh, cả ngày sống trong mơ hồ. Là mọi việc trong quá khứ, mọi cái tên từng nghe, mọi khuôn mặt từng gặp, “mẹ” đều không quên, còn có thể nhắc lại những kỉ niệm xa xôi nào đó nữa. Chỉ riêng có việc của San là “mẹ” mơ hồ. Chuyện này được khẳng định rõ rệt nhất là khi con trai cả nảy ra sáng kiến thuê một đứa con gái chạc tuổi, mặt mũi hao hao như San về thay thế San. “Mẹ” quả nhiên coi nó như San, như báu vật trong đời...

Kim không thích những ý nghĩ ngấm ngấm trong đầu khi ở bên người dung này. Đó là việc hằng ngày giả làm con bà ta, cố làm ra vẻ mình đã sắm được một bà mẹ danh giá, rồi lại hình dung về mẹ đẻ. Nếu mẹ đẻ mất Kim trong một tình huống tương tự, liệu bà có phát điên không?

Không. Chắ c chắ n thắ . Vì nắ u có phát điên, mẹ chỉ phát điên vì chị gái Kim mà thôi.

Lẽ ra Kim không bao giờ quan tâm đế n sự tồ n tại của ông chủ nắ u một lâ n cha Kim không hỏi về ông. Tá t nhiên lúc đó Kim không thể trả lời cha. Câu trả lời đế n với Kim vào một hôm khác.

Một buổi trưa, từ phòng “mẹ” chạy xuô ng, Kim đã vô ý đâm sắ m vào ông chủ. Cú đâm khiế n Kim ngã quay đơ ra sàn. Ông ta giầ u sự, nhưng gắ y đét, khuôn mặt choắ t với đôi mắ t hung dữ. Đôi mắ t xoáy vào Kim một tia lạnh lẽo khinh miệt. Mãnh lực của sự khinh miệt trong cái nhìn của ông ta rắ t khủng khiế p.

Kim nghĩ ông ta sẽ bỏ qua cho lỗi vô ý đó, trừng phạt bắ ng cái nhìn như thắ là vừa đủ, nắ u như “mẹ” không từ trên tá ng chạy xuô ng, vô lắ y Kim và kêu â m ĩ: “San con ơi. Ông định giế t con tôi lâ n nữa đắ y hả? Ông là đồ khố n nạn.”

Ái chà. Thật là một con thịnh nô cuồ ng phong. Kim bị bóp khiế n trong tay “mẹ” khi bà vừa lay, vừa lắ c.

Ông ta đứng đứng nhìn “hai mẹ con”. (Kim đã gặp nhiề u sự đứng đứng trên đời, nhưng chưa bao giờ thắ y một sự đứng đứng đáng nhớ đế n thắ .) Sau đó, ông ta thản nhiên nhỏ toẹt một bãi nước bọt trước mặt vợ, rồ i mới bỏ đi.

Kim không kể chuyện đó cho cha. Đơn giản, Kim sợ vì thắ mà cha sẽ bắ t Kim phải về . Việc Kim đế n nhà họ “làm San” đã được chi trả một khoản tiề n khá (dù cha không muố n). Nhưng Kim kể chuyện đó cho bà Hồ ng. Bà Hồ ng nghe với vẻ đứng đứng (lại đứng đứng). Kim không còn ngạc nhiên khi gặp quá nhiề u nỗi đứng đứng như thắ trong nhà này như những ngày đầ u. Nhưng bà Hồ ng nhỏ nhẹ

trước khi rời bếp: “Cháu không thấy các cô, cậu nhà này chẳng ai giống ai à?”

Kim thường xuyên gặp gã chế bánh flan trong bếp. Một lần như thế, (hắn đêm trước đi đâu đó khiến gã hào hứng, như được người tình tặng quà, hay đội bóng của gã chiến thắng chẳng hạn...) trông thấy Kim, gã vui vẻ vây Kim lại, thậm chí còn yêu cầu Kim khuấy giúp gã tô trứng gà. Gã giải thích đơn giản rằng món bánh này phải làm thủ công mới ngon, chứ cho vào máy quay tít thì vô vị. Thế là, trong không khí thân mật hiềm hoi, gã kể mọi tư duyên với bánh flan của mình.

Câu chuyện xảy ra trong một bộ phim dành cho thiếu niên của Nhật Bản. Bối cảnh phim là một trường trung học. Ở đây mỗi ngày đều xảy ra một sự việc rất lạ lùng: Cứ đúng 12 giờ trưa là hàng trăm học sinh cùng chạy đến căng tin để mua bánh được cho mình một chiếc bánh flan.

Vấn đề là để mua được bánh, họ đã phải chạy đua với nhau, giành giật rất kịch liệt. Và ngày nào cũng thế, chiến thắng chỉ 12 người, vì mỗi ngày căng tin chỉ bán đúng 12 chiếc bánh mà thôi.

Những chiếc bánh flan đó hẳn là rất tuyệt vời? Đương nhiên. Nếu không tuyệt vời thì không thể khiến ngàn đó học sinh dồn tâm dồn sức cho cuộc chạy đua trở thành một trong 12 chủ nhân của 12 chiếc bánh “thần tiên” kia.

“Mày có bao giờ nghĩ, nếu mày là thằng cha bán bánh kia, nếu mỗi ngày đều có hàng trăm học sinh cùng muốn mua bánh đến thế, mày có thể sản xuất hàng loạt và bán đại trà, đem lại một nguồn thu lớn, nhanh chóng làm giàu. Nhưng tại sao mày lại chỉ bán

12 chiếc bánh mỗi ngày mà không bán nhiều hơn? Mà có nghĩ họa ngu mới không nhìn thấy món hời ấy không?”

Gã hỏi chỉ để hỏi. Tất nhiên. Kim cũng không buồn trả lời. Kim mãi nghĩ đến San. Cuối cùng, sau bao nhiêu ngày giả làm cô ta, Kim đã nhìn thấy cô ta trong ảnh.

“Mẹ” chỉ sống quanh quẩn trong căn phòng tí tặn tầng năm của ngôi nhà to rộng như một tiểu cung điện vua chúa. Bao quanh ban công là những tấm lưới sắt dày vô cùng vững chắc. Ban đầu Kim nghĩ chúng dùng để ngăn không cho quần áo phơi trên tầng khỏi bay tứ tung, hoặc chim trời vô ý sa xuống. Nhưng Kim chưa từng thấy người làm phơi quần áo trên tầng năm bao giờ.

Một lần, trong lúc hiếm hoi không có ai ở nhà, để khuấy động không khí buồn tẻ, Kim trêu “mẹ” bằng việc nói Kim phải đi học. Nhưng dù có dỗ ngon ngọt, nói lý kiểu gì “mẹ” cũng không chịu cho Kim đi. “Mẹ” bảo mẹ rất nhiều tiền, con không phải đi học làm gì cho mệt óc, mai sau vẫn sung sướng như bà chúa ông hoàng.

Bà Hồ ng bảo mấy người con của “mẹ” chẳng ai phải mất công học hành gì cả mà cũng có bằng cấp cao, mỗi người có tới ba, bốn cái xe, thích đi xe gì thì đi. Ngày tháng trong đời họ chỉ quanh quẩn với mấy khái niệm du lịch, tiêu xài, hưởng thụ. Trang sức treo lủng lẳng đầy người, nếu có ngã cũng không đứng dậy được vì vàng.

Kim hay chơi ác. Khi cảm thấy mình đang dấn mũi ai đó, Kim luôn muốn dồn họ đến cùng.

Ngày nọ, Kim bày một trò mới. Nhân khi “mẹ” lơ là, Kim lên đi rất nhanh. Nhưng không phải đi xuống nhà dưới, mà trèo vào sâu

trong phòng ngủ. Từ bên trong, Kim có thể nhìn rất rõ những việc “mẹ” làm.

“Mẹ”, hồi ôi, giờ hết một kẻ tham lam nào đó bị kẻ trộm cuỗm sạch sành sanh số tiền vàng nhiều năm ki cóp.

Điều Kim ít ngờ đến là “mẹ” lên gào khóc. Nhưng lạ là “mẹ” không chạy xuống nhà dưới tìm Kim, mà vật vã trên sàn. Kêu khóc một hồi, đột nhiên “mẹ” chạy ra lan can, cứ thế móc tay vào những mắt lưới sắt mà giằng mà giật. Ý chừng muốn nhảy xuống bên dưới mà những mắt lưới chết tiệt không chịu tránh ra. Khi bà Hồ ng chạy lên đến nơi, “mẹ” đã rũ xuống, miệng sùi bọt, như thể vừa uống một chai thuốc sâu kịch độc.

Bà Hồ ng bảo, mỗi khi lên con nhớ San, “mẹ” thường tìm cách nhảy lầu. Lạ là chả bao giờ “mẹ” thành công. Cứ như San vô cùng linh thiêng, xui khiến người ta đến cứu mẹ cô ta kịp thời. Rồi lại chính anh con cả đưa ra sáng kiến vây lưới sắt quanh tầng năm của “mẹ”. Từ ngày có lưới sắt, cả nhà họ yên chí hẳn, vì “mẹ” chỉ có một cách muốn chết là nhảy lầu thôi.

Có lần đọc diễn xong một tích chèo ngắn, trả lời câu hỏi lơ ngơ của Kim, “mẹ” trách Kim mau quên. “Mẹ trước làm ở đoàn văn công Sao Mai, toàn thủ vai nữ chính. Gặp và lấy bố con mới thôi đấy.”

Rồi “mẹ” ngò ì thụp xuống, vuốt má Kim, thỉnh linh khóc, nước mắt ròng ròng.

“Bố con hát chèo hay nhất đoàn cơ đấy.”

Một hôm khác, sau khi hát xong, “mẹ” đột ngột buồn hiu: “San à. Bố con ghét đàn hát xướng ca biết bao. Ông ấy chỉ giỏi tán gái, cái mô ìm dẻo có chòi có chớp. Không thể làm sao lấy được vợ văn công...”

Minh họa: Phạm Minh Hải

Lâu dần, Kim mơ hồ về câu chuyện mơ hồ của “mẹ”. Sống với người mơ hồ mãi, không khéo Kim lây rồi cũng nên...

... Thực tình, việc trêu chọc khiến “mẹ” “lên cơn” sùi bọt mép làm Kim sợ. Mà bà Hồ ng thì như kì đà, thỉnh linh cản đường thoái lui của Kim. Nép chặt vào tấm rèm cuối góc phòng, Kim nín thở chờ mọi việc chậm chạp trôi qua.

Căn phòng rộng, chia làm hai ngăn nhỏ, một ngăn làm “phòng khách”, đặt ti vi, các đồ dùng, thiết bị khác, một ngăn chỉ để giường ngủ, tủ quần áo, bàn viết. Có lẽ đây chính là nơi bí mật mà gã từng cảnh báo Kim trước đây.

Phòng ngủ sang trọng, nhưng vẫn phảng phất một mùi gì đó. Không phải mùi hôi, mà là một thứ mùi khó tả. Có thể đó là một mùi

đặc biệt của sự mơ hồ, cô đơn, sâu u muộn.

Việc khiến Kim hoảng sợ hóa ra bà Hồ ng xử lí quá đơn giản. Bà ta chỉ việc đỡ chủ của mình vào phòng, lấy khăn ướt lau miệng, mặt mũi cho chủ, rồi đỡ chủ đi năm. Sau đó bà ta mở đầu đĩa, cho quay ới a một chương trình hát chèo.

Thế là “mẹ” ngoan ngoãn năm im như một em bé. Lúc sau đã ngủ.

Còn lại một mình, Kim vẫn vợ trong căn phòng, và rồi một ý nghĩ thôi thúc sự tò mò vô n chìm sâu trong tiềm thức – ở đây là hoàn cảnh tạo nghiệp chướng – Kim bắt đầu muốn chạm tay vào những thứ mà Kim nghi nó chứa những bí mật có liên quan đến người đàn bà kì lạ đang ngủ kia.

Trên chiếc bàn giầy được điểm trang bởi một bình hoa hồ ng, Kim thấy vài bức ảnh lồng khung kính.

Ảnh chụp “mẹ” khi còn trẻ. Rất xinh, trong bộ lụa sân khấu, hay xiêm y của một công chúa cổ xưa. Mọi người thường hay nhìn bợ bản thân một cách quá đáng, họ hay trưng những bức ảnh thời trẻ đẹp để gặm nhấm những dư vị ngọt ngào nuôi tiếc. Mấy bức ảnh kiểu này Kim đã thấy treo dưới phòng khách. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Đáng ngạc nhiên là một bức ảnh chụp “mẹ” bên một cô gái nhỏ. Cô gái gầy gò, đôi mắt mở to, cái miệng nhỏ xinh, hình trái tim như mỹ nhân trong tranh.

Hẳn đó là San.

Bà Hồ ng cũng không phải người trung thành tuyệt đối với chủ. Khi chỉ có Kim, bà ta vẫn nói xâu chuyện nhà chủ như những người

thích ngô ì lê khác. Chẳng hạn như vợ chồ ãng anh cả lười chấy thây, ăn chơi như phá mả. Cô con gái út mấ y lầ ãn hút thai, giàu mà toàn chơi với mấ y thắ ãng ngu. Hay bản thân ông chủ xuấ t thân cũng vớ vẩn, chỉ giỏi mòm mép và đi lên từ lừa lọc. Nghe đồ ãn ông đã dùng thủ đoạn “kiế ãn tha lâu cũng đầ y tổ” (chả biế t Tôn Tử binh pháp gọi là kế gì) đục khoét toàn bộ gia sản của một người bạn có vợ chề t trẻ (đề ãn nổi ông này phát điên (lại điên) và chề t trong cô độc) để làm nề ãn tảng bước vào thương trường. “Kiế ãn” này đương nhiên không phải ông, mà là... vợ ông. Người vợ văn công xinh đẹp...

Mà ông bạn xấ u sồ ãn này không phải là trường hợp duy nhấ t.

Tuy nhiên, họ không vô công, ít ra họ cũng để lại cho vợ chồ ãng ông một vài kỉ niệm.

Đại khái thế ã.

Trở lại câu chuyện về 12 chiế c bánh flan. Đây là câu chuyện xảy ra trong căng tin của một trường trung học. Phải chẳng 12 chiế c bánh này quá đấ t đề ãn nổi ai trả nhiề u tiề ãn hơn sẽ đượ ăn? Không phải vậy. Đó chỉ là những chiế c bánh mà học sinh nào cũng có thể mua đượ.

Nhân vật chính của phim này rấ t mê mẩn những chiế c bánh flan. Anh ta chỉ một lầ ãn duy nhấ t đượ thưởng thức do mạo hiểm với tính mạng mà có đượ. (Điề u này có nghĩa là nhiề u em học sinh ở đây chỉ coi chiế c bánh flan là niề m mơ ước xa vời). Nhưng khi đàn em dùng vũ lực đoạt lấ y 12 chiế c bánh flan cho anh ta thưởng thức, thì anh ta vô cùng tức giận, rắ ãng điề u thú vị, sức há p dẫn và vị ngon tuyệt vời nhấ t của 12 chiế c bánh mỗi ngày chính là việc nó đã khiế ãn người ta phải dùng hế t khả năng sức lực,

trí tuệ của bản thân giành được. Nếu đoạt được nó dễ dàng, thì 12 chiếc bánh đó đều vô nghĩa.

... Tất cả những cánh cửa tủ đều treo lủng lẳng chùm chìa khoá của chính nó (như một cái bẫy cớ ra vẻ hờ hênh). Có thể bên trong chứa đầy tiền vàng, cũng có thể không gì cả ngoài chiếc camera nhỏ xíu, luôn sẵn sàng ghi hình kẻ tham lam nào đó và truyền về “tổng đài” đâu đó trong căn nhà rộng lớn.

Kim sẽ không mở chúng, vì Kim không tham. Kim chỉ tò mò, ít ra thì lúc này là vậy.

Cuốn album ảnh to với bìa bằng da nâu đỏ sộ như cuốn biên niên sử thế giới năm khiêu khích bên góc bàn.

“Hãy mở tờ đi!” – Nó nài nỉ.

Album chứa những bức ảnh rất đẹp. Có một vài khuôn mặt Kim từng gặp đâu đó.

Đôi mắt lạnh của anh cả nhà họ. Nhưng già dặn hơn.

Những bữa tiệc ngon ngon thức ăn và đám thực khách đang hỉ hả cụng ly.

Khuôn mặt tròn xoay và đôi mắt nhỏ xíu của gã. Nhưng cổ xưa hơn.

Mấy người đang thành tâm khấn vái trước Bồ Tát Quan Âm ở một ngôi chùa nào đó.

Đôi môi mỏng cong cớn, cái mặt lưỡi cày của cô chủ “hút thai” cắ m trên cổ một người đàn ông.

Một cô gái điệu đà tạo dáng bên một đóa hoa hồng.

Một đứa trẻ lẫm chẫm đi, tay ôm con thú bông.

Một hoàng tử khoác long bào, đeo gươm bên hông, mím môi, liếc mắt về phía một thôn nữ (“mẹ”) bên suôi.

Kim từng thấy đôi mắt này, cái miệng này ở đâu đó...

... Cầm bức ảnh trên tay, tim Kim nhảy chồm chồm trong lồng ngực, rồi tức thì nó bị cái gì đó như khối đá băng đè nghiến lên, nặng nề và lạnh buốt.

... Gã đơn phương kết thúc hợp đồng. Kim không ăn cắp, không tọc mạch, nhưng đã làm tổn thương tâm lý bà chủ một cách “nghiêm trọng”. Bây giờ bà ta thậm chí còn mơ hồ hơn cả mơ hồ. Nói khác đi, Kim là đứa con thuê tai quái nhất trong số những đứa tai quái từng làm con thuê nhà họ.

“Tao nghĩ bọn này có cách giáo dục thanh thiếu niên hay như thế, hèn gì dặt nước nó nguyên tắc, tự nguyện và văn minh đến thế. Muốn ăn thì phải bỏ công sức hẳn hoi, phải vận động. Vả nữa là ở chỗ ấy, chứ chẳng phải bí quyết mẹ gì ở những cái bánh.”

Gã nói đúng. Với Kim, cái gì thuộc về gã cũng tệ, riêng câu đó thì Kim chấp nhận.

Kim đến viếng mộ “mẹ” một lần duy nhất, khi cỏ đã xanh trên lớp dặt vàng nâu, và những bông hoa giả trên những vòng hoa to sụ đã bợt hết màu theo mưa gió.

Ông chủ làm ma cho vợ theo kiểu bình dân.

Kim không quan tâm đến điếu đó.

Kim cũng chẳng có gì để nói với người dưới mộ.

Kim chỉ nghĩ đến câu chuyện về 12 chiếc bánh flan mà gã kể. Có còn gì mà câu chuyện muôn nói và gã không nhận ra. Hay là không phải cứ có tiền là mua được những gì mình muôn?

Kim đặt bức ảnh hoàng tử khoác long bào cùng bức ảnh mẹ con San trên xanh mộ. Kim tin họ thuộc về nhau.

Đó là thứ duy nhất Kim lấy cắp.

Kim làm đĩa bánh flan đầu tiên theo cách học lỏm từ gã. Khi thưởng thức, thấy thất vọng. Bánh quá ngậy và béo, nên nhanh chán.

Những ô cửa xanh

Vũ Thị Huyền Trang

Chúng tôi rời khỏi thị xã V vào một buổi sáng trời đổ mưa tầm tã, xám xịt và u ám. Khi ấy cha tôi gần bảy mươi, tóc đã bạc trắng nhưng vẫn còn nhanh nhẹn và minh mẫn lắm. Trong khi bé Huy hí hửng vì sắp được đi hồ bơi, vào siêu thị mua siêu nhân và leo thang máy lên tí tẹo chực tầng nhà thì cha tôi ngò i lặng im, nhìn ra ngoài cửa xe, tay ôm di ảnh mẹ, thì thoảng lại nấc khan lên mấy tiếng. Không biết có phải vì mưa hắt qua cửa kính xe hay không mà lúc qua khúc cua rồi đổ đèo bỏ lại ngôi nhà và thị xã trằm lẳng sau lưng, lúc ngoảnh lại bất chợt tôi thấy mắt cha nhòe nước. Thành phố mà chúng tôi chuyển đến khá phát triển. Những tòa nhà cao tầng làm Huy thích thú, nó nhảy nhoi nhoi trên suốt đường đi và liên tục chơi trò đém từng ô cửa. Cho đến khi choáng ngợp và đã thấm mệt, nó ngò i bệt xuống ghé rồi lay người ông bảo:

- Cháu chịu thua thôi ông ơi! Thế vừa này ông có đém không, ông đém được tất cả bao nhiêu ô cửa ạ?

Ông xoa đầu đứa cháu nhỏ rồi lại lặng lẽ thu mình chìm đắm trong dòng kí ức chập chờn về V. Nơi ấy đã tồn tại quá nhiều kỉ niệm về những tháng năm quây quàn hạnh phúc. Khi đó mẹ tôi còn sống, cha còn trẻ và mấy anh em tôi chưa tan tác mỗi đứa một nơi. Chúng tôi lớn lên từ trong treò âu thơ, tràn ngập thương yêu trong một ngôi nhà có rất nhiều ô cửa. Những ô cửa màu xanh...

Tôi biết cha yêu V. Yêu đến mức khi chúng tôi quyết định chuyển đi để bắt đầu một cuộc sống mới sau nhiều rạn vỡ và

mắt mất thì trái tim ông đã hoàn toàn tan vỡ. Thật tiếc thay, khi tôi nhận ra điều này thì dường như mười ba năm là một quãng thời gian dài khủng khiếp đầy ám ảnh đối với cha. Tôi cũng chẳng sung sướng gì hơn vì có một quãng thời gian khá dài tôi luôn bị giằng kéo, dằn vò giữa hai nhịp sống. Ở V, tôi sống quãng đời tuổi trẻ lương thiện hơn nhưng nhận về toàn mất mát. Còn ở thành phố nhận nhịp này đôi khi tôi trở thành người đàn bà nguy hiểm hơn bao giờ hết. Tôi sẵn sàng giương bộ lông nhím cảnh giác để tự bảo vệ mình. Còn cha tôi chọn cách sống lặng lẽ thu mình trong một thế giới riêng nhưng không ngớt những đợt sóng ngầm.

Chồng tôi là người thích ứng khá nhanh với vùng đất mới. Vì dấu sao công việc của anh vẫn là những chuyến đi, ngôi nhà chỉ là bến đỗ cho vài ba ngày nghỉ hiếm hoi, ngắn ngủi. Vào những ngày đông đủ cả gia đình, chúng tôi thường ngồi bên nhau nhìn bé Huy vừa chơi trò xếp hình vừa quay sang hỏi “vì sao lại thế?” với bất cứ thứ gì đập vào mắt nó. Ở đây, mọi sự gắn kết đều có vẻ rời rạc và mệt mỏi, không như khi ở V, dưới thêm gạch xanh rêu những phút giây bên nhau sao mà mong căng hạnh phúc.

Căn nhà ở V ngay khi mới rao bán đã có nhiều người đến hỏi mua. Trong số họ có người gạt đầu đồng ý không còn kè thêm bớt một đồng nào chỉ chê sao nhà lại có nhiều cửa sổ. Cuối cùng bố tôi lại quyết định bán hạ giá cho đôi vợ chồng trẻ bé theo một đứa con thơ, chỉ vì họ tỏ ra thích thú khu vườn sau nhà và những ô cửa màu xanh. Chồng tôi sau những mệt mỏi đã mặc kệ mọi chuyện, miễn sao có thể dời V trong thời gian sớm nhất. Trước khi đi, tôi bảo anh:

- Xe thì nhỏ, chắc mình không thể chở tất cả đồ đạc đi được mà em thì không muốn bỏ lại bất cứ thứ gì. Dấu sao cũng đã máy chực

năm sống tại ngôi nhà này, từng mảng rêu, từng bức tường và cả những cái nấc đấm cửa phòng đều in dấu tay của mẹ.

Anh mở toang cửa sổ, nhìn ra con đường chạy qua thị xã, khe thở dài:

- Không phải chúng ta rời khỏi đây vì đã có quá nhiều nỗi buồn sao? Quên đi được cái gì thì nên quên em ạ.

Tôi khác anh ở chỗ, tôi biết phân biệt rạch ròi đâu là niềm vui đâu là nỗi buồn, cái gì cần quên còn cái gì thì nên nhớ. Tôi với anh cùng sống trong một ngôi nhà từ những năm ấu thơ, làm bạn với nhau rồi lớn lên lại thương yêu nhau nên nghĩa vợ chồng. Anh vốn là đứa trẻ mồ côi, mẹ tôi nhận về nuôi trong đợt đói kéo dài đầu những năm 80, khi đoàn người vùng xuôi tìm lên xin ăn chạt chợ. Trong đó có một người đàn bà mang theo con nhỏ nhưng không may bệnh nặng lại đói rét, nấc chết bên góc chợ. Đứa con nhỏ được quăn quăn áo ấm, khóc lịm người vì đói, dù hoàn cảnh không khá khẩm gì nhưng mẹ đã đón đứa trẻ ấy về nuôi. Tôi không nhớ nhiều về những năm đói kém, chỉ nhớ những buổi ba mẹ hót cơm trắng nhường mấy anh em tôi còn mình thì nhận về phần ngô bung trộn sắn. Dĩ nhiên lúc ấy làm gì đã có ngôi nhà với nhiều ô cửa này, chúng tôi ở trong một ngôi nhà lợp lá, vách đất và không có cửa. Anh cùng chúng tôi lớn lên, tình yêu thương cha mẹ san đều, sau này hai đứa lấy nhau bố mẹ làm mâm cơm cúng tổ tiên khóc trong hạnh phúc. Mẹ bảo:

- Chắc hai đứa bay có duyên với nhau từ mấy kiếp trước nên mới được cái kết có hậu đến thế này.

Cha xây thêm một tầng nhà, vẫn trở nhiều cửa sổ. Ngoài ban công cha mang về nhiều chậu hoa, còn trong phòng cha treo

nhieu tranh phong cảnh. Phải mất rất nhiều thời gian để chuẩn bị một căn phòng ấm cúng cho hai chúng tôi. Cha vẫn cười bảo:

- Nhà người ta chỉ chuẩn bị đám cưới cho một đứa con đã phải cảu kì, huống chi bố mẹ đây lo một lúc cho hai đứa. Thế là con rể cũng như con trai, con dâu lại chính là con gái. Nhà mình đúng là có phúc mẹ nó nhỉ?

- Đợi chúng nó sinh cho tôi và ông đứa nhóc nữa là vui cửa vui nhà lắm đây.

Khi ấy từng đàn chim bay về khu vườn sau nhà riu rít. Cha đã rắc sẵn ít gạo tằm và vun lại ít lá khô cuối vườn để “biết đâu chúng cặp về xây tổ”. Khu vườn ấy từng là một thế giới chật chội chứa nhiều bí mật mà những tháng năm tuổi thơ anh cả và út từng say mê tìm kiếm. Quãng thời gian thơ nhỏ sống ở V tuy đạm bạc nhưng lại là khoảng thời gian viên mãn nhất. Lúc ấy cha còn làm thầy giáo, ngày hai lượt đạp xe lên lớp, tối về quây quần chơi với các con, uống chè, ngâm thơ với các cụ cùng ngõ nhỏ. Mẹ làm y tá trong bệnh viện thị xã, công việc không mấy bận bịu nhưng chiếm khá nhiều thời gian của mẹ.

Những ngày viên mãn không kéo dài thêm được bao lâu khi mẹ tôi bỗng chốc mắc bệnh hiểm nghèo rồi ra đi vào một buổi sáng mùa đông. Hôm ấy tiết trời âm đạm, những ô cửa màu xanh đóng kín, cha ngã khụy dưới đám rêu trước nhà khi tiễn mẹ đi. Tôi không muốn lưu giữ nhiều niềm đau ấy, chỉ muốn nhớ lại những tháng ngày cuối đời cha đã ở bên mẹ bằng tất cả ân tình mà những đứa con như tôi không bao giờ quên được. Mẹ vẫn cố gắng cười mỗi buổi sớm mai, khi cha pha bình trà thì mẹ bao giờ cũng là người mở đầu câu chuyện. Mẹ bảo:

- Mai này khi thắ`ng Huy lớn lên chắ`c hẳn nó sẽ rắ`t thích khu vườn này. Khi đó chúng ta phải luôn để mắ`t đắ`n nó vì thắ`ng bé chắ`c là hiế`u động giố`ng bố` nó.

- Tôi sẽ dạy nó chơi cờ vua từ nhỏ. Rồ`i bà xem sau này lớn lên nó nhắ`t định sẽ là một đố`i thủ đắ`ng gờm. Lúc đó bà phải đứng bên mách nước cho tôi đắ`y.

Mẹ gậ`t đắ`u, nhắ`p hụm trà mà mắ`t rung rung lệ.

Khi đó anh cả đang công tác trong đội trật tự trị an của thị xã. Công việc hay phải trực đêm, mẹ thường nắ`u nô`i chè đỗ đen vào mùa hè hay cháo hạt sen vào mùa đông rồ`i thức đời anh về`. Thắ`ng út thì đang tuổi mộng mơ thời sinh viên, thắ`m yêu trộm nhớ một ai đó nên đêm nào cùng cắ`m cây đàn ghi ta gắ`y những tiế`ng lòng sôi nổi mà đắ`m đườ`i. Cây ngọc lan bên hiên nhà dắ`ng hương đêm lắ`ng lắ`i, qua những cánh cửa màu xanh rộng mở, giắ`c mơ êm đềm ngắ`m vào từng hơi thở mỗi chúng tôi. Khoảng thời gian đó tắ`t cả chúng tôi đắ`u cắ`ng gắ`ng sống vì nhau, bắ`ng tắ`t cả những yêu thương, mong nhận được nụ cười trên đôi môi mẹ. Tôi biế`t mẹ đã thức trắ`ng biế`t bao đêm để hít thật sâu mùi hương đó, nghe thật đắ`m tiế`ng nói á`y và ghi khắ`c trong tim những hình ảnh cuố`i cùng của gia đình. Sau đó không lâu mẹ đã ra đi...

Thành phố` mang lại một cuộc sống hiện đắ`i cho mái á`m bé nhỏ của tôi. Nó cũng mang đắ`n nhiề`u cơ hội nghề` nghiệp cho chuyên ngành du lịch mà tôi từng theo học. Trái hẳn với khi ở V tôi chỉ biế`t quanh quắ`n làm chân cán bộ, ăn lương nhà nước trong nhà văn hóa thị xã, ngày đắ`n cơ quan đắ`m cho hế`t tám tiế`ng thì về`. Ở thành phố` này, công việc tổ chức các sự kiện du lịch khiế`n tôi bận rộn hơn. Chồ`ng tôi tạo điề`u kiện cho vợ toại nguyện ước mơ học cao

học, thế nên hết giờ làm tôi lại lao đến trường chẳng còn mấy thời gian ở trong ngôi nhà nhỏ. Có phải vậy mà lâu rồi tôi không còn nghĩ về những ô cửa màu xanh nữa, cuộc sống cứ cuốn tôi đi bằng ma lực của danh vọng, tiền tài khó lòng cưỡng lại.

Tôi thuê người giúp việc nhà, là một bác gái người từ quê lên chân chắt, thật thà. Mọi công việc lớn nhỏ ở nhà tôi giao cho bác hết, từ việc làm cỗ cúng giỗ đến việc chăm lo bữa ăn, giặt giũ cho cha và bé Huy. Tôi chẳng còn thời gian bận tâm những chuyện ấy nữa, chông tôi thì càng không, anh quán xuyến mọi chuyện ở nhà qua những cuộc điện thoại ngắn ngủi. Sáng tinh dậy tôi chỉ kịp hôn con vội vàng, ghé qua phòng cha nhẹ nhàng, dặn bác giúp việc vài ba câu rồi lao ra đường, hòa lẫn vào dòng người đông đúc. Đêm về, phòng cha đã tắt đèn, Huy nằm dạng chân ngủ ngon giấc, chỉ còn bác giúp việc vẫn cặm cụi dưới bếp tranh thủ giặt giũ hay muôi dưa. Tôi ngả mình xuống giường, mệt như người sau một ngày dài nên dễ dàng chìm vào giấc ngủ sâu không mộng mị.

Một hôm đang ở cơ quan tôi nhận được cuộc điện thoại của bác giúp việc, nói phải về ngay, ba tôi lên cơn tăng huyết áp đang nằm cấp cứu trong bệnh viện. Tôi lao đi trong sự hoang mang, sợ hãi giống như ngày tìm mẹ ngừng đập trong bệnh viện. Những phút giây ngắn ngủi ấy tôi đã kịp nhận ra mình là một đứa con tồi, đã rất lâu rồi tôi không ngờ lại bên cha để lắng nghe ông nói. Tôi không biết cha nghĩ gì, muốn gì và cảm thấy thế nào với từng ngày qua khi không có mẹ và các con thì mỗi đứa một nơi. Từ lâu tôi không biết cha mình làm gì trong một ngày dài vắng vắng, thậm chí khi trở về nhà tôi chỉ kịp hỏi bác giúp việc xem cha có khỏe không, có ăn được cơm không? Tôi lao đi, đầu đón và hụt hẫng như thể biết mình đang sắp mất đi một điều thiêng liêng nhất...

Ôn trời cha đã không sao. Nhưng đêm đó, khi tinh dậy nhìn thấy tôi đang ngồi bên cạnh, cha đã khóc. Giọt nước mắt của cha cứ vào

tâm can tôi nổi day dứt vô bờ. Những ngày sau đó tôi xin nghỉ việc cơ quan một tuần ở nhà com nước chăm cha. Đến lúc đó tôi mới biết ngày nào cha cũng ra ngõ i sau cánh cửa nhà nhìn mọi người qua lại trong ngõ phố. Chưa bao giờ tôi lại thấy cha trở nên cô độc đến vậy, dường như nỗi cô độc đang dày xéo khiến cha già hơn, mỗi mệt hơn. Cái nhìn qua từng song cửa sắc như vừa khắc khoải vừa mờ đục. Hình ảnh ấy đập vào mắt tôi giống như sự kết tội. Tôi chỉ còn biết ngõ i lặng câm bên cha trong đấng đót. Đến bữa cha cũng không chịu vào ăn, cho đến khi bác giúp việc dỡ dĩa:

- Ông vào ăn rồi i em kể mấy chuyện hôm nay nghe thấy ở chợ. Toàn chuyện hay lắm, mà ông ăn nhanh để em còn dọn dẹp. Em còn bao nhiêu việc kia kìa.

Cha lặng lẽ đứng dậy, chậm chạp xúc từng thìa com ăn, thi thoảng lại dừng lại lắng nghe câu chuyện chợ búa của bác giúp việc. Tôi cũng góp vài ba câu chuyện nhưng nó trở nên lạc lõng vì tôi không còn bắt nhịp được cảm xúc của cha. Cho đến khi tôi bảo:

- Bố ạ, sắp tới vợ chồng con sẽ nhận thưởng đầu năm, chắc cũng được kha khá. Con sẽ sửa sang ngôi nhà mình và mua thêm vài vật dụng. Con sẽ sắm riêng cái ti vi thật to để trên phòng để hàng ngày bố xem cho đỡ buồn.

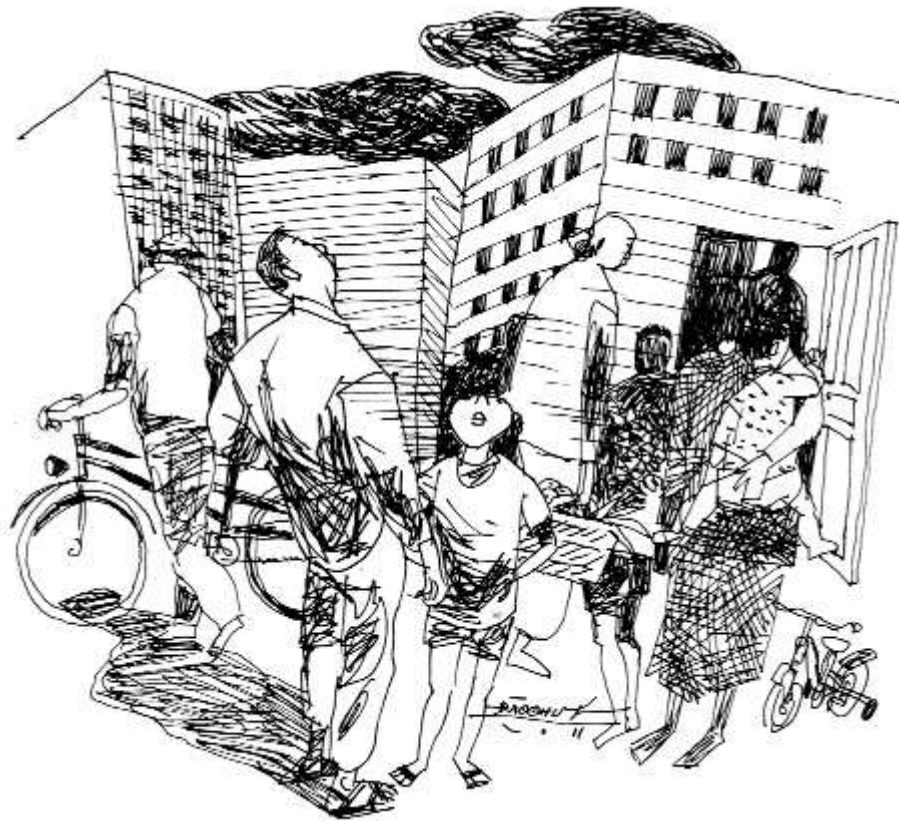
- Bố không cần gì, chỉ muốn có một ô cửa sổ để thoáng dĩa và để treo vài chậu hoa con ạ.

Tôi chợt giật mình nhớ ra phòng cha không hề có cửa sổ, chỉ có cửa lớn mở thông ra cầu thang. Nhẽ ra tôi là người phải để ý điều này, tôi đã quên mất cha đã từng rất yêu những ô cửa màu xanh. Nhưng tôi biết kể cả khi mời thợ về trở thêm cửa sổ tình hình cũng chẳng khá khẩm hơn vì ngay sát nhà tôi là tường của những ngôi nhà

khác vượt lên, bung bít. Có lẽ cha đã không biế t điề u á y. Nước mắ t tôi tự nhiên ứa ra.

Tôi mua về rấ t nhiề u chậu cây đặt trên sân thượng và chuyển ba sang phòng hai vợ chồ ng tôi, vì cũng không thể đổi phòng với Huy được, con trẻ rấ t câ n có không gian. Ở hướng này ít ra còn có thể mở cửa sổ dù tâ m nhìn cũng không thoáng hơn là má y. Nhưng cha không chịu vì nghĩ thương con, phải nắ n nì mãi ông mới chuyển mà mắ t cứ rung rung lệ. Sân thượng tận tâ ng năm, thay vì ngò i sau cánh cửa như trước, ngày nào ba cũng lập cập leo lên tưới cây, nhặt lá. Tôi hỏi cha:

- Bô leo lên như thế này có mệt lắ m không ạ? Để con bảo cháu Huy hàng ngày diu bô lên cho đỡ mỏi.

Minh họa: Đào Quố c Huy

Bố xoa tay:

- Không cần đâu con, bố leo được mà.

- Thế bố có muốn nuôi một vài con chim không, để mai con mua.

Cha nhìn ra mông lung đất trời, khẽ thở dài bảo:

- Thôi con ạ! Là loài chim thì phải để cho chúng bay trên bầu trời rộng lớn. Nhốt chúng vào cái lồng chật hẹp chỉ vì mua vui cho bố thì thật là tội nghiệp. Mà công việc của con dạo này thế nào? Cũng phải để ý chăm sóc gia đình, thằng Huy nó đang tuổi lớn nếu không để ý sau này khó uốn nắn lại. Cả chông con nữa, nó cứ đi biên biệt thế con cũng phải gắng vun đắp, giữ gìn. Là phụ nữ lỡ sơ sẩy thì khổ nhiều con ạ.

Hai cha con tôi lại ngồi bên nhau như thuở nào, chỉ khác chẳng là thiếu vắng những người thân cũ, cây ngọc lan, tiếng đàn ghi ta, hương trà của mẹ và những ô cửa màu xanh. V lại tràn về lòng tôi bằng dòng hồ i ức vẫn đượm màu...

Hồ i ấy... Mẹ ra đi không lâu thì anh cả mất trong một đêm đi tuàn quanh thị xã, khi đó đuổi một toán trộm cướp có máu mặt. Ngày tiền anh đi theo mẹ, cha không đứng vững nổi trước nỗi đau quá lớn, bởi anh cả từng là niềm tự hào, là kỳ vọng của cha. V lúc đó giống như một thảm mây mù u ám. Thế nhưng chúng tôi chưa nghĩ đến việc dời bỏ V nếu như không có một ngày cậu út sau những vấp ngã trong tình yêu đã bỗng bật theo bạn ra nước ngoài lao động. Tôi đã chẳng còn tiếc nuối nhiều khi quyết định dời V, có chăng chỉ là tiếc những hình bóng cũ.

Đã mười ba năm kể từ khi xa V, mọi thứ tự bản thân chúng đều đã vận động và đổi thay nhiều. Huy giờ cũng đã thành chàng trai 18

tuổi, cao lớn và đầy hoài bão. Đã quá quen với cuộc sống thành phố không còn ngỡ như cái ngày đầu tiên khi nhìn những tòa nhà cao tầng và luôn mồm hỏi “vì sao lại thế?”. Tôi bây giờ thành người phụ nữ đã có tuổi, nếp nghĩ và nếp sống cũng chậm hơn. Chẳng tôi sau những chuyến đi dài ngấm dần từ đời về phong trần và cả nhiều toan tính. Tôi biết, nhưng vì sự bình yên của gia đình tôi đã buông tay anh ra. Thực tế thì đó là một sự lựa chọn đúng, thả tự động buông tay một người đang muốn bay nhảy còn hơn để người ta vùng vẫy. Buông tay để thi thoảng anh trở về thăm ba cho đúng đạo làm con, quan tâm đến Huy cho ra dáng người cha một chút.

Tôi vẫn như không có chuyện gì xảy ra, vẫn sống tốt và cười nói bên cha mỗi ngày. Tôi nghĩ cha đã già, không còn minh mẫn và cũng chẳng còn tâm trạng để nghĩ về những chuyện đang âm thầm diễn ra trong gia đình. Nhưng một hôm, khi ngồi trên sân thượng uống trà cùng cha, giữa khoảng không gian tĩnh lặng hiếm hoi của thành phố, cha bảo:

- Nếu không vui thì đừng cố giữ trong lòng, phải nghĩ cho mình một chút con ạ. Con cứ hãy sống và làm những gì mà con muốn.

Tôi gục vào vai cha òa khóc. Chưa bao giờ tôi lại thấy thương mình và thương cha đến vậy. Để rồi tôi cứ tự hỏi mình liệu có thật tôi đã thích nghi với cuộc sống ở thành phố này? Liệu tôi đã hài lòng với những gì mình đang có như những nụ cười vẫn thường trực trên môi? Bỗng chốc tôi nhớ V. Nhớ lắm...

Từ bao giờ không rõ, tôi đã có mong ước được trở lại sống ở V. Một hôm, đang giữa đêm khuya tôi tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng bước chân nặng nhọc của cha đang leo lên sân thượng. Tôi rất nhớ khoảnh khắc khi tôi mở cửa sân thượng, dáng cha ngồi hướng vào đêm vừa khấn khẽ vừa mong manh đến nhặt nhòa. Cha hỏi tôi:

- Ở đây, hướng nào nhìn về` phía V được hả con?

Tôi nhìn xung quanh, chỉ thấy nhà cửa san sát nhau xen kẽ những khoảng trống nhá'p nhô không có gì để phân biệt cả. Tôi định chỉ bừa một phía để đỡ cha nhưng nhìn ánh má' t chờ đợi của ông mà tôi không nỡ.

- Hướng này phải không con? Cha nghĩ nó ở hướng này. - Cha chỉ tay về` phía nam, nơi á' y một vài tòa nhà vẫn còn sáng điện.

Khi thấy tôi khẽ gật đầu, cha vịn vào thành lan can nhìn thăm thẳm về` phía đó. Rung rung!

Vài ngày sau đó, tình cờ tôi biế' t được tin căn nhà cũ của chúng tôi ở V lại đang đăng tin tìm chủ mới. Tôi dừng mọi công việc lao về` V như sợ nế' u chậm chỉ một phút thôi tôi sẽ lại đánh má' t một thứ gì quý giá.

Hành trình quay trở về` V chỉ có hai cha con tôi. Huy đã làm xong thủ tục du học tại Hàn Quốc và bay trong tuầ' n trước. Con trai không phản đố' i chuyện chuyển nhà về` V, chỉ bảo:

- Mẹ và ông thấy thích là tốt rồi. Ở đó chắ' c cũng sẽ tốt hơn là thành phố này, con cũng sẽ muố' n trở về` hơn khi con thấy mệt. Cả bố' cũng vậy, con nghĩ thế' .

Chồ' ng tôi không nói gì, anh trở về` hoàn thành thủ tục bán nhà trên thành phố, chuẩn bị mọi thứ cho hai cha con tôi rồi lại đi. Tôi nhận ra anh có vẻ mệt mỏi hơn, cứ định nói với tôi một điề' u gì đó rồi lại ngập ngừng. Trước lúc đi chỉ bảo:

- Em và bố' về` V trước, anh sẽ về` sau!

Tôi định hỏi anh sau là bao lâu? Nhưng sợ hỏi lại thừa nên tôi im lặng. Đường về V như dài miên man, cha hỏi:

- Mùa này ngọc lan nở phải không con?

- Vâng! Chắc là nô`ng nà`n khắ`p cả khu vườn rô`i, hôm nọ con về` hoa mới đơm nụ nhỏ.

- Vậy còn những ô cửa màu xanh?

- Nó đã cũ rô`i, màu rêu cha ạ. Nhưng con sẽ sơn lại.

- Khu vườn của chúng ta...

Tôi nắm chặt bàn tay cha bảo:

- Chim vẫn về` làm tổ, vẫn ríu rít sớm chiề`u cha ạ.

Cha khẽ gật đầ`u.

Về` đầ`n V lúc trời đã nhá nhem. Cánh cửa sắ`t kêu lên từng tiế`ng hoen gỉ của thời gian. Ấp vào tôi một khoảng không gian ấ`p kỉ niệm, cha bước tới bậc thê`m, miế`t bàn tay già nua lên những viên gạch xanh rêu. Tôi biế`t nơi ấ`y ngày xưa mẹ vẫn ngô`i khâu áo cho chồ`ng con hay những trưa mùa thu mẹ ngô`i hong tóc. Nơi ấ`y thắ`ng út những ngày cao hứng vẫn ngô`i gảy đàn ghi ta, còn anh cả ngô`i ngâm nga vài ba câu hát. Nơi ấ`y ngày xưa Huy mới tập bò đã bao lầ`n ngã, ông vội vàng đỡ dậy. Nơi ấ`y, những e ấ`p tình đầ`u của tôi như vẫn còn vẹn nguyên lắ`p lánh. Cha mở toang tá`t cả những ô cửa sổ, hương ngọc lan lại ùa vào thơm ngát.

Hàng xóm vui mừng khi chúng tôi trở lại, bạn bè cha giờ đầ`u lưng còng, tóc bạc, gặp lại mừng tủi ôm chặt nhau rung rung không nói lên lời. Cha không còn đủ minh mẫn cho các nước cờ nhưng vẫn tiế`p bạn bè bắ`ng ấ`m chè ướp hương nhài, hái ngoài vườn đêm trước. Tôi

thay cha vun lá khô cuô`i vưòn, ră`c gao tâ`m đón chim chiề`u về`
nhật. Không ai nói với ai nhưng tôi biế`t cả hai cha con đê`u đang
chờ đợi...

Một sáng mùa thu, bác bưu tá ghé qua đưa cho chúng tôi một bức
thư. Nhìn má`y dòng chữ ở ngoài tôi đã òa khóc vì nhận ra những nét
chữ loã`ng ngoã`ng của chú út, bao năm vẫn vậy. Út nói sẽ đưa vợ
con hô`i hương khi hoàn thành xong mọi thủ tục. Cha đã không còn
nước mắ`t để khóc, chỉ nói tôi dọn phòng tươm tâ`t nhớ mang ít hoa
ngọc lan vào ủ phòng khỏi hôi hám con dâu lại sợ. Khi tôi gọi điện báo
cho chồ`ng tin vui â`y thì anh bảo:

- Anh đang trên đường về` V. Về` hẵn.

Tôi nhìn ra khoảng trời lắ`p ló ánh bình minh qua ô cửa màu xanh
thấ`y đắ`m thắ`m tin yêu qua những cánh chim trời. Chúng bay đi
khắ`p nơi trong suố`t một ngày dài nhưng rô`i cũng sẽ biế`t đường
tìm về` tổ.

Trên trời, dưới đất...

Mai Kiên Nghị

Hai chị em nó đang lơ lửng dựa vào nhau trên ngọn cây cau trước nhà. Hôm kia, hôm kia mọi người còn bảo với chúng đấ'y là trên trời. Trời còn cao bao nhiêu nữa nó không biế't, nhưng nó biế't chắ'c chắ'n mình không ở trên mặt đấ't như mọi người... Cái ngọn cây cau mà mọi ngày nó ngược lên nhìn và tự hỏi sao mình lại không thể lên trên đó. Nó muố'n lên đó vì ở đấ'y có những tàu lá lúc nào cũng pho'phá't như một lưới cửa cắ't vào bầ'u trời màu xanh lơ. Chỉ có một điề'u lạ là lưới cửa á'y đang làm một việc vô ích: cửa trời thành những mắ'u nhỏ, nhưng khi lưới cửa vừa đi qua thì lập tức trời lại liề'n như cũ. Giá mà những vế't cắ't kia không liề'n lại thì một mảng xanh lơ phải rụng xuố'ng và trời bị thủng một chỗ, nhòm qua cái lỗ thủng á'y sẽ biế't được trên trời có cái gì. Chắ'c là có nhiề'u thứ lạ! Bây giờ thì những tàu lá cau đang đung đưa dưới chân chúng. Không khí trên này lạnh và ẩm... Nó thấ'y người mình nhẹ như sương nhưng không hê' có cảm giác lạnh. Càng không hê' có cảm giác tê buố't như lúc chiề'u qua khi rơi xuố'ng cái hồ' ...

Nhà nó đang có đông người ra vào. Còn đông hơn cả những lầ'n có đám giỗ. Lầ'n này có cả những chú công an và má'y bác cán bộ xã... Những chú công an thì nó ít khi gặp, bởi ở trường thì chỉ có các thầ'y cô giáo và các bạn, các chú công an không bao giờ đế'n trường để bắ't trẻ con vì chúng nó đứ'a nào cũng ngoan. Nó biế't điề'u á'y vì năm nay nó tám tuổi đã học lớp Ba còn em nó là bé Nhẫn sáu tuổi đang học lớp Một. Các bác cán bộ xã thỉnh thoảng cũng đế'n trường vào những dịp toàn trường tập trung cờ hoa rực rỡ. Theo lời cô giáo dặn, chúng nó phải vỗ tay nhiệt liệt đế'n rất đỏ lòng bàn tay để hoan hô những bài phát biểu dài dắ'ng đặc của các bác. Bọn nó thích nghe

hát hoặc nghe kể chuyện cổ tích hơn. Giá mà các bác ấy hát hoặc kể chuyện thì tốt quá. Nhưng họ lại chỉ nói những điều mà chúng nó chẳng hiểu gì. Nào là tương lai, nào là tiên phong, nào là lý tưởng... Nhiều khi còn gọi chúng nó là măng non. Măng non chắc như là cái măng tre. Nhiều lúc nó cứ tưởng mình là một cái măng tre. Trên đầu mình sẽ nhọn hoắt... Eo ôi, vậy thì xấu lắm. Soi gương thấy đầu vẫn tròn, chỉ cái đuôi tóc là hơi vồng lên, yên tâm là các bác ấy nói vậy cho vui thôi. Mẹ lại gọi chúng nó là những cún con. Nghe thích hơn, vì những con cún trong nhà trông ngộ lắm. Chúng suốt ngày vẫy tai, chạy nhảy và quay vòng tròn để đuôi bắt cái đuôi của chính mình... Mà sao người lại không có đuôi nhỉ? Bé Nhẫn đứng cạnh nó bỗng hỏi: Chị Nhu ơi! Mẹ đâu? Không nghe thấy tiếng nhưng nó vẫn biết điều em nó hỏi. Nó bảo chị cũng không trông thấy mẹ. Tự nhiên nó phát hiện ra mình nói mà không nghe thấy tiếng nói của mình. Sao lại vậy nhỉ. Nhưng bé Nhẫn vẫn nghe thấy. Bé bảo chị ơi ta vào nhà xem mẹ có nhà không. Tài thật! Mới hôm qua cô giáo gọi lên đọc bài, nó đọc hơi nhỏ mà cô đã nhắc nhở ngay, bảo phải đọc to cho cả lớp cùng nghe. Vậy mà bây giờ không cần phải nghe thấy tiếng mà vẫn biết được đưa kia nói gì... Hai chị em cùng nắm tay nhau. Lại lắm cơ: chỉ hơi lấc nhẹ người là đã đến sát hiên nhà. Người đứng đầu ngoài sân, ngoài hiên; chúng cứ chen bừa mà đi nhưng chẳng đụng vào ai. Chẳng ai để ý đến bọn chúng. Trong nhà cũng đông nghẹt người. Bà nội, bà ngoại, cô dì khóc vật vã... mắt sưng mọng, máy người vừa quệt nước mắt vừa dỗ dành an ủi. Người lớn cũng lạ! Cũng khóc tu tu chẳng khác gì trẻ con, cũng được dỗ dành mà vẫn chẳng chịu nín. Nhiều người ngày thường ít khi đến nhà nhưng hôm nay cũng có mặt. Đàn ông mắt đỏ hoe ngò'i trâm ngâm trước cái điếu thuốc cào, đàn bà thì tùm năm tùm ba vừa thì thào vừa sụt sịt... Ngò'i bệt trên nệm nhà ngay cạnh chân giường mà chị em nó vẫn nắm hàng ngày, mẹ nó khóc không ra tiếng, tóc tai xơ xợi, đầu đập ình ìch vào thành giường, hai tay giơ lên trời rồi lại đập xuống đất. Chưa bao giờ thấy mẹ nó khóc như thế.

Hay là ai đánh mẹ? Hay là nhà bị mất cái gì? Chúng muốn lại ôm lấy mẹ, bảo mẹ rằng chúng con đây, đừng khóc nữa kéo chúng con sợ. Chances mẹ sẽ nín ngay. Nhưng lần trong tiếng khóc là tiếng ề a nhịp theo tiếng chuông tiếng mõ rời rạc nào nê :

Hờ... ờ... hồ`n xiêu... phách lạc... biê`t đâu bây giờ

Hoặc là ản ngang bờ dọc bụi

Hay là nương ngọn suô`i chân mây

Hoặc là bãi cỏ bóng cây

Hoặc là quán nợ câ`u này bơ vơ...

Nó chợt dừng lại...

Nó chợt dừng lại...

Trên đầ`u giường có hai bát com, bên trên mỗi bát com là một quả trứng được kẹp bởi đôi đũa tre vót dở lưng chừng xù ra những sợi tre xoắn tít. Vài nén hương nghi ngút... khói hương ám vàng một góc cánh màn trắ`ng giờ loang lổ những vệt bùn. Nó nhìn vào trong màn: sao lạ thế`. Mình đang đứng ở đây, nó nhìn sang, con bé Nhẫn cũng đang đứng ở đây! Nằ`m trên giường lại là nó và bé Nhẫn? Thử véo vào mình một cái. Không đau! Sao thế` nhi? Nó đưa tay véo em nó. Bé Nhẫn nhìn nó hỏi sao lại véo em, nhưng bé cũng không kêu đau. Vậy là nó lên giường véo một cái rõ mạnh vào đũa giố`ng nó đang nằ`m. Cái hình hài ấ`y chẳng thấ`y động cựa gì. Nó véo vào đũa giố`ng bé Nhẫn đang nằ`m bên cạnh. Cũng chẳng thấ`y động cựa. lạ nhi! Tự dung một đũa thành hai, một nằ`m trên giường, một đứng đây. Véo đũa nào cũng không thấ`y đau. Vậy đâu là mình? Con bé bắ`t đầ`u hoang mang, người lạnh toát. Mẹ nó thỉnh thoảng lịm đi rô`i lại choàng dậy vừa khóc vừa nắ`c, gọi thề`u thào như người mắ`t

hơi: Nhu ơi, Nhẫn ơi! Về với mẹ nào! Thì chúng con vẫn đứng đây mà. Nó nhìn con bé Nhẫn... hai đứa cùng đồng thanh gào to: Mẹ ơi! Chúng con đây! Gào má y lâu nhưng mẹ không nghe thấy hay sao mà vẫn khóc: Các con bỏ mẹ mà đi từ chiều qua, các con đang ở đâu... về với mẹ đi nào! Vậy ra mẹ nó khóc từ hôm qua, trách nào mà chả khản đặc giọng. Không biết tôi hôm qua chị em nó có ngủ ở nhà không. Chiều này thì chúng không nhớ nổi. À phải rồi, chiều hôm qua khi đi học về, nhà vẫn khóa cửa, bố làm thợ xây tận trên Hà Nội, mẹ đi làm đồng chắt tôi mìt mới về. Vợ vẫn ngoài ngõ một lúc, nó rủ cái Nhẫn ra chơi ở khu vườn tí tặn đằng sau nhà, ở đây chúng nó đã làm một cái đê n bằng má y viên gạch. Hàng ngày hai chị em chơi trò cúng bái học theo người lớn. Hái má y bông hoa dại bỏ vào cái trôn bát để làm cỗ rồi hai đứa xì sục khấn vái. Vui lắm. Má y hôm vừa rồi chưa ra đây. Lần này bé Nhẫn còn để dành được một quả quýt, nó bảo để tý nữa giả đồ làm quả bóng rồi chị em mình bày mâm ngũ quả. Khi ra đến nơi thì cả hai đứa cùng sững lại. Trước mặt chúng là một cái hồ rộng và đầy nước, đất cát được quật lên miệng hồ làm thành cái bờ lồi nhón cao tháp như những quả núi con con mà nó được xem trong tivi. Cái gì thế này. Bé Nhẫn leo lên một đống đất. Đứng trên ấy nhìn xuống thấy sâu hun hút nước đen ngòm... Kinh quá. Xuống ngay! Ngã đây. Nó gào lên. Bé Nhẫn vội xoay người lại. Nhưng không kịp nữa rồi. Khóí đất cát dưới chân đang tụt lở... Con bé nhào người tay quờ quạng bắt vào bờ đất, hai chân chới với... Hai bàn tay tuột dần tuột dần, mười ngón tay vẽ vạch trên nền đất nhão. Đợi chị! Nó lao đến nắm lấy được một cánh tay của đứa em. Đất trơn quá. Nó cúi xuống mím môi cố níu lấy tay con bé. Bé Nhẫn nhìn lên chị că u cứu, mặt nhợt nhạt thât thần, ánh mắt bạc đi vì hồ t hoảng và tuyệt vọng, con bé cong mình để cố thoát khỏi cái miệng hồ sâu hun hút, hai chân đạp hoảng loạn. Nó nằ m xoài trên bờ đất. Chơi với một lúc rồi nó nắm được cả hai tay của bé Nhẫn. Được rồi. Cố lên! Nhưng làm thế nào kéo được em nó lên bây giờ? Chân bé Nhẫn đạp liên hồ i vào

bờ dấp t. Nó bấp môi nghĩ ra là phải nấp chặt lấ y tay em và cớ lủi dấp n. Chợt thấ y dấp t dưới bụng nó đang chuyển động. Cả khố i dấp t chỗ nó đang nấp nhào xuố ng hờ ... Ừm! Khố i dấp t chạm nước cùng cả hai chị em. Đôi cánh tay của cái Nhấn vẫn bám chặt lấ y tay chị. Bờ n cánh tay xoấ n vào nhau, bờ n cái cẳng chân ra sức quấ y đập. Nhưng sao mà nước lạnh thế . Chả thấ y đấ y đâu. Nó thấ y như đang lơ lửng trong đặc quánh... Mờ m miệng như bị ai bít chặt. Không thở đượ c... Mẹ ơi!... Ngực nó như bị vật gì đè xuố ng. Cái lạnh buố t xộc vào cơ thể, lan dấp n, lan dấp n lên đỉnh đấ u. Rờ i nó không nhớ gì nữa...

Hờ n ơi... u... u... hờ n ở nơi đâu

Nghe chuông nghe mờ mau mau mà về ...

Bây giờ nó thấ y mẹ nó đang khóc.

Hai đứ a ra sức gào: Mẹ ơi! Chúng con đấ y! Mẹ nó vẫn không nghe thấ y, vẫn khóc. Vậy là nó cũng khóc. Bé Nhấn mé u máo nhìn chị rờ i khóc theo. Chúng khóc to lấ m nhưng mẹ không nhìn sang phía chúng, mặt vẫn quay vào hai cái đứ a nấp không động đậ y trên giường. Nó đã đi xem má y đấ m ma. Người ta cũng ngờ i ở dưới đấ t để khóc cho một người nấp im ở trên giường, rờ i có má y người bỏ cái người nấp im á y vào cái hòm gỗ rờ i khênh đi. Sau đó không bao giờ thấ y người á y trở lại.

Vậy... nó chợt nhận ra: Chị em nó đã chếp t!

Sự sợ hãi ập đếp n. Nó không thể khóc đượ c nữa. Con em thấ y chị tự dưng bật khóc thì ngơ ngác. Nó nhìn sang bé Nhấn và cớ làm cho bé Nhấn hiểu là hai chị em nó đã chếp t. Nhưng con em không hiểu gì cứ chạy lại chỗ mẹ. Bé Nhấn đếp n đượ c gầ n mẹ nhưng tự nhiên chân nó khụng lại như bị ai đấ y ra. Muố n đếp n ôm lấ y mẹ mà không đượ c, bé Nhấn khóc rờ ng lên. Rờ i hờ , bé Nhấn cong người vươn tay

về phía mẹ, vừa ho vừa nức nở. Tiếng khóc bị chặn bởi tiếng ho khục khục ở cổ họng như bị ho gà.

Thương quá, nó đến bên đưa tay vuốt ngực cho em nhưng cơn ho của bé Nhẫn vẫn không dứt. Nó định đến cầu cứu mẹ để mẹ dỗ em... Không được, nó cũng bị đẩy lùi lại. Nhưng sao lại không thể được. Chúng là con của mẹ cơ mà! Muốn lại gần mẹ để mẹ xoa đầu, để mẹ gọi là con cún... Càng muốn gần lại càng bị đẩy ra xa. Ai bắt chúng phải xa mẹ? Ai? Không trả lời được. Thất vọng, người nó rỗng rảnh, trống trải. Trời ơi! Lạnh quá!

Chị em đành ôm nhau ngơì im ở một góc nhà nhìn về phía mẹ.

Khói hương lớn vờn...

Cốc cốc... cốc cốc... keng keng... keng

Hứ... ứ... ư...

Kìa... những kiếp tiểu sinh tâm bé

Tại đâu đành lìa mẹ lìa cha

Lây ai bỗng bết vào ra

U... ơ... tiếng khóc, thiết tha nỗi lòng?

Mọi người tùm năm tùm ba ở khắp cả trong nhà ngoài sân. Bên tai hai đứa ngập những tiếng khóc, tiếng thở dài và cả những tiếng chửi.

- Khổ thế! Sao giờ lại bắt người ta khổ đến vậy. Mất một lúc cả hai đứa con...

- Giờ nào. Tại cái lũ khôn kiếp làm ăn tấc trách. Tự dung đào cái hồ như cái bẫy. Chẳng rào rập gì! Lũ trẻ không biết nên mới

xảy ra cơ sự. Thế họ đào cái hố ấy làm gì nhỉ?

- Nó đào hố để giởng cột điện...

- Cột điện gì mà đào chân cột to như cái ao?

- Cột điện để bắc sang qua sông. Mà cũng phải to vì năm ngoái cũng chôn cột điện, đào hố toen hoen như cái thúng... thì cốt để ăn bớt xi măng, ăn cắp công của nhà nước mà. Vừa mới có tý gió cột cao thế đã đổ nhào. Đè chết một ông đang làm ruộng. Phải đền mấy chục triệu...

- Vậy đám này cũng phải đền chứ chả nhẽ! Làm ăn như cút! Đè chết hai mạng người.

- Thì đã đành. Phải bắt chúng nó đi tù. Bây giờ đã thấy đũa nào ló mặt đến đâu? Mà bỏ chúng nó. Đem mà chém chứ bỏ tù cũng chẳng bù được tội.

Một ông nhanh nhẩu bảo: Đền rồi, đang làm việc với gia đình và Ủy ban. Bớ nó đã về đâu mà làm việc? Về rồi! Dung mà như người mất hồn đang vật vã ở nhà bên. Chỉ có các bác các chú bọn trẻ đang cù cưa với bọn công ty đào lỗ. Rồi mấy người vừa nói lục tục kéo nhau đi, chắc là sang nhà bên.

Nó nhìn con em. Đền bây giờ thì nó biết chắc chắn rằng mình đã chết. Vậy mình sẽ không bao giờ được gặp mẹ, không bao giờ được mẹ ôm vào lòng hít hà mùi tóc cháy xém khét lẹt mùi nănng của hai đứa nữa. Chúng sẽ không bao giờ còn được đến trường để chơi với cái Na, cái Lan, cái Hương, cái Nụ... chả còn bao giờ được cô giáo khen khi đọc một lèo cả bài học thuộc lòng. Và không bao giờ được ngồi ăn bữa cơm có cả nhà để bố gắp miếng cá nạc nhát sau khi đã gỡ hết xương bỏ vào bát cho chúng: ăn đi các con. Ăn cho chóng nhớn để học cho giỏi, sau này làm kỹ sư... Nó chả thích làm kỹ

su. Nó thích được làm cô giáo hơn. Nhưng bây giờ thì ché t rô`i, mà đã ché t rô`i thì làm sao còn ăn được, làm sao nhón lên được để làm cô giáo. Nghĩ đế n đây nó mé`u máo, con em thấ y chị lại khóc thì khóc rô`ng lên. Hai đứ a ôm nhau mé`u máo khóc trong tuyệt vọng. Bên tai chúng vẫn ong ong nhữ ng tiế ng khóc, tiế ng nói, tiế ng chửi ai oán của mọi người.

Bé Nhẫn nắ m lấ y tay chị bảo hay chị em mình sang với bố` đi. Ủ` nhi, mọi khi mỗi khi mẹ giận là hai chị em lại chạy đế n chỗ bố`. Lúc ấy mẹ bảo vậy ra bây giờ hai con cún về` hế t phe bố`. Được rô`i. Để ba bố` con với nhau. Mẹ đi đây. Nhữ ng lúc ấy chúng lại chạy ào ôm lấ y mẹ. Mẹ còn giả vờ giận thêm một tý nữa bằ ng cách hẩ y tay chúng ra rô`i ngô`i thụp xuố ng, mái tóc dài tự nhiên xỏ tung. Hai đứ a vít đầ u mẹ xuố ng và tỷ mẩn nhỏ từng sợi tóc sâu và vuố t vuố t suố i tóc dài của mẹ... Lúc ấy bố` cười ha hả khen hai cô con gái rượu của bố` hế t ý. Bây giờ cũng vậy. Chạy sang với bố` thì mẹ cũng sẽ hế t giận... Mẹ sẽ ôm chúng vào lòng... Chúng sẽ vuố t lại mái tóc đang rô`i bời của mẹ...

haha²
2010

Minh họa: Hà Hải

Hai chị em dắt nhau ra ngõ sang nhà bên với bố. Bỏ lại phía sau tiếng mõ chuông lộc cộc và giọng ê a:

Phù sinh hơi kiêu phù sinh

Mỏng manh một cánh, lênh đênh cõi trần...

Chưa gặp bố thì hai đứa thấy một cái ô tô đậu ở ngay ngõ. Con bé Nhẫn giật tay chị: Ui giời, xe đẹp quá. Đẹp thật! Hai đứa lại gần cái xe. Chúng sờ vào cái xe thấy mát lạnh, màu đen bóng như gương. Nhưng sao cái xe có in bóng mái nhà, cây cối và mọi người mà lại không thấy bóng của chúng đang đứng sát ngay đấy. Nó nhìn vào cái gương to như quyển sách gối cạnh xe. Cũng không thấy mình trong gương. lạ nhỉ. Nó thử lè lưỡi, nhìn mặt nhưng trong gương vẫn chỉ thấy cái cây và tường rào ngay đằng sau nó. Chả nhẽ trong xe lại có cái máy hút bóng người vào trong. Nó nhìn vào xe, bé Nhẫn đang ở trong đó. Sao bé lại vào được trong xe nhỉ? Cửa xe vẫn đóng cơ mà.

Nó muố n vào để kéo bé Nhẫ ra. Tự dưng nó thấ y mình đang ngồ i ở trong xe. Bé Nhẫ bảo chị: Êm lắ m. Nó thử nhún. Êm thật!

Nhưng cái đệm ghê xe chẳng rung rinh tí nào. Nó chợt nhớ một lầ n có cái xe ô tô cũng đẹp như thế này đậu ở gầ n trường, má y đưa chúng nó kéo đê n xem. Thằ ng Tôn táy máy lắ y phá n vẽ vào cửa xe. Người ta tóm được, cu cậu bị má y cái bạt tai đau quá khóc toáng lên, cả bọn sợ xanh mặt chạy tán loạn... Ra thôi kéo thấ y mình trong xe, người ta đánh cho đắ y – nó bảo cái Nhẫ. Nhưng con bé làm như không nghe thấ y cứ hí hoáy sờ vào cái vành lái, sờ vào những cái đờ ng hồ . Mà sao lắ m đờ ng hồ thế ?

Sầ m! Tự nhiên hai đứa như bị đẩy về phía cuố i xe. Thấ y có bô n người đã ngồ i trong xe. Họ vào xe lúc chúng đang mải nghịch. Bé Nhẫ sợ vội ôm lắ y chị. Phải ra thôi! Cho cháu về với mẹ! Cháu lạy các ông cho chúng cháu về với mẹ! Hai đứa líu riu khắ n câ u. Nhưng người ta không thềm nghe, cái xe lao vút đi. Định nhắ xuống. Nhờ ra ngã xuố ng đường thì sao, cô giáo đã dặn đang ở trên xe phải đợi xe dừng hẳn mới được xuố ng, mà xe đang chạy nhanh lắ m, cây cô i bên đường chạy vùn vụt vùn vụt về phía sau. Đợi xe dừng lại đã. Nhìn lên thấ y ông lái xe á n một cái nút, tiế ng trồ ng tiế ng hát nổi lên: “Cô ba tang tình cô bảy... cô tám cô chín cô mười hồ ng nhan...”. À biế t rô i nó đã từng được xem ở ngoài chùa người ta cũng hát như vậy, còn có người nhắ múa theo nữa cơ.

Chợt nghe tiế ng ông lái xe: Ta đi đâu thủ trưởng. Một ông béo lùn, đầ u trọc, mặt bóng mỡ, mắ t lim dim nửa nắ m nửa ngồ i ở ghê sau khoát tay: Ra bãi! Xả xui! Điện cho nó chuẩn bị. “Gió Lộng” chứ thủ trưởng? Ủ! Ông ngồ i bên cạnh ông đầ u trọc liề n rút từ cạp quầ n ra cái hộp bắ ng hai bao diêm bắ m píp píp rô i ghé mô m vào, giọng eo éo a lô ... a lô...

Đợi ông a lô làm việc với cái máy pip pip xong, người ngô ì ghé trước cạnh ông lái xe ngoài đầ u lại lễ phép nói với ông đầ u trực.

- Thủ trưởng hôm nay đi một chiêu tuyệt vời! Ông này vẫn nửa nắ m nửa ngô ì, hé mắ t nhìn lên, không nói gì. Ông a lô sau khi cắ t cái máy vào cạp quầ n miệng lại eo éo: Báo cáo chân tình với thủ trưởng khi nhà nó dọa làm đơn kiện em đã phát hoắ ng. Không khéo phen này thì tịt. Chúng em không ngờ thủ trưởng siêu cao thủ, chuyên bại thành thắ ng, làm cả nhà nó hoắ ng tam tinh lay van rồ i rít. Em chịu thủ trưởng.

- ...

- Lúc nhà á y dọa kiện, chúng em đã định xin tha nhưng nhìn sang thắ y thủ trưởng lừ mắ t. Em thôi luôn vì biế t thủ trưởng đã có phương án... Lúc thủ trưởng phân tích cho nhà nó, bảo kiện cũng đượ c nhưng mà đợi mai sẽ đề ñ nghị pháp y về ñ mổ xác... chắ c gì hai đứ a đã chề t vì roi xuồ ng hồ ; thì em biế t ngay là mình thắ ng...

- Thắ ng đề ch gì. Mắ t toi má y chụ c! Ông đầ u trực lên tiế ng giọng cáu kỉnh.

Nó thắ y ba ông kia đuổ n mặt im thin thít.

Hai đứ a nép vào nhau chả hiểu người ta đắ ng bàn chuyện gì. Bây giờ chúng chỉ mong cho xe đứ ng lại để về ñ với bô ñ mẹ.

Rồ i chiế c xe cũng đứ ng lại. Hai chị em vội ra khỏi xe. Đây là đầ u thế ñ nhỉ? Bên phải chúng là một cái ao rộng mênh mông nhìn mù mịt những nước là nước, những con sóng đầ u bạc trắ ng, to vật vấ , cuồ n cuồ n đuổ i nhau lao vào bờ... Còn bên trái san sát những nhà là nhà. Chúng nhìn vào nhà có gắ n biển “Gió Lồ ng” ngay đầ y: Bô ñ ông chề m chề ngô ì trước bàn ngô ñ ngọn thứ c ắ n. Má y cô đắ nh phá ñ tô môi như vắ n công nhưng lại mặc quầ n gắ n tũ n hở đầ i,

áo cộc ngắn hở rốn, lại còn... Khiếp! Đàn bà mà dám ôm cổ đàn ông. Cái ông lúc này ngơ ì đã ãng trước hai tay bung cổ c lễ phép: Chúc mừng Thủ trưởng! Công trình này anh em mình vẫn thả ãng. Sinh dữ tử lành...

Mấ y cái cổ c chạm vào nhau canh cách, rô ì tiế ãng ông a lô: Mà lại một đôi mới hay chứ. Gái gặp hai – trai gặp một! Nhẹ vía lắ m! Sau công trình này ta còn thả ãng nhiề u vụ nữa!

Nó giật mình vì tiế ãng cười ùng ục... ùng ục, người lớn vẫn bảo là cười như cá trê rúc mả, thì ra ông đầ u trọc đang cười: Hay... hay! Sinh dữ tử lành. Gái hai, trai một... Nhẹ vía! Tuyệt! Hai thả ãng này nói đúng. Vậy thì mấ y chục triệu đáng đê ch gì. Bắ ãng... bắ ãng con tép. Coi như làm từ thiện...

Thủ trưởng sáng suố t! Há há... hô hô ... ùng ục... Những cái mô m ngoác ra, những hàm răng nhọn hoắ t, môi mép sủi bọt bìa trắng xóa như bọt ở mồm con lợn sê ã nhà nó lúc động đực... Kinh quá!

Hai đứa bé đứng dúm vào nhau. Ở nhà nó mọi người đang khóc, còn ở đây người ta đang cười. Con em bắ u vào tay con chị: Vê ã thôi! Em ú ở đây nữa đâu.

Sợ lắ m! Cả hai đứa muố n về ã ngay nhà với mẹ.

Lại nghe vắ vắ...

Hồ ã đang nhờ gửi tha hương

Gió trắng hiu hắ t khói hương lạnh lũng

Hồ ã đang lúc vào sông ra bể

Khiếp mắng manh... chiề u xề , gió đông

Về đi... đông tồ bão bùng...(1)

Thoắt một cái chúng lại ở trên ngọn cau trước nhà. Vậy mình đang ở trên trời. Trời còn cao bao nhiêu nữa nó không biết, nhưng nó biết chắc chắn mình không ở trên mặt đất như mọi người... Lạnh quá! Nó cần được mẹ ủ ấm. Nhưng không sao xuống được. Nó nhìn ra xa: Ở ngoài nghĩa địa, hai cái hòm gỗ đã được đưa xuống hai cái hố cạnh nhau. Mọi người đang lấp đất. Nó nghe rõ tiếng đất rơi đập vào nắp hòm lịch bạch, lịch bạch khô khô c. Hai đũa ôm nhau nức nở. Chúng gào lên: Mẹ ơi! Bố ơi! Ông ơi! Bà ơi!... Nhưng không ai nghe thấy. Chỉ có tiếng mẹ nó khàn khàn vọng lên: Ôi trời cao đất dày ơi! Sao ác thế.

Cốc c... cốc c... cốc c...

Hai đũa bé tuyệt vọng nhìn những cái tàu lá cau đang vạt vĩa dưới chân chúng. Trong nhòe nhoẹt nước mắt, chúng muốn những tàu lá cau như những cái lược hấy cô vuốt chải mái tóc xỏ tung rôi bời của mẹ... Nhưng những tàu lá cau cứ vạt vĩa liên hồi như những lưỡi liềm đầy răng cưa nhọn sắc đang cứa vào mái đầu của người mẹ tuyệt vọng... Mỗi lần chị em chúng gào lên “Mẹ ơi” thì lại càng bị đẩy ra xa hơn khỏi mái nhà thân thương. Giọt tiếng gọi “Mẹ ơi” vô thanh rơi xuống, lặn dần, lặn dần vào lòng đất thăm thẳm; thân thể vô hình nhẹ như sương từ từ loãng ra, càng lúc càng xa và dần dần tan biến vào vô tận...

Chợ hoa đào

Ngô Văn Phú

Già Trầ n thường ngủ ít, dậy sớm, nhấ t là những ngày cuố i năm...

Già là người làng Dương, đấ t trồ ng đào... Người trồ ng đào, là người trồ ng thứ cây cảnh sang trọng, cũng là người thưởng thức mùa hoa đào từ lúc đào từ trên ruộng, được chăm tưới, đế n lúc rinh cành đào đế n chợ hoa ngày Tề t...

Mấ y năm nay, thời tiế t tráo trở, chẳng biế t đâu mà lâ n... Mùa đào năm ngoái, mưa nhiề u, khu trồ ng đào bị úng ngập, nhiề u gồ c đào khá đẹp bị chề t hoặc còi cọc không ra sao! Mùa đào năm con Chuột coi gầ n như trắ ng tay... Năm nay, hình như trời trả vụ cho người trồ ng đào, những gồ c đào tươi tắ n từ lúc tủa cành cho đế n khi dựng tán, khá thuận mắ t.

Già Trầ n ngửa mặt lên trời, nhìn nửa khoảng trời phía bắ c cứ xì xầ m, không biế t rô i sẽ mưa hay nắ ng!

Mấ y bữa vừa qua, có trận rét sớm kéo dài suố t tuầ n, sau đó á m dầ n lên... Được mười ngày, lại rét tiế p... Nhiệt độ về đê m xuố ng tới 130... Rồ i lại nắ ng, lại á m...

Già Trầ n nghe ngóng thời tiế t như một thầ y lang chẩn bệnh... Cái kiể u trời nửa ô m nửa lành thế này, mới khó cho việc tuố t lá... Tính ra thì tuố t được rô i, nế u không có hai đợt rét trên người kia...

Rồ i ông cũng đảo ra vườn cùng người con trai đang được ông truyề n nghề , quyế t định tuố t lá đấ m cây đào... Chỉ còn dăm, sáu

chục ngày nữa là đến Tết âm lịch. Hai cha con ông lại tất bật vào việc uốn khung, tạo tán cho đào...

Khô một nổi, nào có được yên ổn mà tập trung vào công việc. Chỗ c lại có người đến dăm trước gốc này, gốc kia... Có lúc lại có người đến hỏi han, thăm thì to nhỏ, nghe đâu có khá nhiều dự án đã được thành phố duyệt, lán cả vào đất đào...

Mấy năm nay, mùa hoa đào cũng khá long đong. Đào bị các dự án đuổi, lán má t đất làng đào nào cũng dính vào dự án, không ít thì nhiều... Đào bị dòn từ ven đường, sát đến chân đê ra tí tí mãi bờ sông, thậm chí có người đã phải sang bên kia sông, thăm đất thăm ruộng, thuê để trồng đào! Đào chạy vòng quanh, vòng queo cứ như đèn cù, thật nảo ruột...

Già Trăn nhìn một lượt những gốc đào đang nhú nụ. Năm nay, cho đến lúc này, có thể coi là được mùa đào... Cây nào cũng đông cành, đông nụ.

Hoa đào là thứ được chuộng từ xưa. Đào cũng như mai, lan, cúc, được chơi vào dịp Tết. Người Hà Nội có thói quen chơi đào bích. Những làng đào nổi tiếng ngày xưa như Nghi Tàm, Nhật Tân, Quảng Bá, Tứ Liên. Khoảng từ ngoài 20 Tết đã có đào bán rong. Cho tới hăm ba Tết (tết ông Táo), thì đào đem về chợ hoa Hàng Lọng. Khá đông... Những cành đào đẹp, càng gần giáp Tết càng đắt giá. Và những người chuyên trồng đào bán như ông Trăn càng để dành những cành đào đẹp, bán vào những dịp ấy...

Thường ông để cho con gái và con dâu đi bán đào... Cứ mỗi lần búng một gốc hoặc chặt một cành đào cho người nhà đem đi bán, ông Trăn bỗng thấy hụt hẫng, như đánh mất một thứ quý giá... Ông nhìn theo ra tận cổng, khi không trông thấy cành đào mới thôi. Và khi quay lại ruộng đào, nhìn cái hồ đất tro ra khi gốc đào hoặc

một cành đào được đem ra chợ, người ông bỗng bần thần như người mất hồn. Nhìn những góc đào bên cạnh, vừa như những đám cây hoa khô đứng sát bên nhau, giờ trở ng hẵn ra một khoảng... Rồi cái khoảng trở ng ấy cũng loang rộng ra, khi hàng ngày đào được bứng lên đem bán mất, cho đến góc cuối cùng. Cái ruộng đào mấy bữa trước, ai đến thăm cũng khen nức nở, giờ trơ ra đám đất khô. Gió từ bờ sông thổi lên lơ ng lộng.

Cũng có năm, ông phải tự đem đào đi bán, do người nhà bận bịu vào những việc không dừng được.

Ông căm cảnh đào khá đẹp, tìm chỗ đứng bán, bỗng gặp một ông đồ nho, quần trắng, áo the khăn xếp, cứ ngắm mãi cành đào của ông... Rồi ông ta vẫy ông lại gần, bảo:

- Này bác! Bác đứng bên cạnh tôi viết chữ, hẵn có nhiều người đến ngắm mua hoa đây!

May thật, tự nhiên, chợ đông, lại có người đẹp chỗ cho mình...! Với một mảnh chiếu, ông đồ khom lưng, giở giấy bút ra viết... Ông Trăn cũng lồm bồm vài chữ nho. Thỉnh thoảng, ông cúi xuống đọc. Thì ra thơ... Những bài thơ về hoa đào.

Chữ ông đồ này khá đẹp... Bài thơ ông đang viết, ông Trăn cúi xuống đọc:

Minh họa: Lê Trí Dũng

Đề Đô thành nam trang

*Khử niên kim nhật thử môn trung,
Nhân diện đào hoa tương ánh hồ`ng,
Nhân diện bất tri hà xứ khứ?
Đào hoa y cữu tiê`u đông phong...⁽¹⁾*

Đó là bài thơ của Thôi Hộ, thời nhà Đường. Ông Trầ`n buột miệng khen:

- Chữ của quan bác đẹp lắ`m!
- Đa tạ huynh. Thì đi bán chữ cũng phải luyện chứ ạ!

Ông Trầ`n bỗng vui lên khi có thêm bạn bên cạnh, và ngâm: “Ngõ là mình bán hoa sang hơn, hóa ra không bắ`ng bác bán chữ!”

Ông mỉm cười một mình. Có người đé`n ngắ`m đào. Xem ra cũng là tay sành sỏi, chịu chơi. Ông ta ngắ`m rô`i đưa tay, câ`m lắ`y cành đào của ông Trầ`n, đưa cao lên một chút, ngược mắ`t ngắ`m.

Ông gật đầ`u, hỏi một câu lịch sự:

- Cành này bao nhiêu, thưa ông?
- Hai trăm rưỡi...
- Nói hơi thách đầ`y!

Ông Trầ`n lặng im, không nói gì cả. Nhà thư pháp đang cắ`m cúi viế`t, từ phía dưới nói vọng lên:

- Cành đào đẹp nhấ`t chợ, giá ấ`y là đáng đầ`y...

Người mua đào cau mày tỏ vẻ khó chịu. Nhưng khi ông nhìn xuố`ng thắ`y bức thư pháp thì cơn bực vộ`i tan ngay. Ông không ngờ

bên người bán cành đào đẹp lại có người thảo những nét hoa văn thật khó có người sánh kịp.

Người viết thư pháp, khẽ đụng vào chân ông Trầ`n. Ông nhìn xuống ông ta lắ`c đầ`u, ra hiệu dừng bán.

Ông Trầ`n nhìn người mua đào, cười giục:

- Ông trả thêm cho vài giá nữa đi!

Người mua đào lắ`ng lắ`ng nhìn ông Trầ`n và ông đầ`. Hình như họ ra chợ để lắ`y vui hơn là bán chữ... Ông ta bỏ đi. Người viết thư pháp ngược mặt lên, nói với ông Trầ`n:

- Cửa sáng giá, phải chờ người tri âm, tri kỷ, ông ạ...

Ông Trầ`n khẽ gậ` đầ`u, tay vẫn cầ`m cành hoa mời khách. Nhà thư pháp viết sang bức mới, với bài thơ của Trương Húc:

Đào hoa khê

Ẩn ẩn phi kiề`u, cách dã yên

Thạch kỳ tây bạn, vậ`n ngư thuyề`n

Đào hoa tận nhật tùy lưu thủy

Động tại thanh khê hà xứ biên?⁽²⁾

Chữ ông đầ` càng viết càng đẹp, bức sau phóng khoáng, thanh thoát hơn bức trước...

Quả nhiên, một lát sau, tao nhân mặc khách xúm đứ`n bên cành đào và những bức thư pháp vừa ráo mực, ngày càng đông...

Người ta xem thư pháp trước rồ`i bắ`t chột gặ`p cành đào, thề` là ngó ra ngắ`m, rồ`i hỏi mua. Ông Trầ`n nắ`n ná đặ`i cho người ta mua

hết máy bức thư pháp của ông đồ rồi mới chịu bán cành đào, với giá gần ba trăm đồng...

Giờ thì hai người có những hoa và chữ đẹp nhất chợ, bỗng thấy mình... tay trắng.

Cả hai nhìn nhau cười. Nhà thư pháp rủ:

- Này huynh, ta ra quán đầu chợ, làm ly rượu. Tất nhiên.

Ông Trần làm sao từ chối nói.

Họ vào quán, gọi vài đĩa nhắm, một chút rượu, và kết thúc bằng món bún ăn với xáo xương... Cả hai bỗng như bạn cũ quen nhau từ lâu lắm! Đã đến lúc chia tay, nhà viết thư pháp bảo:

- Ta về nhé!

- Về thôi...

Họ nắm tay nhau từ biệt. Chợ nhà thư pháp hỏi:

- Quên mất, nhà huynh ở đâu nhỉ?

- Ở làng Dương. Vào làng cứ hỏi già Trần trong đào, thì ai cũng biết!

Đường lầy

Hà Phạm Phú

Một ngày chớm hè.

Chị một mình đi đèo bên giếng Loan, ngắm nhìn bầu trời đầy mây và lác thác mưa trong đáy nước mờ xanh màu rêu. Một người đàn ông ăn mặc tềnh toàng, nhưng có cái nhìn cứ như dính vào da thịt, gọi nên cảm giác ghê ghê, tiến lại gần chị. Người đàn ông nói:

“Trông tướng chị thật phúc hậu, hậu vận có nhiều điếu đáng nói. Chị có muốn xem không?”

Chị khẽ rùng mình thoát khỏi cái nhìn như thôi miên, đáp lại một cách lịch sự:

“Cảm ơn, tôi không muốn.”

Người đàn ông mở miệng định nói tiếp, bỗng ngậm lại, lảng đi chỗ khác.

Chị thấy một cánh tay mạnh khỏe vòng qua lưng chị, tin cậy. Chị không quay lại, cũng không nói gì. Chị nhìn xuống đáy giếng, bóng chị lơng trong bóng một người đàn ông khác.

Người đàn ông ấy là anh. Chị nhớ lại bộ mặt anh cách đây chừng hai giờ đồng hồ, nhìn thẳng về phía trước, lạnh tanh. Từ ngày biết anh (chừng vài tháng nay), chị chưa bao giờ nhìn thấy bộ mặt ấy.

Bộ mặt lạnh tanh của anh làm cho chị bất ngờ. Lần đầu gặp anh chị vẫn nghĩ, anh thuộc loại người ham vui, trong cuộc sống luôn gặp thuận lợi, mọi thứ đều hanh thông. Chơi với loại người ấy sẽ không bền, gặp khó khăn trở ngại là dễ buông tay, là dễ quay đầu. Sau đó chị đã làm vài phép thử, thấy không hẳn như chị nghĩ. Tuy nhiên anh vẫn là một thế giới xa lạ, chị nghĩ cần có thêm thời gian. Một hôm nhân nói chuyện quê hương, anh ngỏ lời mời chị về thăm đền thờ M. Anh nói, ngôi đền ấy có từ rất lâu bên quê ngoại anh, lại nói rằng đây mới là đền thờ chính, đền thờ các nơi khác chỉ là thờ vọng. Chị vốn thích thăm thú khám phá những nền văn hóa địa phương, thích tìm hiểu đời sống dân dã, nghe nói đến đi thăm đền thờ M là nhận lời liền. Nhưng chị là người ưa vân vi, mẹ bảo là cả nghĩ, nên sau khi nhận lời đi với anh chị cứ luôn tự hỏi mình, tại sao lại có thể nhận lời một mình đi với anh được nhỉ? Liệu anh có thể coi việc chị nhận lời đi thăm đền M như là tín hiệu đồng ý hoặc xiêu đổ của một người đàn bà trước sự quyên rũ của đàn ông? Liệu có thể vì thế mà anh coi thường chị, cho chị là nhẹ dạ? Hỏi chị có thích anh không, nói không là tự dối lòng, nhưng thích hẳn thì chưa.

Chị vốn là một cô bé từ rừng ra, cuộc sống đô thị đổi mà nhanh chóng như con tặc kè, từng khiến chị e ngại. Nhưng đây là chuyện của mười mấy năm trước. Bây giờ chị đã bước sang tuổi bốn mươi, đã cụng đầu với nhiều rắc rối của cuộc đời, đã va chạm với mọi loại người, từ quan chức đến thường dân, từ nhà thực nghiệp đến lái buôn nước bọt, từ người hâm mộ đến kẻ gạ tình. Chị thuộc bọn họ như lòng bàn tay. Vì thế trong đám đàn ông vẫn lượn lờ, mời mọc, tán tỉnh chị, không ai có thể khiến chị để ý. Anh có phần nào đó thuộc loại họ, nhưng cũng có phần nào đó khác họ, chị chơi với anh ở cái phần khác ấy, dĩ nhiên?

Chị bắt đầu thu thập, tìm kiếm thông tin về anh, qua tất cả mọi nguồn. Anh không phải là một nhân vật của công chúng, tuy vậy

trong nghề nghiệp cũng có ít nhiều thành công. Những nhân vật trong các câu chuyện mà anh kể mỗi lần gặp chị hoặc qua điện thoại đều hiện lên như một người hai mặt, đen và trắng, tốt đấy mà cũng xấu đấy, hiền như cừu mà dữ như sói. Liệu đấy có phải là sự hóa thân của anh? Nhiều khi chị có cảm giác dường như chị đã hiểu anh, nhưng cũng nhiều khi chị không biết anh là người như thế nào. Có lẽ đấy mới chính là lí do sâu xa khiến chị nhận lời đi với anh chuyên này, đi thăm đến M, chị muốn chứng thực những suy ngẫm của mình (cũng có thể chị cũng muốn hiểu cả bản thân nữa).

Anh bảo, quê anh nằm ven một dòng sông, những cánh ruộng bãi mùa ngô trở hoa tím sẫm đấy thì tứ, núi non xanh ngắt xô đuổi nhau như lũ trâu đàn, nơi ấy có đền thờ M rất thiêng, những lời cầu nguyện về tình yêu bao giờ cũng linh ứng. Vùng quê anh mỗi buổi chiều xuống, khói lam vẩn vút trên những mái cọ mòn vẹt thời gian, phảng phất đâu đó trong không gian những tiếng rì rầm của lịch sử, của huyền sử, của những truyền thuyết, của những chuyện ma quái. Quê anh như một cái kho khổng lồ lưu trữ những chuyện cười chảy nước mắt, những chuyện hài hước sâu cay, nghe rồi đêm nằm thì khóc...

Nghe anh nói, chị bỗng ao ước được đi đến M, được đặt chân lên mảnh đất liền với quê chị mà nghe cứ như ở xứ khác. Lúc ấy thì anh ngỏ lời mời chị, cứ như đọc được ý nghĩ của nhau vậy.

Chiều hôm trước mưa như vỡ bể chứa nước nhà ai. Chị gọi điện bảo, có nên hoãn lại chuyên đi? Nói xong chị bỗng thấy hơi tiếc. Nếu anh đồng ý với chị hoãn chuyên đi thì sao? Ngộ nhớ anh vì một phút bồng bột mời chị, bây giờ chị nói vậy, có có để anh thoái

thác thì như thế nào nhi? Còn thế nào nữa, chúng tỏ những nhận xét ban đầu của chị về anh hoàn toàn chính xác. Hoãn chuyến đi lần này, thì phải chờ đến năm sau, năm sau mùa xuân mới lại quay về. Nhưng nghe chị nói xong anh liền gạt phắt, nắng mưa là chuyện của trời, đi thăm đến M chuyện người yêu nhau. Chị giãy nảy nói, cảm thấy, cảm anh nói... Anh cười, bảo dân gian nói thế.

Sáng nay anh đến tận nhà đón chị. Nghe tiếng còi xe reo vui như một lời chào, chị khóa cửa, khóa cổng rồi nhìn trời, mây ùn lên từ phía đông, chợt nhói ngực một chút lo lắng, nhưng chị không nói gì. Anh đón chị với một nụ cười thật tươi.

Hai người rẽ vào một quán cà phê ven đường. Bà chủ quán tuy đầy đà, nhưng có duyên, vừa pha cà phê vừa bắt chuyện khách, hỏi úm, chắc anh chị đi đến M. Gớm mấy năm nay, đi đến M sao lắm người đẹp thế, anh chị cũng... Người khôn ăn nói nửa chừng. Anh liếc chị rất nhanh rồi đáp, đi đến M để cầu lương duyên. Nói xong anh mới thấy ở phía trong, có một người đàn ông nửa ngơ nửa nể trên đi vắng, dáng như tình nhân hơn là ông chủ. Anh ý tứ nuốt nhanh cái câu định thốt ra, lảng chuyện, hỏi đường đi đến M còn bao xa nữa, có tốt không? Dĩ nhiên anh biết đi đến M bao xa, hỏi chỉ để mà hỏi, nhưng do lâu không đi về quê, nên tình trạng mặt đường quả thật anh không rõ. Bà chủ đáp, đường lên M đang được mở rộng, đào xới lung tung, đoạn LL mưa này khó đi lắm, chỉ có xe tải mới dám liêu qua, anh chị nên quay trở lại. Bỗng người đàn ông nửa nể trên đi vắng góp lời, rằng vừa từ trên đến M về, phải thuê xe tải kéo mới qua được đoạn LL, nên quay về ngày mai, ngày kia đi. Câu nói của người đàn ông làm cho anh thấy nóng mặt. Anh trả tiền, cầm tay chị ra xe, không chút ngần ngại, phóng thẳng theo hướng đến M.

Anh kể, mẹ anh là người có nhan sắc, được ông ngoại rất yêu chiều, mười sáu, mười bảy tuổi đã theo các chị đi buôn lên tận N, có người con trai Thổ thấy thích muốn lấy, định dùng phép chài (một thứ bùa ngải) để giữ chân mẹ, may mẹ tránh được. Biết chuyện, ông ngoại không cho mẹ đi buôn, giữ ở nhà rồi gả cho một anh trung nông khá, nhưng anh này vì ghen mà quẫn trí, đánh mẹ như cơm bữa, rồi chết đuối cái đận đi vớt củi sông. Mẹ bị nhà chồng kiện là âm mưu giết chồng, may có bà chị họ bên chồng làm chứng nên trả án. (May mắn, ở đời lúc nào cũng có người lương thiện, không thì chẳng biết số phận mẹ thế nào, và liệu có anh bây giờ). Mẹ lấy bố thông qua mối mai, đẻ anh và cả một lô em mà vẫn chưa thật quen bố.

Anh bảo nhớ một trận mẹ ốm thật nặng, gọi anh đến bên, nói mẹ thương con, mẹ chết thì các con khổ. Sau trận ốm đó trở đi, hầu như mẹ không bao giờ ốm cho đến ngày mẹ đi làm về, kêu nhưc dàu, đi nắng sớm và nắng bết cả năm trời cho đến khi mất, hưởng tuổi trời chín mươi. Chị bảo có lẽ vì thương con mà mẹ vượt qua cái chết, vì tương lai của con cái mà mẹ vượt qua bệnh tật. Mẹ chính là hồng phúc của lũ anh em anh.

Chị có gì đó giống anh, là con cả trong một gia đình đông con, chị vất vả hơn anh vì là con gái, mọi việc trong nhà đều dồn lên đầu chị. Ngày đó nhiều khi chị không khỏi áy náy khi bị mẹ mắng, thậm chí bị đánh đòn vì lỗi của những đứa em. Tất cả những cái đó bây giờ nghĩ lại, giống như thể giấc mơ, không còn vị cay đắng mà toàn dư vị ngọt ngào, bởi tình yêu mẹ. Chị kể, ngày đó cha mới đi chiến trường về, có một chiếc máy thu thanh nhỏ. Chiếc máy nhỏ vậy mà như có phép thần, có thể chứa một nhóm người nói suốt ngày suốt đêm. Cô bé năm tuổi hiếu động là chị ngày ấy, chơi với cậu em ba tuổi, thấy thương những cô cậu tí hon trong chiếc hộp

suốt ngày nói mà chẳng ai cho ăn, bèn rủ em lấy bánh lương khô của bố, bẻ vụn rồi nhét vào những lỗ hở trên chiếc máy thu thanh, không nhét được thì dùng tăm đẩy vào, bảo ăn đi rồi nói, không thì chết thành ma đói.

Một người hàng xóm đi qua trông thấy kêu lên, hai đứa làm hỏng “đài phát thanh” rồi này. Mẹ đang cuốc cuốc xới xới ở vườn chạy vào, thẳng cánh phát cho hai chị em mỗi người một phát in đở năm ngón tay. Hai chị em cảm thấy bị đánh một cách vô lí, khóc âm lên, kéo nhau chạy ra cây rơm sau nhà, rúc vào mà thút thít, rồi ngủ lúc nào không biết. Buổi tối, mẹ nấu cơm xong, tìm hai chị em, không thấy đâu, cuống lên chạy đôn chạy đáo khắp nơi. Bố ra lấy rơm cho bò ăn, chân vướng vào hai chị em, kêu lên các con tội, tội nghiệp các con tội.

Mẹ cảm thấy nhói nhói nơi tim, nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng. Đi ngủ, hai chị em ôm nhau nhắm quay mặt vào vách. Mẹ xong việc, lên giường hai chị em cũng không quay lại. Mẹ hỏi cái hĩm, thằng cu ngủ cả rồi à? Hĩm không trả lời. Cu bật lên khóc thút thít. Mẹ kéo hai con vào lòng mình, hỏi các con có thương mẹ không? Hĩm, cô bé năm tuổi đã phải làm không ít việc mà lứa bạn cùng tuổi chẳng bao giờ phải động chân tay, cảm thấy lòng trào lên niềm thương mến vô hạn đối với mẹ. Cô bé dường như hiểu được nỗi vất vả hai sương một nắng của mẹ, suýt bật khóc, nhưng cắn môi lúng búng, con có thương mẹ. Đứa em thấy chị nói vậy bèn nói theo, cu cũng có thương mẹ. Mẹ vòng tay ôm chặt hai con, giọng dịu lại, hỏi tiếp hĩm và cu thương mẹ như thế nào? Hĩm vẫn còn ảm ức, đáp con thương mẹ bằng ngón tay út. Cu cũng bập bẹ theo, cu thương mẹ bằng ngón tay út. Mẹ ôm chặt thêm hai con, rơm rớm nước mắt, nói mẹ đâu tã t mặt tối kiếm gạo nuôi con lớn thôi mà hĩm với cu thương mẹ chỉ bằng cái ngón tay út thôi.

Con mua lớn đập đập đến cắt ngang câu chuyện của anh và chị.

Con mưa ập đến nhanh hơn anh tưởng. Tiếng mưa dội ào ào. Anh vẫn nhẩn nhè u ga, nhưng có cảm giác hình như trên đường chỉ có độc xe của anh, đặc biệt chưa hề có chiếc xe nào chạy ngược trở lại. Điều ầy đem đến cho anh dự cảm bất an. Xe vòng qua một khúc quanh, bất ngờ hiện ra một đoàn ba bốn chiếc xe tải đỗ nép bên đường, bùn đất lấm lem, lặng ngắt, chẳng có ma nào mà hỏi. Trước mặt là một đoạn đường, thoáng nhìn cũng đủ biết, là đất mượn được chở từ những quả đồi phía trong về đồi, nhầy nhụa, đỏ loét; hằn lên những vết bánh xe ngoằn ngoèo, sâu hoắm. Anh đạp phanh, dừng xe. Chị nhìn đoạn đường trước mặt, lo cho anh. Đường khó đi, xe tải còn nằm lại, liệu chiếc xe gầm thấp như xe của anh có thể vượt qua? Hay là nói để anh quay lại, không đi hôm nay thì đi hôm khác. Chị nhìn anh dò hỏi. Anh hiểu ánh mắt của chị, nhưng không trả lời, ước lượng chiều dài đoạn đường lầy. Chị thấy gương mặt anh trở nên lạnh tanh, đôi mắt ngó thẳng, dường như anh không biết có chị đang ngồi bên cạnh.

Không nói gì, anh gài cần số về vị trí L, nhẩn ga cho xe bò lên thật chậm. Chị có cảm giác đuôi xe bị lắc liên tục, chiếc xe nhiều lúc không theo sự điều khiển của anh, tim cứ thót lại, miệng không ngừng lẩm nhảm lạy Mẫu phù trợ chúng con. Anh vẫn hai tay nắm chặt vô lăng, đôi mắt nhìn thẳng, như dán chặt vào mặt đường.

Đến một đoạn công, dốc sâu anh bảo, chỗ này không thể lên mà qua được. Phải dùng mẹo. Anh tắt máy, quay qua nhìn chị, nhìn như để xem có phát hiện ra sự sợ hãi ở nơi chị không. Chị không biết khi xe sa lầy thì làm sao để thoát, nhưng chị biết rằng muốn thoát khỏi vũng lầy thì phải có mưu kế.

Anh cởi giầy, vén quần thật cao, rồi nhảy xuống xe. Chị cũng định nhảy xuống theo, xem có thể giúp được anh gì thì giúp. Anh

nhẹ bảo, rằng chị cứ ngộ`i nguyên đấ`y, để anh xem xét sao đã. Rô`i anh nhoẻn cười, hỏi chị có sợ không? Nụ cười làm cho chị thấ`y nhẹ lòng, nỗi sợ bay biế`n. Chị đáp, thực lòng thì có sợ, nhưng có anh bên cạnh chị không còn sợ nữa. Anh lại cười, cười thật tươi. Chị cũng cười. Anh bảo, nếu em giúp anh thì không gì không vượt qua. Anh mở cốp xe lấ`y ra một hộp các-tông trong đó có một chiế`c rìu, một lưỡi xẻng. Anh dặn chị, ngộ`i trong xe đợi anh, rô`i chạy tấ`t qua quãng đờ`ng đế`n ngọn đờ`i bên cạnh, lấ`p ló má`y ngôi nhà sau lũy tre xanh.

Minh họa: Lê Huy Quang

Anh đi rô`i, còn lại chị với chiế`c xe và đoạn đường lầ`y.

Đột ngột từ hướng ngược lại xuấ`t hiện một đám trai làng, mặc đợc quầ`n cụt, kẻ thì vác cây đờn xóc nhọn, kẻ thì lắ`m lắ`m trong tay con dao. Bọn người này dừng lại bên chiế`c xe, tò mò, ngó nghiêng rô`i

buông những lời khó nghe, cười một cách khả ố. Một gã lầy đòn xóc gõ gõ vào nắ p ca-pô.

Lúc đầ u khi đám trai xuấ t hiện, chị cảm thấ y hơi nhột. Giờ, thấ y gã thanh niên gõ vào xe, chị bỗng thấ y tức giận. Chị định xắ n quầ n, xuố ng xe, hỏi gã trai rằ ng có biế t làm như thế là phá hoại tài sản của công dân không? Nhưng trước khi đi anh dặn chị, cứ khóa cửa ngô i trong xe, không mở cho người lạ lên, để tránh rủi ro, bắ t trắ c. Cửa kính xe đã được anh hạ xuố ng từ trước, đủ để nói chuyện với người bên ngoài, nhưng người bên ngoài không thể thò tay vào trong. Chị cô giữ giọng bình tĩnh, nói rằ ng anh kia, anh có biế t làm thế là phá hoại tài sản của người khác không? Gã câ m chiế c đòn xóc giật mình dừng lại. Một gã tay câ m dao, cười cợt, bà chị mắ c lầ y có câ n chố ng lầ y không, lũ chúng tôi đầ u mạnh khỏe cả sẵn sàng giúp đỡ? Chị đưa mắ t nhìn cả bọn, cô đánh giá trong số đó ai là người có thể nói chuyện được. Chị nghĩ đám trai làng ở nơi hoang vắ ng này, có thể có những kẻ ít học, không được giáo dục đế n nơi đế n chố n, nhưng chị tin ánh sáng trí tuệ và lương tri vẫn hiện hữu. Trong đám trai làng, chị nhận ra một người mặc chiế c áo lính cộc tay bạc mầ u, da sạm nắ ng, có vẻ lớn tuổi hơn. Chị nhìn thẳng vào anh ta, nói rằ ng chị câ n sự giúp đỡ của mọi người để đưa chiế c xe này qua khúc lầ y. Người thanh niên mặc áo bộ đội nhìn chị. Đôi mắ t của anh ta lộ vẻ thông cảm, không có chút gì ghen tức, hả hê khi thấ y những người đi xe sang trọng bị mắ c lầ y. Anh ta hỏi chị, người lái xe đâu, chỗ này lầ y không đi qua được. Mắ y gã trai thấ y người mặc áo lính bắ t chuyện với chị thì lắ ng ra, bảo đi thôi không mọi người ở ngoài bãi đang chờ. Rồ i lục tục kéo nhau đi. Người mặc áo lính như còn muố n nói gì nữa. Chị mở cửa xe nhảy xuố ng đường. Người thanh niên chỉ vào gầ m xe nói, thắ p thế này thể nào câ u cũng bị chạm đấ t, phải dùng xẻng moi chỗ đấ t cao đi, rồ i lót tre bổi ở dưới, sẽ vượt qua được thôi. Người thanh niên mặc áo

lính quay qua nói với đám trai làng đang còn có ý chờ, bảo cứ đi trước, sẽ đuổi theo sau.

Chị nói chuyện với người thanh niên mặc áo lính độ non một giờ thì anh quay lại. Đi cùng anh còn có một người chạc tuổi ngoài năm mươi, trên vai vác theo một bó búi tre to đùng. Người áo lính chào ông già, vì họ là người cùng làng hẳn phải quen biết nhau. Người mặc áo lính nói với chị, có bác đây giúp thì yên tâm rồi, chỉ mười phút là xe qua bên kia thôi.

Qua khỏi đoạn công ngậm, anh và chị không ngớt cảm ơn hai người dân làng LL. Chị muốn gửi họ một ít tiền mua rượu và thức ăn, nhưng họ nhất định từ chối.

Khi chỉ còn lại hai người trên xe, anh nói với chị, thật may mắn, chắc Mẫu nghe thấu lời em hẳn đã phù hộ. Chị hỏi sao biết em hẳn. Anh trả lời do thân giao cách cảm. Đúng là khi anh đi vào làng, chị có hẳn. Anh có thể đoán biết được ý nghĩ của chị? Chị nghĩ và nhớ lại khi bố anh sắp mất, chị cảm thấy ruột nóng như lửa đốt, gọi điện cho anh thì anh nói, bố anh vừa đi cách đây mười phút. Kì lạ thế cơ chứ. Chị nói, khiếp, lúc vượt khúc đường lầy mắt anh cứ lạnh tanh, nom mà phát hãi. Anh cầm tay chị, bóp khẽ với lòng biết ơn.

Cái kỉ niệm vượt qua đoạn đường lầy ấy khiến chị cảm thấy số phận của hai người có gì đó gắn bó với nhau hơn. Từ đó những lần nhắn tin, những lần gặp nhau qua mạng nhiều thêm và dày thêm.

Buổi sáng chị gửi một tin nhắn, sáng nay đến cơ quan, trời đẹp quá, em nhớ tới anh. Anh đang? Hoặc, em thấy thương anh, sao anh phải chịu đựng như thế!

Đúng là chị có mũi lòng khi biế t hoàn cảnh của anh. Vợ anh đi xa, xa hàng chục năm, anh số ng cùng một người con trai. Hai bồ con, hai người đàn ông làm sao chăm sóc nhau?

Anh viế t trong những lầ n gặp nhau trên mạng, rằ ng không hiểu sao, cứ nghĩ đế n chị là anh trắ n trọc, có cảm giác như biế t chị từ lâu lắ m rồi, từ ngàn năm trước, rằ ng ngàn năm sau vẫn còn biế t chị. Chị bảo rắ t nhiề u lầ n anh đoán đúng ý chị, nhiề u lầ n chị định câ m máy gọi cho anh thì anh đã gọi cho chị trước, chỉ má y chục giây, chỉ má y giây.

Hôm á y chị cùng lũ em kéo nhau về quê thăm mẹ, thăm lại khu vườn ngày xưa chị đã cùng mẹ và các em khai phá, giở cây xanh phủ bóng, chim chóc véo von. Cảnh quê thanh bình yên ả, mẹ con đoàn viên khiế n lòng chị tràn dâng lòng yêu mê n. Chị bèn nhắ n tin cho anh, em về với mẹ. Anh nhắ n lại, mẹ là tài sản vô giá của chúng ta, hãy nâng niu trân trọng giữ gìn. Khoảng trưa, anh nhắ n cho chị, bỗng dung anh thấ y tô i tằm mặt mũi, như là tụt huyế t áp, con trai thì bị ó m. Chị bỗng thấ y xúc động, lo lắ ng. Nế u ở gầ n chị có thể chạy thẳng đế n chỗ anh, nắ u cho anh một bát cháo, mua một nô i lá xông cho con trai anh.

Đêm á y lên mạng, chị chờ, chờ mãi mới thấ y anh xuấ t hiện. Chị nói, em thương anh biế t nhường nào, anh còn phải chịu đựng như thế đế n bao giờ nữa? Một lúc sau mới thấ y anh đáp lại, em không câ n thương hại, em có bỏ chồ ng em đế n ở với anh đâu, mà anh cũng không bỏ vợ mà.

Chị đọc những lời á y, không tin là nó được chính anh thố t ra. Hai dòng nước má t bỗng dung ứa ra, chảy dài trên gò má.

Đoạn kắ t

Anh đã yêu chị thật rồi sao? Nhã ca trong Kinh Thánh viết, em hãy về vườn xưa xem cây thạch lựu đã nở hoa chưa. Tình yêu của anh như lá cờ phất trên mình em... Nhiều lúc anh đã nghĩ, giá mà anh được sống bên chị, nhưng...

Hôm ấy, đúng là anh bị ốm và anh thèm khát có một bàn tay phụ nữ chăm sóc. Liệu chị có thể lìa bỏ tất cả vì anh? Chị bày tỏ lòng cảm thông, ái ngại. Còn anh thì đã đáp lại một cách sỗ sàng. Anh đã thức gần trắng đêm đó, vẫn thấy chị trên mạng. Nhưng chị im lặng. Một chấm xanh cam lạnh như tâm một con bão. Rồi anh thiếp đi.

Sáng ra anh mở mạng, thấy một lá thư ngắn, đêm qua em đã nói chuyện với chồng em. Chị đã tự thú? Có gì thúc đẩy chị tự thú? Mà thực ra có gì để tự thú?

Anh phân vân nhảm tính, vừa đúng hai tháng và mười bốn ngày...

Thứ Tư, ngày 16-5-2010

Kẻ trộm chó

Hoàng Tùng

Từ cái đàn mua đất, tôi đã không có mảy chút cảm tình với thằng Nhàn. Cầm xô tiên dầy vẻ khinh khỉnh, cái lưỡi nhọn hoắt của hắn liếm liếm vào đầu ngón tay cái bản rôi thông thả đến suốt ruột đến đến. Chậm chậm. Đều đều. "Một triệu! Hai triệu..." Khi đã kiểm tra dầy đủ số tiên, thằng Nhàn vênh mặt nhìn tôi như ban ơn: "Bán đất cho ông thực ra tôi đáo thích đâu! Con trai con đũa mà đáo biết rượu chè gì cả. Chán bỏ mẹ!" Tôi chỉ biết cười trừ. Trước cuộc gặp, cậu môi giới nhà đất đã dặn kỹ, phải thật mềm mỏng chứ không câu trước câu sau hắn cục tính lên là đổi ý ngay. Mà hắn đã đổi ý rồi thì có trời biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi đã nghe kể rằng có người mua định xin một chút tiên "lấy lộc", thằng Nhàn đã nổi khùng lên chửi luôn: "Đ.M! Lộc lá cái gì? Bớ mày bán giá rẻ rồi còn kỳ kèo nhưc đâu! Phấn! Phấn hết!" Rồi hắn cầm cục tiên vút thẳng vào mặt người mua. Người ta cự nự lại thì hắn lập tức giở mặt vác điếu cày vút khiên cả đám chạy toán loạn. Tính tình thằng Nhàn ương ương dở dở như thế nhưng mọi người vẫn muốn mua đất ở đây vì hắn bán giá rẻ hơn chỗ khác thật. Tại sao hắn lại bán giá rẻ hơn? Chắc tại hắn chẳng có vợ con, gia đình cũng chẳng còn ai. Mà tôi cũng chẳng biết chính xác hắn làm nghề gì!

Tiên bán đất thằng Nhàn chỉ dùng để đi ăn nhậu. Buổi sáng hắn ngủ múp mắt, tỉnh dậy chỉ việc với tay lấy chai rượu rồi cắp điếu ra mảy hiên nhà ngói khật khừ uống rượu nhìn mọi người qua lại. Mái nhà gianh thừa nào vẫn lụp xụp y nguyên, hắn mặc kệ. Nhiều người nói thì hắn lý luận: "Xây nhà á? Chi tổ phí tiên. Ngày

nào cũng đi ăn nhậu, uống rượu, về đến nhà là say bết nhè rồi, năm đâu chả ngủ được. Thử hỏi thế thì cần chó gì nhà đẹp?”

Ngay buổi đầu tiên làm hàng xóm với thằng Nhàn, tôi đã thấy hắn dẫn một ả cave mắt xanh, mỏ đỏ, ăn mặc hở hang về. Thấy tôi ngáy người ra nhìn, hắn cười khăng khắc vô mộng ả gái nháy mắt với tôi: “Tiền bán đất đấy! Ngon không?” Rồi hai đứa chui tọt vào nhà. Một lúc sau là tiếng cười lá loi của ả cave. Rồi chỉ thấy tiếng huỳnh huých, tiếng thằng Nhàn tru lên như chó sói gào thét với tiếng rên ư ử của đứa con gái. Nửa đêm thì hai đứa lại xoay ra cãi nhau. Thằng Nhàn chửi ả cave té tát. ả cũng không phải tay vừa, lu lua chửi lại tay đôi. Rồi thấy thằng Nhàn suynh suynh hò hét đuổi ả cave ra khỏi nhà đóng sập cửa lại.

Sáng hôm sau thằng Nhàn phờ phạc qua nhà tôi gõ gõ cửa: “Ê, hàng xóm mới, có ăn thịt chó không?” Dẫu sao tôi cũng muốn “bán anh em xa mua láng giềng gần” nên bảo thằng Nhàn chờ chút để mặc quần áo rồi cùng đi. Thằng Nhàn trợn mắt: “Đi đâu?”. “Thì đi ra quán thịt chó” – tôi trả lời. Hắn cười hề hề: “Mấy cái hàng thịt chó bây giờ toàn chó bệnh, ăn kinh bố mẹ”. Tôi ngạc nhiên: “Thế ăn ở đâu?” Thằng Nhàn lừ đừ quay ngoắt lại lấy sợi dây tóm con chó vàng ươm đang ngủ trước hiên nhà rồi siết cổ mạnh. Tôi bị ấn tượng cảnh hắn đập chết con chó nên dù đĩa thịt nướng vừa được bung lên thơm nức bốc lên mũi nhưng tôi cũng không thể nào nuốt trôi qua cổ họng. Thằng Nhàn ăn nhồm nhoàm, nốc rượu tỳ tỳ, cười nói luyên huyên: “Ông biết tại sao hôm qua tôi đánh con cave đấy không? Đ.M, chưa gì nó đã đòi tiền! Đ.M, thằng này coi tiền là chuyện nhỏ, nhá! Đ.M, thích thì chơi tới bên còn không thích thì cút luôn, nhá!” Cứ nói một câu là hắn lại đệm một câu chửi. Mặt hắn găng lên đỏ đòng đọc. Mắt hắn trợn ngược vằn máu nhìn

trùng trùng như đang chửi thẳng vào mặt người đồ ỉ diện. Một lúc sau hắ n đã say nhũn cả người.

Giữa đêm đen tồ ỉ thui như mực, bỗng có tiế ng khóc rú lên như bị người ta bóp cổ. Thắ ng Nhàn. Chính là cái thắ ng trời đánh đắ y. Sau bữa rượu sáng nay, hắ n nắ m say vật vã chắ c giờ mới tỉnh. Không biế t hắ n lại giở trò gì đây. Tôi mệt mỏi ngó qua cửa sổ. Ở góc vườn lập lờ mắ y nén nhang màu đỏ. Thắ ng Nhàn đang ôm mặt khóc rung rúc như một bóng ma đơn độc. Sáng hôm sau, tôi nhìn tò mò nhìn sang chỗ góc vườn um tùm nhà thắ ng Nhàn xem đêm qua hắ n làm gì ở đắ y. Bỗng tôi dựng hế t cả tóc gáy. Mắ y cái chân hương vẫn đang nắ m chơ vơ trên một mô đắ t nhỏ nhỏ. Đó là một nắ m mộ con con thắ p tè tè. Tôi tìm đế n nhà ông trưởng thôn phàn nàn: “Ai lại cho nó chôn người trong vườn nhà hả bác? Sau xóm làng không bảo thắ ng Nhàn dời ngôi mộ đó ra nghĩa địa?”. Ông trắ m giọng: “Chả ăn thua gì đâu”. Tôi hỏi: “Thế đó là mộ của ai?”. Ông trưởng thôn à m ừ: “Mộ của thắ ng Nhắ, thắ ng em nó đắ y”. Tôi ngạc nhiên: “Hóa ra hồ ỉ trước thắ ng Nhàn có em à? Thế bố mẹ nó đâu?” Ông trưởng thôn thờ dài: “Hai anh em nó mô ề côi từ nhỏ, nương tựa vào nhau số ng vạ vật. Giờ chỉ còn mỗi nó số ng một mình”. Tôi thắ t vọng đi về ề nhà. Dần dần mới biế t thêm một điề u từ người dân xóm Giế ng nhận xét về ề em thắ ng Nhàn: “Tại sao cái thắ ng trời đánh đắ y lại chế t á? Nó chế t là đáng kiế p!”

Đáng kiế p? Có lẽ bởi anh em thắ ng Nhàn trước đây là dân chuyên ăn trộm chó. Trình độ bắ t trộm chó của anh em hắ n thuộc dạng siêu đẳng. Đồ ề nghề ề cực kỳ gọn nhẹ. Một chiế c thồng lọng. Một đoạn dây phanh. Một cái bao tải. Cứ đêm xuố ng là anh em hắ n đi dạo quanh mắ y xóm. Thắ ng Nhàn chuyên phóng xe đánh hơi quan sát mục tiêu và chạy trố n. Thắ ng Nhắ ngồ ỉ đắ ng sau chuyên nhiệm vụ bắ t chó.

Đêm hôm đó, anh em thả ãng Nhàn tình cò qua rình bắt chó ở xóm Đình. Anh em hã ãn không biế ãt rã ãng chỉ mấ ãy hôm trước xảy ra chuyện của cái Tí.

Cái Tí là ai, trông mặt mũi nó như thế ã nào, bọn trẻ con xóm Đình bây giờ có khi chẳng mấ ãy đũa biế ãt. Thế ã nhưng chuyện cái Tí thì đũa nào cũng thuộc nã ãm lòng.

Bữa đó cái Tí mới chỉ bõ ãn tuổi. Chiề ãu thu. Nã ãng vàng óng như rải mặt. Làng quê thanh bình. Hồ ãi xưa làm gì có nhà trẻ. Lũ trẻ con cứ tụ lúi húi chơi đùa với nhau. Thế ã mà có nhiề ãu trò hay ra phế ãt. Nào là đánh khăng, nào là đánh đáo, nào là ô ăn quan, nào là pháo đấ ãt sét. Nhưng vui nhấ ãt vẫn là chơi trõ ãn tìm. Một đũa úp mặt vào tường đọc to: “Năm, mười, mười lăm, hai mươi, hai lăm, ba mươi...” Bọn trẻ chạy túa đi khấ ãp nơi như ong vỡ tổ. Có đũa lỳ lợm đứng lại xem thử đũa đang đê ãm có “ti hí” mấ ãt hay không. “... chín lăm, một trăm, mở mấ ãt đi tìm”. Cả cái xóm Đình bao nhiêu góc ngách đê ãu được bọn trẻ tận dụng làm chỗ trõ ãn. Cái Tí chạy vội vã ra tận đầ ãu làng chui vào đõ ãng rơm phủ mình kín mít. Được một lúc, nó thấ ãy tiế ãng khịt mũi “Sịt! Sịt!” Đó là con chó Cún. Chấ ãc con chó đánh hơi thấ ãy mùi người ở trong đõ ãng rơm liề ãn lấ ãy chân cào cào. Cái Tí xùy xùy đuõi con chó. Con Cún lại càng lẩn lộn lao vào hít ngửi đào bới đõ ãng rơm. Cái Tí thõ cõ khỏi đõ ãng rơm, đẩy mõm con chó ra. Bõ ãng nó thấ ãy có hai người phóng xe trờ ã tới như bóng ma. “Réo!” Tiế ãng dây thép mảnh tang xé gió. Cái Tí thấ ãy cõ mát mát. Một cái vòng bắ ãng dây phanh cuõ ãn đã quanh cõ nó. Con Cún quay lại phía hai người thanh niên sửa đũ ãội.

Có tiế ãng người hô to: “Bõ ã làng xóm, trõm choó!” Hai gã thanh niên khiế ãp đãm không kịp suy nghĩ lập tức rõ ã ga phóng bạt mạng. Cái Tí bị kéo vắ ãng ra khỏi đụn rơm, rơi lê ã liệt xệt dọc trên đường làng

má p mô. Con chó Cún đuôi theo cái Tí sủa ăng ăng. Gã lái xe máy quát lên với đũa ngò i sau: “Đ.M. Mà y quăng nhằ m trúng vào đũa bé rô i!” Dân làng đuôi theo rằ m rập tri hô. Thằ ng trộm chó ngò i sau vọi quăng lại bộ câ n câu chó. Hai đũa bọn chúng chạy biế n má t tằm.

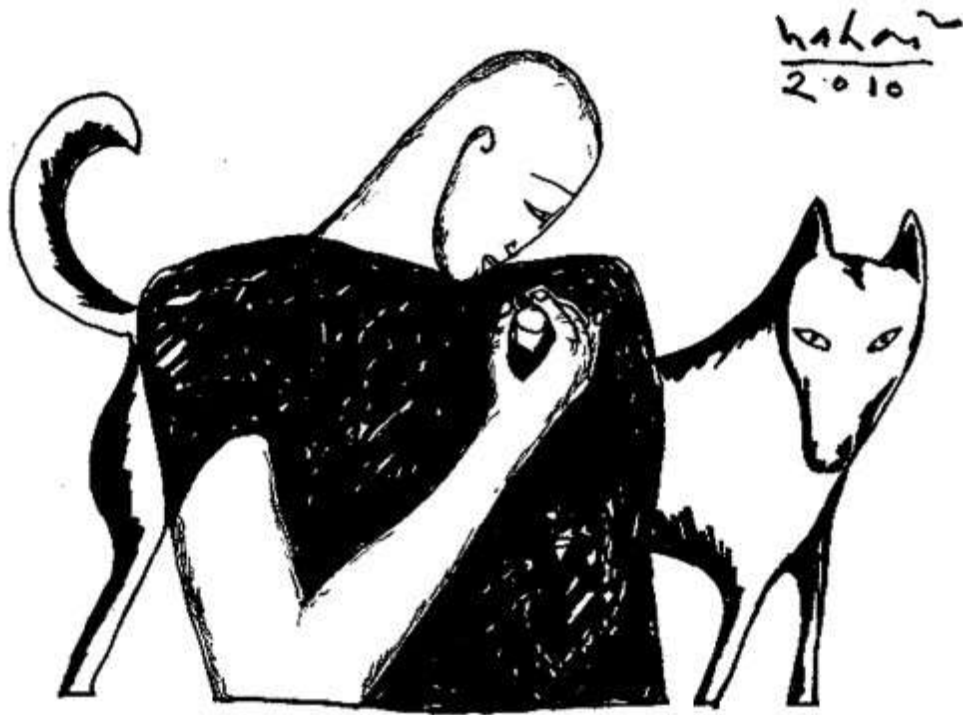
Cái Tí nằ m lướt thướt trên đường làng.

Cỗ hòng cái Tí đã bị siế t đứt.

Mộ cái Tí nằ m đầ u tiên lô i đi vào nghĩa địa xóm.

Anh em thằ ng Nhàn thực ra cũng không biế t cái Tí là ai. Anh em hắ n cũng không biế t rằ ng chỉ má y hôm trước người dân xóm Đình vừa làm đám ma cho cái Tí. Cái đêm đi bắ t trộm chó ở xóm Đình, anh em hắ n lại càng không biế t xóm Đình ngày hôm sau có đám cưới.

Đám cưới ngày hôm sau thì mọi thứ đã phải chuẩn bị tươm tá t mọi thứ từ đêm hôm trước. Mỗi khi có đám cưới, người dân xóm Đình bao giờ cũng tụ tập lại với chủ nhà. Đám cưới trăm công nghìn việc nhưng mỗi người giúp một tay thì chằ má y mà xong. Cộng đò ng làng xóm ai cũng biế t ai, việc riêng cưới hỏi giỗ chạp cũng thành việc chung của cả xóm. Đó âu cũng là dịp để mọi người thể hiện sự gắ n kế t, thắ t chặt lại quan hệ cộng đò ng với nhau. Thề là người thì giúp dựng rạp, người thì giúp làm cỗ đấ khách, gọi nhau ơi ơi, vui đáo để. Đám thanh niên bao giờ cũng lắ y có để đêm hôm tụ tập, đám thì mở video hát karaoke ông ổng, đám thì chè chén, đám thì tụ tập đánh tá lả xóc đĩa rộn cả xóm. Đêm nay cũng chẳng khác là má y.

Minh họa: Phạm Hà Hải

Bỗng xa xa có tiếng chó kêu ăng ẳng. Mọi người lắng nghe: “Chó nhà ai sủa như chó đại ý nhỏ.” Rồi tiếng xe máy rồ ga vắng lại. Đám thanh niên nghe ngóng. Một đứa vút toét bộ bài xuống: “Hình như có bọn ăn trộm chó. Đúng là ăn trộm chó rồi anh em ạ.” Bớ cái Tí đang ngồ i uống rượu gằn đầy lập tức đập tan thành cái chén đứng phất lên mắt rung rung đỏ gàu giọng gằn nước: “Có khi lại là mậy thằng ăn trộm chó hôm trước quen mũi để n đầy y! Tí ơi! Con ơi là con!” Mọi người sùng sục phẫn nộ. Đang có men say, một người khác lên tiếng: “Đ.M! Phải cho mậy thằng khốn nạn này một bài học!” Lập tức đám thanh niên tụ lại bàn tính: “Bọn này kiêu gì cũng phải đi qua đường cái ở đầu làng. Anh em mình ra sẵn đầu làng chờ, kiêu gì cũng sẽ bắt được mậy thằng trộm chó mất dạy”.

Thằng Nhàn phóng xe bạt mạng. Góc thổi thổi vào mặt mát lộng nhưng người hấn nóng bừng bừng vui sướng nói với thằng em:

“Hôm nay son quá, con nào con nãy béo núc ních”. Thằng Nhã ghi chặt con chó đút vào bao tải cười to: “Bao tải đây rồi! Về nghỉ thôi”. Anh em hấn vọt khỏi đường làng lao ra đường cái. Con đường hun hút. Trăng lơ lờ mờ.

Bỗng thằng Nhàn hơi gọn gọn. Hình như phía trước có ánh đèn pin loang loáng. Có cả bóng người lơ nhơ hai bên vệ đường. Xe chạy lại càng gần thằng Nhàn em càng nhìn rõ. Đúng là có người. Hấn kêu lên với em: “Bỏ mẹ rồi! Có người chặn đằng trước, tính sao bây giờ?” Thằng Nhã dưới giục: “Kệ mẹ bọn nó. Anh cứ phóng đại vào! Thằng nào cản cứ chệt chệt bỏ mẹ chúng nó đi.” Thằng Nhàn rồ ga. Ánh đèn pha chiếu thẳng vào đám thanh niên đang lơ nhơ đứng chờ sẵn. Mắt đám thanh niên phản chiếu ánh đèn bỗng trở nên đỏ rực và sáng quắc như mắt chó sói. Chiếc xe lao vun vút. Gậy vọt tới tấp vào anh em hấn. Thằng Nhã ngơ i đằng sau chửi to và cầm gậy vọt lại điên dại. Bỗng thằng Nhàn giật mình vì thấy có sợi dây căng ngang đường. Đám thanh niên đã lấy dây dù căng rạp đám cưới đem căng ra ngang đường làm bẫy. Hấn hét to: “Bọn nó căng dây!” rồi cúi đầu xuống tránh. “Pung!”. Thằng Nhã vướng vào dây ngã lộn ngửa ra đằng sau. Chiếc xe máy loạng choạng. Thằng Nhàn quay lại nhìn em. Đám thanh niên vác gậy gộc đòn gánh nhảy ò ra, chỉ mặt thằng Nhàn hét to. Hấn kinh hoàng rú ga chạy thực mạng. Tiếng chân người vẫn dồn dập đuổi đằng sau.

Thằng Nhã ngã m bệt dưới đường bụi bẩn. Cái cầ n bắt chó và bao tải chó văng ra một bên. Đám người còn lại từ từ vây quanh thằng Nhã. Đám.

Thằng Nhã bị đánh chệt.

Đám thanh niên xóm Đình vút xác hấn ngay sát mộ cái Tí.

Không còn thả ãng Nhã, thả ãng Nhàn cũng bỏ luôn nghề trộm chó.

Con Đố m là đời chó thứ tư kể từ khi tôi về làm hàng xóm với thả ãng Nhàn. Hã ãn nuôi chó nhưng rất ghét chó. Cứ nhìn cách hã ãn đố i xử với con Đố m là biế t. Hôm trước thả ãng Nhàn vỗ vai gọi tôi ra: “Ông có biế t không, người ta cứ bảo “Chó không ăn thịt chó”? Bô láo bô toét hê t”. Tôi ngầ n ngữ: “Lầ n trước ông cho ăn, nó có ăn đâu?” Hã ãn cười hê nh hêch: “Lầ n trước là lầ n trước! Còn lầ n này thử xem nó có làm kiêu đưọc không?”

Thả ãng Nhàn dựng sẵn cái gậy ra. Con Đố m lén lút nhìn hã ãn, mắ t đầ y e sợ. Thả ãng Nhàn nhấ c miế ng thịt chó nướng thơm phưng phức lên dử dử con Đố m. Con Đố m hích hích mũi ngửi miế ng thịt chó, gục gặc ngầ n ngữ. Hã ãn lập tức vớ lầ y cái gậy, dứ dứ lên đầ u con chó. Con Đố m rúm người lại sợ sệt. Hã ãn liề n tóm lầ y đầ u con chó rô i nhét miế ng thịt vào mòm nó. Con Đố m thờ hắ t ra thườn thượ rô i nuố t chửng miế ng thịt chó đánh ưc. Thả ãng Nhàn đắ chí nhìn tôi cười tít mắ t: “Ông thấ y chưa? Tay tôi mà đã rền thì bắ t ăn đắ t nó cũng phải ăn” .

Con Đố m lê t đề n bên thả ãng Nhàn ngửi hít. Nó trợn ngược mắ t. Người nó co lại như một cái lò xo. “Hộc!” Con chó nôn thố c nôn tháo miế ng thịt nó vừa nuố t ra ngoài rô i nằ m bệt xuố ng mệt mỏi. Cái bụng lép kẹp dính vào xương của nó phậ phồ ng. Thấ y thế tôi liề n chạy về nhà lầ y một ít cơm nguội ra cho con Đố m. Nó uể oải nhai, hai mắ t ri ri nước. Ăn xong, con chó nhìn tôi, đười phe phẩ như cảm ơn. Tôi đưa tay xoa đầ u nó. Nó lim dim sung sướng. Tôi về sần nhà mình. Con Đố m nhìn theo mắ t lóng lánh.

Tôi vầy vầy gọi nó sang. Con chó chỉ nhìn rồi cúi đầu quay về bên cạnh chủ quay quay một vòng rồi rúc ngoi bên cạnh đầu tin cậy.

Mưa đông. Quàng mây đen đang tụ thành một khối bóng tỏa ra như một cái rẻ quạt khổng lồ xám xịt trời đất. Gió mát lộng lộng rười rười. Thỉnh thoảng có tiếng sấm gầm gào như một viên đá khổng lồ đang lăn rầm rầm ngay trên đỉnh đầu. Trời mưa sầm sập. Bỗng thấy con Đốm chạy sang. Nó lao vào cắn mạnh vào ống quần tôi giật giật. Tôi quay lại. Con chó nhìn thẳng vào tôi sủa ăng ăng. Tôi ngạc nhiên không hiểu chuyện gì. Nó lại cào vào chân tôi giật giật rồi chạy đi, đầu vẫn ngoái lại nhìn như ra hiệu. Tôi hiểu ý vội bước theo nó. Mưa sầm trời đen kịt. Con Đốm lao đến bên cạnh chủ sủa điên cuồng. Thằng Nhàn đang nặm sững sững, người ướt nhẹp nước mưa, nõng nặc hơi rượu, máu mũi máu miệng ộc ra một đống. Tôi vội xô cước nách hấn lên gọi hàng xóm rồi lấy xe đèo hấn vào bệnh viện.

Thằng Nhàn bị cảm nhập tâm.

Thằng Nhàn thoát chết nhưng yếu đi nhiều. Mấy hôm hấn nặm trong viện, ngày nào tôi cũng để phấn con Đốm một ít cơm thừa. Con chó bao giờ cũng ăn vội vàng rồi lại chạy về cái lều rách ghé ch mõm chờ đợi chủ.

Hôm nay thằng Nhàn ra viện. Tôi đi làm về, thấy hấn đang ngoi ở hiên nhà, con Đốm ngoi thu lu bên cạnh. Tôi hỏi thăm: “Ông khỏe hẳn chưa? May mà thoát nhé, phải khao mừng thôi!” Hấn trả lời: “Tôi đang định thịt con Đốm này ăn mừng mình thoát chết đây, ông thấy thế nào?” Tôi khựng người không biết trả lời ra sao. Hấn nhìn con Đốm rồi nói: “Mày cũng lớn rồi, đến lúc phải vào nô rồi!” Con Đốm tưởng chủ nói chuyện với mình, lập tức xun

xoe nhôm lên liếm liếm tay thằ ng Nhàn. Hắ n vuồ t vuồ t đầ u con chó. Có lẽ đây là lầ n đầ u tiên trong cuộc đời hắ n làm như vậy. Đây cũng là lầ n đầ u tiên con Đố m được chủ vuồ t ve. Cu cậu vừa liếm tay chủ, vừa rên i i nhè nhẹ bày tỏ tình cảm. Hắ n gắ n giọng: “Không phải nịnh. Rồ i ông cũng thịt mày sớm thôi”. Tôi nhìn thằ ng Nhàn nhỏ nhẹ: “Thịt nó làm gì? Con chó này khôn đầ y, nó lại vừa cứu mạng ông! Ai lại nỡ làm thịt nó?” Hắ n vỗ vỗ lên đầ u con Đố m, nhìn tôi cười cười: “Nói đùa thôi! Mà ông không thích ăn khao thịt chó thì chỉ có rượu suông thôi. Tô i nay uồ ng với tôi nhá!” Tôi tầ n ngầ n gậ đầ u ...

Buổi tô i, thằ ng Nhàn cầ m chai rượu sang nhà tôi cảm ơn. Con Đố m lẻo đẻo xoắ n xuýt theo sau. Hắ n sù y sù y: “Cút ra chỗ khác, bản hế t nhà của người ta!” Tôi mời thằ ng Nhàn ngồ i rồ i quay đi lắ y má y cái chén rót rượu. Con Đố m ngồ i chồ m hồm ngoài hiên cửa nhòm vào nhà nhìn chủ lưỡ i thề lè.

Bỗng “Oảng!” Con Đố m tru lên thê thiế t. Tiế ng xe máy rú lên điên loạn. “Bỏ mẹ rồ i! Trộm chó!” - Thằ ng Nhàn nhảy dựng kêu lên thắ ng thồ t rồ i lao vộ i ra ngoài cửa. Tôi cũng chạy ra theo. Con Đố m đang bị kéo lết xệt sau cái xe. Nó cô trì lại một cách vô vọng. Đôi mắ t con chó trợn ngược nhìn chủ cầ u cứu. Nhoắ ng một cái, thằ ng trộm chó ngồ i sau giậ mạnh. Chiế c xe rồ ga. Con Đố m bay cả người lên không rồ i rơi bịch xuồ ng đầ t. Thằ ng trộm chó nhanh như cắ t đút con Đố m vào cái bao tải. Thằ ng Nhàn và tôi cô đuổi theo. Chỉ thắ y bóng chiế c xe mờ dầ n mờ dầ n.

Thằ ng Nhàn ngồ i bệ t xuồ ng đầ t, đầ u tóc rử rượ i. Tôi thần thờ nhìn. Con đường dài ngoắ n ngèo như một con rắ n hun hút đen ngòm. “Thế là bọn nó bắ t con Đố m mắ t rồ i!” – tôi nhìn thằ ng

Nhàn. Bỗng hắ n ôm mặt khóc tru lên. Tôi ngồ i xuố ng bên cạnh, muố n an ủi hắ n mà chả biế t nói gì.

Thằ ng Nhàn lắ p bắ p trong tiế ng nắ c: “Đồ m oi...”

Phép nhiệm màu

Bùi Đê Yên

Khi vừa bắt đầu có một chút nhận thức, nàng đã biết rằng mình không được yêu thương. Những gì còn lưu trong bộ nhớ của nàng thuở bé thơ là những lời chê bai, chửi mắng, đòn roi, rủa rới, nhục mạ. Nàng cũng từng được đến trường nhưng thứ mà nàng được học nhiều nhất thời tiểu học là nấu nướng, dọn dẹp và chịu đựng. Ba mẹ nàng bỏ nhau khi nàng mười ba tuổi, thực ra thì họ đã bỏ nhau từ mấy năm trước khi bố nàng công khai đưa hai đứa em trai riêng về nhà. Sau đó thì người mẹ kế cũng dọn đến ở cùng.

Nàng hiếm khi gần gũi quây quần bên mẹ. Ngay từ nhỏ nàng đã hiểu rằng chắc mẹ nàng đã phạm phải lỗi lầm gì đó rất lớn nên mới bị gia đình bên chồng đối xử như vậy. Nàng đoán nàng là con riêng của mẹ. Điều đó thực ra không khó đoán, đơn giản vì gần như là nào những người lớn cãi nhau họ cũng nói đến điều đó. Còn khi nàng làm sai, làm hỏng điều gì thì cùng với những ngọn roi, những cái tát, cú đấm, câu chửi đi kèm bao giờ cũng là: Cái đồ lạc loài. Mẹ nàng, đôi khi cũng che chở cho nàng nhưng làm sao bà có thể giúp nàng khi mà chính bản thân bà cũng phải chịu những chửi mắng, đọa đày đó. Người đàn bà ấy sinh ra đã bất hạnh hay phải chịu bất hạnh từ khi sinh nàng ra? Nàng không thể biết nhưng từ ngày nàng lớn lên đến khi nàng vuốt lại cặp mắt chắc đã từng không ngừng tuôn nước mắt của bà thì quả thực cuộc đời bà chẳng có mấy ngày vui.

Mười mấy tuổi đầu, nàng theo mẹ với đôi quang gánh, nô nê chèo bị méo vung, bắt đầu cuộc sống lang thang nay đây mai đó, thối mứa câu “đầu đường, xó chợ” “tôi đâu là nhà ngã đâu là giường”.

Nàng đã quen với những lần nuốt nước bọt để bước qua hàng ăn với cái bụng meo móp, hay những ngày mưa bão, thực đơn cả ngày duy nhất chỉ một món chè. Những buổi tối hai mẹ con đứng nép nơi mái hiên gà gât ngủ, cũng như những phòng trọ rẻ tiền đầy gián và chuột khiến sự khao khát được đến trường, được học hành, được gặp lại bạn bè cũ, có thêm những bạn bè mới dần cũng càng lúc càng rời xa, thay thế vào đó là ước mơ làm việc, kiếm được nhiều tiền, có một cuộc sống đỡ cơ cực hơn. Suốt ngày làm lúi nhủi, bán, rửa dọn và tìm chỗ ngủ, hai mẹ con nàng gằn như không bao giờ tâm sự với nhau. Những câu hỏi đã có câu trả lời rồi thì còn đặt ra nữa làm gì. Không yêu mẹ nhưng nàng thương bà và đoán rằng bà sẽ đau lòng khi nàng hỏi: Thực ra con là con của ai? Cái sự thực bất ngờ được giấu kín suốt hai mươi năm mà mẹ nàng kể lại trước khi chết, làm nàng bất ngờ choáng váng. Vì tính sĩ diện của những người giàu sang, trong một gia tộc nặng nề quan niệm “nhất nam viết hữu, thập nữ viết vô” mà cha mẹ nàng đã đành lòng đổi đứa con gái vừa lọt lòng kèm với hai cây vàng để nhận về cậu con trai người bán chè rong nghèo hèn, đang hết sức cần tiền chữa chạy cho người mẹ già bệnh tật. Không manh mối, nàng chẳng thể và cũng chẳng muốn tìm lại những người đã sinh ra mình. Họ đã quyết bỏ nàng từ khi còn trứng nước thì hòng mong gì hai mươi năm sau họ sẽ chào đón nàng. Sự không còn ai thân thích để tìm kiếm, nương tựa thật là kinh khủng. Nàng đi sau chiếc xe tang của người mẹ nuôi mà nước mắt tức tuối rơi. Hai mươi tuổi, bơ vơ, nghèo túng, nàng đồng ý làm vợ một gã thanh niên đeo mỏ mà không biết đó là một gã ma cô để rồi bị gã, khi cần tiền cá độ, qua mai mối đã bán nàng cho một tay giám đốc già, có vợ đang chữa trị bệnh ở xa đang cần rau sạch. Nàng vừa làm người ở, vừa làm món đồ giải quyết sinh lý cho lão chủ những lúc vợ gã vắng nhà. Quãng đời tủi nhục đó cũng mang lại cho nàng một điều may mắn; cuộc gặp gỡ đầu tiên với ông. Đó là một bữa tiệc mà hầu hết các vị khách mời trong bữa tiệc đến vì những người khách khác hơn là nể chủ nhân của bữa tiệc, nên hầu chủ

nhà đã cô hé t sức để làm cho bữa tiệc vui vẻ thoải mái hơn thì người nói nhiề u hôm đó vẫn là ông ta và bà vợ mà nét mặt mệt mỏi dưới bộ tóc giả câ u kỳ vẫn không giấ u được sự kiêu căng, hãnh tiế n. Ông không ưng cặp vợ chồ ng nhà này, nế u không vì lời khẩn nài của người bạn thân dưới quyề n, ông đã không đé n nhưng lẽ ra phải ra về thì ông đã ở đây suồ t buổi để quan sát chủ nhân của bữa tiệc và khách mời của ông ta thì ít mà quan sát cô gái giúp việc được chủ nhà tề nhĩ giới thiệu là người bà con ở quê vào thì nhiề u. Cũng lạ là không hiểu sao ông lại chú ý đé n cô ta. Cô ta không đẹp nhưng cái điệu bộ lầ m lì, rúm ró của cô gái gầ y nhỏ, mong manh như cỏ cây á y toát lên một vẻ gì đó khiề n ông phải lưu tâm.

Ông không bao giờ nghĩ rằ ng thượng đé lại có một sự sắ p đặt kỳ công đé n như thế khi để cho ông gặp lại cô gái nhỏ bé tội nghiệp đó trong một hoàn cảnh đặc biệt sau này. Đó là khi trồ ng rồ ng, không muố n về căn nhà rộng lớn và yên ấ ng của mình, ông đã lái xe ra bờ biển mang theo một chai Chivas 18. Và khi vẫn còn tỉnh táo, ông đã nhìn thấ y cái dáng quen thuộc của cô giúp việc bữa nào. Nàng bị đuồi khỏi nhà khi mà bà chủ tìm và phát hiện ra rằ ng những bộ quầ n áo lót đắ t tiề n của bà đã biế n mấ t trong thời gian bà đi vắ ng và một bộ vẫn được tìm thấ y trong tủ quầ n áo của người giúp việc. Nàng không thể cãi rằ ng những bộ quầ n áo đẹp để á y chính ông chủ đã bắ t nàng mặc, mỗi khi lồi nàng từ nhà bé p lên giườ ng. Lão chủ thì đứng đưng thờ ơ với số phận của nàng.

Nàng theo ông về nhà với sự buông xuôi của một kẻ chẳng có gì để mắ t; không mong đợi không hy vọng gì hơn một chỗ trú chân và đây không ngờ lại là sự bắ t đầ u tô t đẹp nhấ t trong suồ t cuộc đời nàng.

Khi bước chân về căn biệt thự sang trọng và đẹp đẽ này, nàng là con chim phải tên, chấ t chứa hận thù và sợ hãi. Nàng đã cười nhạt khi nghe ông dặn bà giúp việc phải chăm sóc nàng cẩn thận. Nàng

nhớ tới gã chônng hờ đốn mặt khi gã úp mặt vào ngực nàng, hôn hên, giã giụa. Nhớ tới lão chủ nhà với những lọ thuốc điều trị bệnh trĩ và tiểu đường luôn nhảm tưởng rằng phàm đã là đàn bà ai cũng có nhu cầu tông một vật gì đó vào giữa hai đùi. Dù ở ông toát lên một vẻ đẹp cao quý và buôn bã còn nàng thì không hề đẹp nhưng nàng đang nghi ngờ và khinh ghét đàn ông. Nàng còn nhớ rất rõ buổi sáng hôm đó khi tỉnh dậy trên chiếc giường trải ga nệm đẹp đẽ ấy, sau khi tự nhéo vào người, nàng nhớ tới ông và hơi ân hận. Nàng tự hứa sẽ cố gắng để làm một người giúp việc chu toàn. Lúc đó, nàng vẫn tin rằng nếu ông không đưa nàng về để qua đêm thì chắc chắn vì ông cần thêm người giúp việc. Nhưng nàng đã thất vọng vì ngoài người phụ nữ lạng lẽ (sau này nàng mới biết là chị bị câm) thường trực trong nhà, thỉnh thoảng vẫn có người ghé tới xén cây, rẫy cỏ, làm vườn. Nàng lo lắng, sợ hãi khi hình dung ra cái cảnh ông sẽ mang nàng về lại căn nhà có lão chủ nhà dâm loạn và bà vợ bệnh tật, cay nghiệt. Ở đây không có chỗ cho nàng, không hẳn vì ít việc mà đơn giản vì nó quá tốt, quá đẹp và nàng đã quen rằng những thứ tốt đẹp thì không dành cho mình. Hiểu được ánh mắt cầu xin của nàng nên ông đã không nhắc tới chuyện đó cũng như những chuyện đau thương trong quá khứ của nàng. Suốt cả năm đầu, khi đã có những bữa ăn ngon nhất, những bộ quần áo đẹp nhất, một chỗ ở sạch sẽ nhất, cả những lời động viên, khích lệ dịu dàng nhất, nàng gằn như vẫn chỉ dám nói với ông bằng ánh mắt và những câu dạ, vâng lí nhí. Sau này khi nàng đã trở lại cuộc sống của một người bình thường, ông xin cho nàng đi học. Một cô gái hai mươi mấy tuổi đầu không giấ y tờ, không nguôn gó c xuất thân, việc lo được hồ sơ giấ y tờ nhập học chắc chẳng dễ dàng gì nhưng với khả năng của ông, mọi chuyện luôn đơn giản nhẹ nhàng. Ban ngày đi học văn hóa, một nửa số buổi chiều trong tuần học đàn, buổi tối học thêm ngoại ngữ, những lúc rảnh nàng đọc sách và làm vườn. Nàng quyết tìm lại tuổi học trò đã mất với nỗ lực cao nhất. Khi nhận tá m bằng bỏ túc trung học đồng thời với bằng B tiếng

Anh, nàng suýt òa khóc. Rồi đây nàng sẽ được bước chân vào giảng đường đại học, nàng sẽ có việc làm, nàng sẽ bình đẳng và cao quý như tất cả những người khác. Áp những mảnh bìa cứng có giá trị đầu tiên đối với mình vào ngực, nàng ý thức được niềm hạnh phúc và công lao to lớn của ông đối với mình. Gần năm năm sống trong sự che chở, bao bọc của ông, nàng đã đổi khác hẳn. Không ai còn nhận ra người đàn bà gầy gò, xương xicht ngày cảm lạng trước kia nữa. Hai tám tuổi, nàng đã mướm và thu hút với thân hình mảnh mai, trắng trẻo và khuôn mặt trái xoan thanh thoát xinh đẹp.

Nàng không thể biết mình đã yêu ông từ khi nào?

Từ khi liêu linh cho trái tim mình một tia hy vọng, nàng lâm vào tình trạng tuyệt vọng. Đã bao nhiêu lần nàng đứng trước cửa phòng ông, lo lắng khi khuya rồi, vẫn thấy nó sáng đèn. Khi gập quần áo cho ông trước mỗi chuyến đi, nàng thường áp chúng vào mặt và ao ước một lần được ôm lấy một phần thân thể ông bằng xương, bằng thịt. Nàng đã n vật bản thân vì cái suy nghĩ táo tợn ấy. Kể cả khi những ánh mắt và thái độ của mọi người xác nhận những gì nàng thấy trong gương là sự thực thì nàng vẫn nhớ mình là một đứa con dễ bị ruồng bỏ, một đứa con nuôi gây bất hạnh, vợ một gã ma cô và một con osin đã từng phải hít cái mùi khăn khăn từ bộ hạ của một lão già bệnh hoạn. Quá khứ là một cái gì đó mà người ta chỉ có thể cất giấu hoặc quên đi chứ không bao giờ có thể xóa bỏ được. Còn ông... nàng không dám nghĩ xa hơn. Ông là tất cả thế giới của nàng.

Ông đôi lúc cũng không hiểu được mình. Ông nửa muốn nàng tách ra để có một cuộc sống độc lập, nửa lại nêu ra những lý do để có thể nấn ná thêm quãng thời gian nàng ở bên mình. Ông đã quen với

khuôn mặt, tiếng bước chân, giọng nói dịu dàng, những cử chỉ quan tâm chăm sóc của nàng. Bên nàng ông cảm thấy thật bình an. Ông thường bí mật ngắm nhìn nàng chạy lên cầu thang hay ngồi học bài dưới những gốc cây trong vườn, thoáng nghĩ nàng có thể là hiện thân của cô em họ đã mất trong cái đêm đông kinh hoàng mười năm trước. Ông cố tự lừa dối mình rằng họ sẽ cứ sống như thế bình yên cho đến khi ngày ông phát hiện ra nàng có người theo đuổi. Do thường xuyên vắng nhà, ông không biết tình cảm của họ đã đến đâu nhưng thấy nàng nói chuyện với gã trai lạ đó bên cánh cổng đến lần thứ hai thì ông hiểu: Nàng đẹp lên nhiều quá và ông đã phát hiện ra điều ấy quá muộn. Thật khó mà giữ chân nổi một phụ nữ đẹp bên mình. Ông ước gì nàng sẽ vẫn là cô bé xấu xí, tội nghiệp trước kia. Nàng đã bước sang tuổi ba mươi, cái tuổi đang chín, cộng với nhan sắc đang tỏa sáng đó, nàng cần có một người chồng như chàng trai kia và sinh ra những đứa con. Ông đau đớn, chua xót.

- Duyên ạ... kỳ tới có lẽ anh sẽ ra ngoài đó. Anh nghĩ em cần có một căn nhà riêng. Em muốn về làm ở đâu, anh sẽ mua nhà ở gần đó.

Nàng choáng váng, xây xẩm cả mặt mày. Không phải là nàng chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Đã có nhiều lần, nàng những muốn lao vào lòng ông, dâng hiến cho ông, rồi ra đi thật xa để quên ông nhưng nàng không có đủ can đảm làm thế. Nàng đành chấp nhận chịu sự đau đớn vì không bao giờ được bày tỏ tình yêu hơn là nói ra để rồi có thể phải mất ông mãi mãi. Vậy mà bây giờ... Nàng quy xuống đưa hai tay ôm mặt. Nàng muốn van xin ông đừng bắt nàng phải ra đi. Rằng nàng sẽ chết mất nếu phải rời xa ông. Rằng tình yêu thương đã là sợi dây chắc chắn trói buộc nàng vào cuộc sống của ông, không thể cắt rời. Rằng nàng sẽ làm người hậu, kẻ hạ cho ông và người phụ nữ mang lại cho ông hạnh phúc miễn sao

nàng được ở bên ông. Nàng muốn nói thật nhiều nhưng vẫn như bao lần chờ đợi hụt hẫng trước đây, nàng chỉ có thể im lặng và khóc.

Ông không thể cứng rắn được trước nước mắt và những hoàn cảnh bi thương. Lòng ông quặn thắt trước nỗi đau cũng như tình cảm ngây thơ, chân thành của nàng. Ông rất muốn ôm lấy nàng, ghì nàng vào lòng, sửa lại tóc, lau những giọt nước mắt cho nàng, phủ lên nàng những nụ hôn nồng nhiệt nhất nhưng ông không dám làm như thế. Nếu làm thế chuyện tất yếu ấy sẽ đến, ông sẽ làm tổn thương bản thân mình cũng như nàng và rồi ông cũng sẽ mất nàng vĩnh viễn. Ông nghiến chặt răng bắt mình phải tỉnh táo. Vết thương chưa sâu thì sẽ chóng lành. Tình yêu của ông và nàng là căn bệnh mà đã là bệnh thì càng để lâu càng khó chữa. Ông quý xuông, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt cho nàng, cố để làm một người lớn đỡ đưa trẻ nhưng thay vì nín khóc vì được người lớn vỗ về, an ủi, nàng lao đầu vào ngực ông, môi nàng cuối ng quýt tìm môi ông và ông không thể chống đỡ cũng cuối ng cuối ng ôm ghì lấy nàng. Cả hai quá n chặt lấy nhau mê man trong một nụ hôn đã ghì nén suốt gần 10 năm trời. Ông chưa từng là đàn ông còn nàng đã từng là đàn bà, nàng biết phải làm gì và khi ông vẫn còn tê dại trước những mắt môi răng miệng thì phecmotuya của ông được kéo xuông và ngay sau đó bàn tay nàng như vừa bị nhúng vào nước sôi... Sự thực được phơi bày trần trụi, bất ngờ, chua xót.

Mặt tái xanh tái dại, ông tê cứng người khi nàng hoảng hốt, bật ra khỏi cái thân thể đang mềm nhũn của ông. Như người nhìn thấy tai họa khủng khiếp đang đổ xuông mà bất lực không thể làm gì để chống lại nó, ông nhắm mắt lại, chỉ thoáng nhận ra nàng lại đang khóc. Cái cảnh này trước đây đã xảy ra. Và sau lần đầu tiên, những lần tiếp theo ông thường đoán được phản ứng của những người phụ nữ khác...

Chiến tranh, ác nghiệt thay lại cướp mất của ông cái khả năng đó từ thuở chưa ý thức được nó quan trọng đến như thế nào. Hơn ba chục năm trôi rồi ông vẫn nhớ như in cái đêm kinh hoàng đó. Cả tuần liền Hà Nội bị bom. Nhà chỉ có 2 mẹ con. Mẹ ông yêu thương và chiều chuộng con hết mực. Do muốn con được đi chơi bù dịp Giáng sinh nên tối đó mẹ ông đưa con xuống Khâm Thiên, đến nhà người chú họ. Ở đó, ông chơi cùng cô em họ và mấy đứa bạn cùng lứa tuổi khác. Khi tiếng còi báo động, tiếng loa phóng thanh nhắc nhở về âm mưu tiếp tục đánh phá Hà Nội vang lên, mẹ ông nhắc chú ông đưa bọn trẻ xuống hầm rồi tắt tả ra đi... Ông cùng những người lớn trong khu tập thể đưa các em nhỏ hơn xuống hầm. Một tiếng đồng hồ chậm chạp trôi qua, không thấy gì. Căn hầm nhỏ, nơi ông và hàng chục người khác trú ẩn tối đen và chật chội, giữa đêm đông mà mồ hôi vẫn vã ra trong lớp áo bông chặt căng. Ông lúc đó do chủ quan hay hết kiên nhẫn nên đã bò ra gần miệng hầm cho thoáng khí. Ngay lúc đó tiếng máy bay gầm rú rồi mặt đất chao đảo... Khi một ánh lửa bùng lên ngay sau lưng, ông chỉ kịp cảm thấy đau nhói phía dưới và ngã t đi không còn biết gì nữa.

Nàng đã không bỏ đi. Khi ông chưa kịp trấn tĩnh lại ông đã cảm nhận thấy một làn hơi ấm mềm mại lướt trên mặt mình, khi sự êm dịu ấy lướt xuống môi, xuống cằm, ông mở mắt ra. Không tin nổi: môi miệng nàng đang kề sát mặt ông, một nụ cười rạng ngời xuất hiện trong khi mi mắt nàng vẫn còn vương những giọt nước mắt.

Minh họa: Thành Chương

Người đàn bà đến sau canh hai

Nguyễn Thị Vân Anh

Mùa đông tới bất ngờ, ô ạt. Mới chỉ buổi chiều, không khí còn khô như rang, đặc quánh đến mức ngột thở. Trời nô ng suốt cả tháng Mười âm lịch. Chỉ thở dài thôi cũng đủ mệt. Người ta bôi mỡ lợn lên các vết nứt ở gót chân mà tiên đoán rằng năm nay trời chẳng thể lạnh được đâu, rồi những năm sau cũng sẽ thế. Mùa đông mất đi, rồi thu, xuân nữa, chỉ còn mỗi mùa hè là sống sót, chỉ còn lại sa mạc với loài bọ cạp có đôi càng to và bóng nhẫy như sừng voi. Thế nên chẳng ai kịp trở tay. Người đàn bà lập cập tiến vào ngôi nhà. Mười đầu ngón chân bẹp choãi ra dấp dính. Dáng đi là tà, mờ khói, nhìn không thật. Lưng bà thì còng oặt như thể vừa bước ra từ bóng đêm. Căn phòng lạnh lẽo như cối âm. Ông cụ nằm trên chiếc giường gỗ cũ, làn khói mỏng từ ngọn nến lên lên vào mồm miệng ông, quện chặt những đốm đỏ ỉ mồi và những vết nhăn nhàu nhĩ gập ghề nh trên khuôn mặt. Chòm râu ông cong lên theo dáng cằm nhọn hoắt. Người ngợm trơ lại toàn những xương. Có lẽ những tháng ngày hanh nô ng vừa qua đã hong khô nốt số nước còn lại trong cơ thể già nua quặt quẹo ấy. Người ta báo cho bà biết ông mới đi được vài tiếng thôi. Có thể lúc ấy cơn mưa cũng mới chỉ bắt đầu, và cái sự tĩnh của giá buốt đã khiến ông cụ quyết định ra đi.

Có gì đó mà đám chuột không ngủ được trong cái đêm mùa đông ấy, chúng sục sạo ồn ào cả một góc mùng gỗ khô góc bếp. Tiếng va nô ỉ va xoong. Người phụ nữ trẻ chợt tỉnh, bếp lửa tắt lụi từ bao giờ. Chị đưa tay sờ hõm thái dương thấy buốt. Những sợi tóc rơi ra khỏi khăn xoa rượi chạm xuống nền đất. Chị móc vôi lọ cao con hổ

trong túi áo chà khấ p trán, cho tới khi đầ u nóng bùng và chị cảm thấ y quay cuồ ng vì mùi hăng hắ c của cao dầ u. Tóc chị dài, không còn nhiề u nữa, búi tóc một nhúm, sợi cứng cồng, xoắn như bị ai đố t cháy, lại thêm mùi khen khét của củi rơm. Khoảng sân phía ngoài đen kịt. Chẳng buồ n nhóm lại củi bắ p, chị chồ ng cắ m ngó ra ngoài trời nghĩ ngợi. Gió, rô i mưa, đua nhau rít lên qua chầ n song cửa sổ. Giờ này chắ c khoảng canh hai, người ta vẫn thường bảo với nhau rằ ng tới canh hai ma quý được thả ra ngoài. Những con ma mặc quầ n áo trắng, mặt mũi bệch bạc, lưỡi đỏ lòm, đi là là. Ma đói, ma khát, chề t oan, chề t trẻ. Chúng rủ nhau ngồ i vắ t vèo trên đầ u ngọn cây, rên la rầ u rĩ qua những vạt gió, qua những kẽ nước, kể những câu chuyện không đầ u không cuồ i, chẳng ai hiểu được ngoài má y con chó hóng đêm.

Nước mưa xiêu vẹo xiên qua bậc cửa gian bắ p. Chẳng có lầ y một dầ u hiệu gì để hy vọng cơn mưa sẽ dứt. Nề u cứ chong mắ t ngồ i đây, rắ t có thể chị sẽ thấ y bồ chi, mẹ chị. Chẳng phải họ đầ u đã ra ma cả rô i hay sao. Mưa hắ t ướt đố ng củi khô, tràn vào tổ kiế n. Đám kiế n lửa cắ n đuôi nhau tụ lại từng mảng trôi dập dề nh. Mưa rô i mưa nô i nhau đổ dài như tóc trắng trên đầ u bà mẹ chồ ng của chị. Vào những đêm đông buồ t cóng thề này, bà thường ngồ i bên bắ p lửa, lưng cúi vào đêm, lật đi lật lại những ngón tay trên thanh củi đang cháy. Bà cứ ngồ i như thề hàng giờ liề n, cho đế n canh hai, ngồ i cho đế n qua canh hai, như là chỉ một chồ c nữa thôi sẽ có ai đó trở về qua ánh lửa bập bùng hắ t lên trong mắ t. Rô i khi con gà trồ ng đầ u tiên cá t lên tiế ng gáy, bà lại lục đục dụi củi tắ t bắ p, lầ m lũi trở về gian buồ ng của mình. Gian buồ ng nằ m cạnh bắ p, chưa bao giờ sáng đèn, cũng không có một thứ sáng nào khác ngoài ánh trắng đêm rằ m soi chiế u.

Giờ canh hai rô i, bà có về không?

Đây là lần đầu tiên bà ngắm nhìn ông ở một khoảng cách gần như thế. Ông giờ chỉ còn là một cái xác quắt khô, gầy mòn, chẳng đủ dọa con mèo già sấp chết. Cái đêm bà đi, con mèo ấy còn nhỏ như con chuột, hồ i há chạy trên mái nhà, cào những móng vuốt xoàn xoạt lên vỉa ngói, meo meo meo meo, tới tận khi bà chỉ còn là chiếc bóng nghiêng ngả chỗ ao nước xanh rì rì bèo tằm. Cái ao chứa biết bao điều bí ẩn cuộc đời bà.

Quá khứ cứ hiện lên mờ một, như là mới hôm qua, mới tức thì, như là cả người đàn ông đang nắm đây và bà còn đang thời thơ trẻ. Những tấm thân trắng phốp mỡ màng của đám con gái đang vùng vẫy dưới ao trong đêm sáng trăng. Tiếng khỏa nước hình hích, vuốt ve từng thớ thịt căng đầy nhựa sống. Bà ngồi bên bờ ao giặt quần áo và trò chuyện với đám chị em. Những câu chuyện về mùa màng, đồng áng. Thi thoảng có cô cất giọng ngân lên câu hát yêu thương, mái tóc xanh quyện hương đêm, lẫn khuất mùi bùn trên đôi vai người yêu. Câu hát len vào nước làm những bông hoa súng vừa mới nở chột đẹp rõ ràng, lấp lánh góc ao. Bà không dám hát lên thành tiếng, bà chỉ dám làm râm râm nhắm theo. Khi những cô gái đã sấm sanh chuẩn bị về, bà vẫn ngồi bên bờ ao, giữ đi giữ lại mấy cái áo, bà nói họ cứ về trước đi, bà sẽ ở lại thêm một chút để giặt cho xong. Chẳng dại gì bà để cho đám chị em biết được bí mật của mình, rằng bà đang chờ đợi người yêu. Khi tiếng cười đùa khúc khích khuất dần trong ngõ xóm, chỉ sau một chốc thôi, anh ấy sẽ xuất hiện, phả một hơi thở nóng rực như củi lửa từ phía sau. Họ ôm ghì lấy nhau, rí vào tai những lời yêu thương tha thiết, mặc trăng sáng vắng vạc, mặc hoa súng tên tò nhìn trộm. Ấy vậy mà hôm ấy, bà chờ mãi, chỉ có tiếng ếch ương kêu ộp oạch, sương đậu ướt mép lá tre. Chiếc áo trắng đang giặt dở trôi lập lờ đến tận mép nước bên kia từ lúc nào.

Minh họa: Đào Quốc Huy

Có tiếng động sột soạt phía bụi tre. Bà trộm mừng. Người ta muốn tạo bất ngờ cho bà ư. Anh ngỡ lời, biết đâu anh sẽ nói

muôn mang bà về làm vợ. Bụng dạ bà xoắn xang, bà nhắm mắt lại chờ đợi, bà giả bộ như không biết, không nghĩ ngợi gì cả, bà cúi xuống đưa tay khóa nước thành những vòng tròn duyên dáng.

Một cái bóng to lớn đổ ập xuống bà. Ôi sự chờ mong tội nghiệp. Bà chỉ kịp ú ớ nhìn mái tóc xù xòa trước khi bàn tay cứng như gỗ đá bịt ngang miệng. Bà bắt lực vùng vẫy. Bà biết mái tóc xù xòa ấy, biết bàn tay gỗ đá ấy. Nước mắt chảy ra không cách nào ngăn lại được. Trong đầu bà hiện lên một lần có con đĩa to bằng ngón chân cái bám chặt vào đùi non của mình. Máu đỏ tươi loang loáng nổi lên mặt ao. Bà đã khóc thét lên vì đau đớn và sợ hãi. Người đàn ông không nhìn vào mắt bà, người đàn ông dùng tay xé phăng từng mảnh áo mảnh quần. Vẫn cái cảm giác một dòng máu nhờ nhờ chảy ra, vẫn là một thứ dai ngoắt ngoáy như con đĩa, ấy vậy lần này bà thấy mình như đã chết đi. Chết đi một ngàn lần.

Đám cưới được diễn ra ngay sau đó, nhanh như việc bà sinh cho ông đứa con. Đứa con trai không đi được, không nói được, cả ngày chỉ lảm bảm tràng dài ngôn ngữ như bùa mê, như thần chú.

Ngày bà về ngôi nhà này, người yêu bà lại uống một trận thật say, có chết anh ta cũng không ngờ rằng chính người bạn thân thiết nhất đã chuốc anh uống say mê m, rồi cướp đi người con gái anh yêu. Trăng vỡ vàng rụng từng mảnh xuống mặt ao, hoa súng quật queo rêu rĩ không nở được dù chỉ lấy một bông. Anh lại mang sáo ra thổi sáo cho người yêu nghe, tiếng sáo vỡ vụn trên thính không. Mọi thứ đều rơi tõm xuống, chỉ có duy nhất hơi men là bốc lên chao đảo. Người con gái anh yêu đang ở đâu đây thôi, hương đêm vẫn còn đượm trong từng sợi tóc của nàng. Nàng đang ở kia, phía những con nước râm rì khóc, nàng vận chiếc áo trắng tinh khôi, gương mặt sáng ngời thánh thiện. Nàng kéo anh vào lòng, nàng hát cho anh nghe, lời gió, lời trăng. Người ta vét cạn cái ao cũng không tìm được xác người đàn ông đáng thương ấy.

Trời có vẻ như còn lạnh thêm nữa. Gió thổi qua ngọn cây rú rít liên hồi. Từ lúc thấy đám chuột cuống cuống chạy, chị đã đoán đêm nay thế nào gió lạnh cũng về. Dù đã lường trước như thế, nhưng chị không tài nào hình dung trận gió đêm nay lại quái quỷ đến thế. Từng đợt gió ào ào xô thổi lên xây xẩm mặt mày. Gió thổi bạt tiếng ma khóc quỷ cười trên đầu ngọn cây, chỉ còn lại những tiếng u u, bấc bấc kỳ quái. Chỗ cao con hổ khi nãy chị bơi giờ đã dần hết tác dụng. Thái dương nguội ngắt tợ. Bón bề sẫm đen như mực. Chị bỏ vài thanh củi vào bếp rồi châm lửa, củi ngấm nước mưa, khói bay quyện vào màn đêm thành những vòng mờ hư ảo. Một điều gì đó chợt bay ra từ chốn huyền hoặc, xa xôi.

Ngày chị về làm dâu nhà này trời cũng lạnh như hôm nay. Một người phụ nữ không đẹp thường ít mộng mơ. Chị học cách làm quen thật nhanh với những bất ngờ của cuộc sống, dù nó có quái gở oái oăm đến đâu chăng nữa. Có người đánh tiếng, chị nhận lời không một chút suy tính bản thân. Không lễ hỏi, không vu quy. Chị bước vào căn nhà không cả chút bồi hồi của cô dâu mới. Ngay cả khi nhìn thấy người chồng dị dạng năm bẹp một xó nhà chị cũng chỉ thờ dài. Cái số chị nó thế. Đã từ rất lâu, chị đóng khóa hết sạch mọi góc ngách neo ngả cảm xúc. Ấy vậy mà ngôi nhà mới vẫn gợi trong chị những cảm xúc thật kỳ lạ, bí ẩn. Có điều gì đó không ổn ở mối quan hệ của những người trong gia đình. Chồng chị là một người đàn ông không chịu lớn, không thể đi lại, cả ngày chỉ nằm trên giường, những lúc ngủ thì mặt trông còn tội đáng thương, hể tỉnh dậy thì mắt mở trừng, dãi dớt nhều nhều, cả ngày lảm bảm những câu dài lê thê như kinh cầu hay một thứ bùa mê nào đó tương tự như thế. Chị không hiểu những câu nói ấy, nhưng chị thấy nó gờm gợn, đáng sợ, như ẩn chứa một bí mật nào to lớn lắm. Mẹ chồng chị cũng kỳ lạ. Chị ở cùng với bà trong một gian nhà nhỏ và tội cạnh bếp. Bà

không quá già, nhưng khi đứng hay ngò ì đê ù cúi khọp người xuố ng lẩn tránh. Chẳng nhìn vào mắ t nhau, cũng chẳng nói với nhau lấ y một lời. Cứ thế , ngày này qua ngày khác, ngôi nhà lặ g lẽ phủ một màu lạnh toát buồ n bã.

Mảnh vườn phía sau ngôi nhà có một mô đấ t cao, dáng khum khum như cái mủng, xung quanh mọc rấ t nhiề u tâ m gai. Không một loại cây nào có thể mọc trên khoảng đấ t ấy. Quanh nấ m đấ t mười bước chân, mà m cây cứ cắ m xuố ng đấ t là y như rắ ng héo rữ tức thì, chỉ loài tâ m gai là xanh ngó ngắ t. Cái đê m đầ u tiên về nhà chồ ng, chị không tài nào ngủ đượ c cũng bởi chính cái mùi ngai ngái của thứ tâ m ma ấy. Ngắ t. Đặ c. Lúc đó chị chưa xác địn h đượ c nguyên do. Chị chỉ thấ y trong người bồ n chồ n, cổ họng lợ m đặ c nôn nao. Gió ngoài trời nổi cơn dữ dội. Những vạt cây bị gió xô oắ n cong, đập vào nhau chan chát. Cái mùi khó chịu không buồ ng tha chị, chị quyề t địn h khoác áo bông ra ngoài. Cửa buồ ng vừa mới hé mở, triệu triệu đố m sáng đập ngay vào mắ t chị. Đom đóm bay rọ p trời. Những con đom đóm với quầ ng sáng loang to, kéo thành một vệt dài từ phía sau mảnh vườn ra khoảng sân rộng lớn. Chị thấ y chân tay mình run lên sợ, các khớp như đứt rời ra, chị không thể điề u khiển đượ c chúng nữa. Những vệt sáng của đom đóm cứ thế lồi chị về phía trước.

Ụ đấ t đang trương phình lên trong đê m. Chị dụi tay mạnh dụi đê n rất bỏng con người. Nó đang căng nứt ra, thậm chí chị còn nghe thấ y tiế ng kẽ đấ t đang nứt giòn tan. Gió thổi rất buồ t, lạnh khùng khiế p, chân tay chị cóng như đóng băng. Chị nhìn thấ y bà mẹ chồ ng ngò ì bên ụ đấ t, trùm chiế c khăn đen, xác xơ tiề u tụy. Bà quầ n quại bút những thân tâ m gai, vò cho đê n khi tay sưng tấ y lên, những lông gai cứa vào những tay bật máu. Máu chảy đê n đầu kẽ đấ t nứt ra đê n đấ y. Cả không gian chuyể n động hỗn loạn. Mắ t chị mờ đi. Chị không biế t chuyện gì đang xảy ra, chị thấ y một người

đàn ông chui lên từ kẽ đá t. Họ ôm nhau và khóc. Chị không dám chắc điề`u gì cả. Lúc ấy người chị mơ hồ` chùng chình. Cứ thế` chị ngắ t lịm đi.

Tiê`ng ú ó vọng ra từ buồ`ng trong. Thắ`ng con trai ngu không ngon giắ c. Hay nó đã linh tính được sự ra đi của bồ` mình. Thắ`ng con trai đáng thương và tội lỗi của bà, nó không được chào đời với đủ ngày đủ tháng, đủ hình đủ dạng. Người ta nói với bà là nó không thờ một chút nào từ lúc chui ra khỏi bụng bà. Toàn thân nó sẫm đen tím tái. Người ta quả quyế t với bà rắ`ng nó đã chế t. Họ nói thắ y ông bồ` ôm nó trong tay, trong một cái chăn đơn, không nói năng gì rồ i bỏ đi đâu đó. Ông đi một ngày không về`, hai ngày không về`. Bà tỉnh dậy, sữa tràn căng nhứ c. Bà cô`ngồ i dậy vắ t những tia sữa non đầ u tiên trong bầ u vú của người đàn bà vừa làm mẹ. Sữa đục nhờn, hôi hám. Sữa khe khẽ lần sâu vào trong vách tường để lại những vết loang tím buồ t. Cho đế n ngày thứ ba, ông trở về`. Thắ`ng bé vẫn được quắ n trong chiế c chăn bông cũ, cánh mũi phập phồ`ng thờ, miệng bập bập những âm thanh kì lạ. Ông không nhìn bà, không để bà đón thắ`ng bé. Ông bế nó thẳng ra mảnh vườn phía sau nhà, nơi ông chôn xác người bạn thân thiế t nhắ t. Ngôi mộ không hương, không khói, cô quạnh lạnh ngắ t nơi xó vườn. Ông oán giận người số`ng, người chế t. Ông không để họ gặp nhau. Đứa con không ăn sữa của bà, ông không cho bà bế nó. Ngày ngày ông bón cho nó một thứ nước cháo loãng, nô`ng nặc mùi cây tâ`m gai và mùi tro đố t bùa. Người ta quả quyế t với bà rắ`ng nó đã chế t thật sự rồ i. Bà biế t không có quyề`n nghĩ thế`, nhưng ngay cả chính bà cũng không dám tin là nó còn số`ng. Những âm thanh lập bập phát ra từ cái miệng bé xíu của nó làm bà thắ y sợ. Nó bập bập cả ngày, không ngừng, kể cả khi đôi mắ t đã nhắ m nghiề`n lại. Bà nhớ có lầ`n ai đó kể cho bà nghe câu chuyện về` người đàn ông số`ng trong gồ c cây cỏ thụ giữa

cánh đờng, mũi khoằm nhọn và những vết lở loét bốc mùi. Họ kể rằng ông ta có khả năng làm sống lại những đứa trẻ mới chết bằng cách thổi oán thù vào trái tim nó. Bà rùng mình. Chẳng lẽ thứ nước cháo đứa con trai bà ăn lại được chưng cất từ chính oán thù của chồng bà. Bà không thể yêu được ông ấy, bà đã vĩnh viễn yêu người đàn ông nằm trong ngôi mộ kia. Chẳng lẽ chính những tiếng lầm bầm trong miệng của đứa con bà lại mang sứ mệnh như lời bùa chú để ngăn cản bà gặp lại người yêu.

Duy chỉ có lần đó, ngày cô con dâu mới về nhà bà. Thoáng gặp bà đã thấy đó là một cô gái làm lụi, chịu đựng. gương mặt rỗ rịt đen đúa nhưng ánh lên nét thánh thiện, độ lượng. Lần đầu tiên nhìn thấy người con gái ấy, nghe được rằng người con gái ấy sẽ là vợ của nó, đôi mắt đứa con trai bà cũng như hiện hơn, bao dung hơn. Xương cốt nó mềm ra tê dại. Rất có thể trong cái đêm hân hoan hạnh phúc với điều mới lạ len lỏi trong mình, nó đã bỏ quên lời thề thốt. Đó là lần duy nhất họ được gặp lại nhau. Từ ngày bà ra đi, chắc hẳn bé đã không còn phải lầm rầm những lời nói oán hận khổ đau ấy nữa. Nhưng giờ cả bố nó cũng chết đi. Đứa con trai tội nghiệp ăn oán thù để tồn tại ấy liệu còn có thể sống tiếp? Bà đau đớn nhìn những khiếm khuyết trên mắt môi nó, trong trái tim nó. Người ta cũng nói với bà rằng, đức hạnh của người đàn bà có thể cứu rỗi. Bà không có cái đức hạnh đó. Bà tin. Bà tin rằng người ta có thể dùng đức hạnh và yêu thương để chữa lành oán thù, cho dù nó to lớn như thế nào đi nữa. Ngay từ lần đầu tiên nhìn vào đôi mắt thánh thiện độ lượng ấy, bà đã nghĩ, có lẽ không ai khác ngoài người con dâu đáng thương ấy sẽ xóa đi được những tội lỗi của mẹ nó, bố nó, cả của chính nó vương lại trên cuộc đời này.

Một giấc mơ kỳ lạ cứ đeo bám chị trong suốt những năm tháng sống trong ngôi nhà này. Nó thường đến vào những đêm mùa đông

rét buốt, khi cả gian buồng dập dình trong ảo giác mơ hồ về mưa về gió. Trong giấc mơ, chị không mơ thấy mình, không mơ thấy bố mẹ chị, cũng không thấy người chôn bệnh tật. Chị thấy mình là một bông hoa trắng muốt cài trên vành tai của một thiếu phụ. Cô ấy ngồi một mình bên bờ ao được rào quanh bằng những cây tre có rễ trắng dài tua tủa, cũ kỹ như đã ở cõi nào xa xôi lắm. Thiếu phụ khóa tay thành những vòng tròn mênh mang, vỗ về. Cho tới khi vòng tròn lan tới giữa ao, trong lòng con nước hiện lên một người đàn ông, tay cầm cây sáo. Hai người nhìn nhau, lâu đến nỗi từ trong mắt rơi ra từng giọt nước trong suốt, loang ra thành những con sóng và vào gốc tre, và vào ánh trăng đang cứ thế nhuộm màu. Gió luồn qua lỗ sáo ngân lên những điệu hát buồn hiu hắt. Chị thấy mình là bông hoa trắng đang rơi xuống con nước dập dềnh. Khi chị tỉnh dậy thì thế nào mưa cũng đã hắt ướt mép giường, những con mọt ri ri ti ti gi gi. Bà cụ thức, đôi mắt cứ như đã mở thế từ lâu rồi, cứ mở như thế, mãi mãi như thế. Khắc khoải, đau đớn, mõi mòn. Rồi cũng là một đêm mùa đông như thế, chị tỉnh dậy mà không thấy đôi mắt ấy nữa. Bà cụ không đi sưởi lửa. Bà không ngồi chải cước trắng. Bà đi đâu đó. Rồi đi mãi chẳng về. Những người soi ếch đêm kể cho nhau nghe rằng vào cái đêm bà cụ biến mất, họ nhìn thấy một đôi trai gái ngồi hát bên bờ ao đầu làng, hát hết bài này sang bài khác, hát từ khi con trăng còn ở đầu ngọn tre cho đến khi nấp im dưới bàng bạc màu nước. Khi tiếng sáo đột ngột mất lại trên khoảng không, họ nắm tay tay nhau đi về phía bóng trăng. Những người soi ếch chạy tới thì chỉ thấy bóng trăng bị rẽ làm đôi, hai con cá bơi vòng quanh, đón từng ngậm trăng cho tới khi con trăng lại yên bình trên mặt ao phẳng lặng...

Từng đợt gió thổi dữ dằn, mưa cũng lặng. Người đàn bà với vạt gió buộc lên đầu mình thành vành khăn trắng. Bà để tang chôn.

Gió lướt qua thật nhanh những vệt bản của trận bão cuối mùa. Con mèo già chạy vụt khỏi căn nhà ngấm vệt sáng đầu tiên ló rạng. Trên tấm lưng khô mộc của thời gian, chẳng ai trách móc gì nhau được nữa. Mọi thứ cứ héo úa dần, cũ kỹ dần rồi biến mất. Quá khứ đã trở thành quá khứ, những giấc mơ rồi cũng biến mất, như là cánh hoa trắng mỏng mảnh tan trong sương đêm. Canh hai chóng vánh qua, người ta chỉ cho bà chùng ấy thời gian quay về đón người đàn ông đang nằ m đây. Họ từng là vợ chồng. Giờ là lúc họ tiễn nhau qua cầu Nại Hà, ăn hết bát cháo lú, quên đi câu chuyện đã thuộc về đời trước, kiếp trước.

Con gà trống sau một đêm mùa đông cun run lạnh giờ cất tiếng báo sáng an lành. Người con dâu dụi lửa vác cuốc ra sau vườn phạt đi đám tầm gai để gieo những hạt mầm mới. Người già lục đục lên chùa. Tiếng mõ. Tiếng chuông. Mừng một đầu tháng nào cũng vậy. Tiếng người xen tiếng đời vô nã. Từng tiếng thở của cuộc sống cứ yên bình vang lên. Nam mô a di đà Phật.

Tái sinh

Nguyễn Thị Kim Hòa

I

Đứa con thứ hai của Mắ t Đen đã ché t.

Nó quá yế u. Bô n cái chân khắ ng khiu mê m oặ t không gượng dậy nổi thân hình tong teo một mớ lông tơ dính bê t, trắ ng nõn. Không đứng dậy được, nó không sao với tới những núm vú mẹ hồ ng hồ ng thụt thò đu sau đám lông xù rậm rì. Mắ t Đen thương con khuyu chân thắ p xuố ng, thắ p xuố ng rô i nắ m bẹ p hắ n xuố ng sà n gồ, cô hắ y hắ y mắ y cái núm vú nhưng nhứ c sữa vào miệ ng con. Nhưng con nó yế u lắ m rô i. Cái đầ u bé nhỏ như ngoạ hắ n ra sau, cặp mắ t đen tí xíu he hé mệ t mòi và vô vọng nhìn sữa ứ cắ ng thành giọt đọng trên đầ u vú mẹ. Miệ ng nó cứng lại, ông cô cắ y ra vắ t sữa. Mắ t Đen nhỏ sữa vào nhưng vô vọng. Rồ t cuộc nó cũ ng ché t. Đứa con thứ hai của Mắ t Đen đã ché t.

Ông đem cái xác lạnh có ng của nó gói vào một mảnh áo cũ, dù chỉ là một con cừu nó cũ ng cắ n một chú t á m áp mang theo nơi cỏi u linh lạnh lẽo. Ông chôn xác nó gầ n gồ c đừ a cong chề nh ché ch mọc bên bờ ao. Dưới khoảng đầ t này mắ y hôm trước, ông cũ ng đặ t xuố ng con cừu bé ché t ngọ p trong cái bọc nhau loắ ng ngoắ ng nhó p nhúa. Ông đã không có mặt để xé giúp lớp màng bọc nhắ y nhựa bao quanh khi nó vừa chui ra khỏi mẹ. Nó không thể đợ i ông. Nên nó ché t. Tím tái và rúm ró.

Mắ t Đen kiệt hẳn sức lực sau khi ông chôn tiê p đư a con thứ hai. Nó nằ m bẹp luôn trên tâ m ván đố ng sàn chuồ ng cũ kĩ, lò ðờ nhìn ông ôm trong tay bó cỏ nó thích ă n nhắ t, mắ t nó ươn ướt. Ông vuồ t ve cái đầ u xòm lông, nụng nịu và âu yế m cô đút từng ngọn cỏ thơm mê m vào miệ ng nó như cái kiể u nó cô móm cái vú căng sữa vào miệ ng đư a con thứ hai. Nhưng vô ích. Mắ t Đen bỏ ă n. Nó lên con số t. Lóp thịt mê m dưới đắ m lông trá ng xồ m xoàm nóng hằ m hấp, mũi nó phậ p phồ ng hơi thờ nặng nhọc, ðôi lúc tuở ng như đút quẩ ng. Ông ngồ i cạnh nó suồ t ðem, giú p nó làm dịu bớt cảm giắ c đau tức trên những đầ u vú bằ ng cách liên tục vắ t ra những ðòng sữa trá ng ðục, lò ðờ. Thân hình nó teo tó p lại trong con bệnh dai ðẳng nhưng thật lạ những bà u vú sữa lúc nào cũ ng đầ y ắ p, ðòng sữa tinh khiế t, phắ ng phắ t mùi thơm dịu. Thiên chức người mẹ như không cho phé p nó ngưng sữa khi vẫn còn có một đư a con tồ n tại.

Con cừu con cuồ i cùng. Đư a con thứ ba của Mắ t Đen. Ông bắt lực nhìn nó thêm thiế p trên mớ cỏ khô một góc chuồ ng. Ông giắ u nó ở đầ y, sợ Mắ t Đen một lâ n nữa cá t tiế ng kêu mắ t con thố ng thiế t. Sức Mắ t Đen cạn rồ i, thêm một lâ n nữa ðể nó khóc con không chừ ng ông sẽ mãi mãi mắ t nó.

Mắ t Đen xinh ðẹp của ông. Con cừu bé nhỏ thích dụi đầ u vào tay ông dịu dàng mỗi lâ n ông trèo lên chuồ ng rải ðề u cỏ lên cái má ng dài. Con cừu cái tinh nghịch thích nhắ y cẫ ng lên, gõ móng vui ve trên những thân cỏ xanh ó ng ánh muớ t rượ t mỗi khi ông ðem cả bà y chắ n trên ðồ i cỏ xanh ngút ngắ t gầ n bìa rừ ng... Không thể nào ông ðể mắ t nó.

Trời chưa sáng, gió lạt xạt làm vỡ nát những giọt nước trong veo ðọng trên đầ u cành lá. Mặc kệ hơi lạnh luồ n lách, riế t rố ng trên da thịt. Ông phắ ng phắ ng vạch ðường lên núi, tay ôm cứng bọc vải ắ m

sực. Nhịp nhàng lên xuô'ng theo từng bước chân ông, con cừu cái Mắ t Đen nằ m im thin thít trong bọc vải, yê' u ót từng hơi thở.

Ông sẽ không để mắ t nó. Mắ t Đen à. Cô' lên con nhé. Ta sẽ đưa con đé' n với chị Duyên. Chị Duyên sẽ phù hộ con khỏe lại sớm thôi, Mắ t Đen.

II

Cô tỉnh ngủ khi tiế'ng cánh cửa kẹt mở đẩy bước chân ông lọt thỏm hẳn trong không gian mờ tồ' i lạnh buồ' t bên ngoài.

Cô đã linh cảm được điề' u này – cuộc ra đi của ông – từ rấ' t nhiề' u ngày trước. Như một mạng nhện vô hình, thứ linh cảm đó bắ' t đầ' u chẳng những sợi tơ đầ' u tiên vào hôm cô nhìn thấ' y ông lằ m lũi đem chôn con cừu con thứ hai của Mắ t Đen. Rồ' i rấ' t mau chóng sau đó chúng ngày qua ngày dẹt kín tâm tưởng cô ý nghĩ: ông sẽ ra đi. Ông sẽ đi, mang theo con cừu Mắ t Đen á' y. Ông cùng nó lên núi. Như bao lầ' n đã cùng nó lên núi vào mỗi tháng ba khi đọt mưa giao mùa đầ' u tiên ập đé' n. Con cừu lông trắ' ng muồ' t, riêng bên mắ' t phải vòng một mảng lô' m đố' m đen ngồ' nghĩnh như đeo kính á' y, với ông, nó sẽ mãi là người bạn đờ' ng hành duy nhấ' t. Cô không thể thay thế' nó. Mà cũng không đủ can đảm để thay thế' nó đi cùng ông trở lại nơi khùng khiế' p đã hai lầ' n suýt giế' t ché' t cô.

Một lầ' n là năm cô mười tám tuổi, khi hai thắ' ng người rùng rú chặn những vòng quay nặng nhọc của chiế' c xe than. Xe đổ' kề' nh, mắ' y viên than thuôn dài đen óng chùi ra khỏi lớp dây ràng miệng bao, lỏm chỏm phơi trên đấ' t. Còn cô, phơi thân trên mớ' quầ' n áo tả toi dưới những bàn tay điên cuồng thềm khát.

Một lần là ba năm trước, ngày ông trời cợt đùa để cô gặp ông, lần đầu tiên bước vào cuộc đời ông, bằng một hình ảnh thảm hại tởm. Nên trách hay cảm ơn ông trời đã để cô gặp ông vào cái ngày nguyên rủa đó. Không gặp ông cô đã chết. Chết mà không có được một mảnh áo quần trên người, chết trong kiệt sức, trong đau đớn và cả trong cảm giác nhục nhã mà lẽ ra không nên có ở những loại đàn bà kiêu tiền bằng thân xác như cô. Những tháng đàn ông phá rừng vắng hơi đàn bà đã dày vò cô, không một đứa nào đủ can đảm ở lại đắp cho cái xác rã rời, trọn trùng mắt một mảnh áo che thân. Chúng tưởng cô đã chết. Một con điếm chết vì ngu ngốc, vì tham lam, để một tháng khách mặt hiên lạnh dẫn dụ làm mồi đãi cả đám gà chực đứa anh em bạn bè nó. Cũng đáng kiếp cho con đàn bà. Đã không thoát ra được ám ảnh khủng khiếp năm mười tám tuổi, lại còn vì đồng tiền dấn thân vào những ám ảnh tiếp theo.

Thôi thế cũng là xong một kiếp đời. Cô đã định ninh thế, khi những giọt mưa đầu tiên lộp độp rơi trên đám lá khô mục dưới chân. Mưa đầu mùa sũng ướt mùi ẩm mốc, mùi đất nong khô tưới lên mắt, lên môi, lên da thịt, lên nỗi đau cô rất buốt.

Cũng một mùa mưa như thế này, mẹ đã đẩy người khỏi vòng tay cô ôm. Cô chạy theo mẹ, theo cái dáng thanh thanh ngời đỏ hỏn vào tấm lưng to bè của gã buôn gỗ còm lúi, ho sặc sụa trong mớ khói đen kịt phả ra từ hai ống pô xe máy nổ xé tai. Và một mùa mưa như thế nữa, người cha liệt nửa người hất tởm cháo nóng hổi vào mặt cô: “Mày dĩ thỏa như con mẹ mày.” Nước mắt cô rờn rờn chảy trên những đồng tiền nhàu nhĩ, lấm chấm bụi than lẫn vết nhựa cây. Cô không khóc vì một bên cổ bỏng cháo nóng đỏ như, rát rạt. Cô khóc vì biết rằng cha nói đúng.

Cứ nghĩ là đã xong một kiếp đời. Vậy mà ông trời còn khiến chi con cừu Mất Đen mê theo dấu đám lá keo ngon lành, giẫm lên tóc cô.

Ông nói mình đã gập như ôm một cái xác nhão nhọt. Còn cô lặn đầu tiên có cảm giác mình đang sổng. Người đàn ông duy nhất quấn cho cô một manh áo. Nỗi lo lắng trong ánh mắt ông, sự khẩn trương trong những bước chân ông và cảm giác ấm áp toát ra từ lòng ngực ông, đánh bật bàn tay lạnh giá của cái ché t gập như chạm vào da thịt cô. Trong lòng ông, cô nghe tiếng núi bị bỏ lại sau lưng. Rừng khép cửa, những cành lá lào xào không còn vương vãi trên má, trên tay cô. Chỉ êm êm trong không gian dãn trở nên thoáng đãng tiếng mưa hát trên miền man những đòng cỏ xanh ngần ngắ t. Bình yên và thanh thản, cô khép mắt trong vòng tay ông để mưa rửa trôi lớp kí ức bùn lầy.

III

Gió đang hát má y tàu dừa quét lạt xạt trên những tằm tôn mặt sau chuồng cừu khi cô chậm từng bước trên cái thang gỗ lờm chờm trước cổng chuồng.

Lạch cạch mãi cô mới mở được cái khóa đen xì nặng trĩch. Bầy cừu nhao nhao ùa về phía cô, vài đám lông xùm xòa bay lơ lửng trước mặt như những đóm bông cỏ trắng ngà ngà. Ba mươi má y cặp mắt trong veo và cũng từng ấy những cái mồm há hóc thành một chuỗi liên tục những âm thanh bê bê vang khắ p. Chúng đói lắ m rô i. Mớ cỏ ông trữ lại dưới chuồng giờ đã cạn hơn phân nửa. Cả đám háo đói xúm xít vào dành giạt nhau những ngọn cỏ héo rũ đầu. Tội nghiệp. Chúng không được ra khỏi chuồng cũng đã má y ngày. Những cái hàm hay nhai chắ c thòm thềm lắ m rô i mùi cỏ sữa tứa ra từ những đoạn thân xanh óng, múp míp. Móng guồ c dưới những cái chân quen chạy nhảy giờ chắ c đang cò n cào nhớ những cánh đòng cỏ thên thang ngọn ngút xanh. Màu xanh lắ m khi chạy dài cả vào trong những giắ c mơ cô. Để cô lại thấy mình lững thững

theo sau ông giông bầy cừu trắng hơn những cụm mây trắng ùa lên đồng cỏ. Bóng ông to và rộng trùm lên bóng cô thon gầy. Nắng rả rạt hạt lên cái liềm cứt cỏ trên tay ông cầm làm nó sáng lên như một vầng trăng cong đung đưa theo mỗi nhịp bước chân.

Cũng trên những đồng cỏ ấy (không phải đồng cỏ trong giấc mơ, mà là trong chuỗi kí ức đẹp để nhốt cuộc đời cô), cô lặng người say sưa nhìn ông trong giấc ngủ dưới bóng đám cây bụi lùm xùm. Gương mặt già u sau cái nón lá giờ chớp ngọn cao vút, làn da ươm nắng ánh lên một thứ màu nâu đỏ rả rần chắt chắt như màu đồng, khuôn ngực rộng lộ ra sau manh áo cộc nhịp nhàng lên xuống theo nhịp thở. Bất giác trong cô dâng lên một khao khát mãnh liệt được gô i đầu lên khuôn ngực vững chãi ấy mà say giấc cùng ông. Buổi chiều mưa giao mùa ông đem cô ra khỏi rừng vụt trở về làm gò má cô đỏ bừng như người say rượu.

Không biết tự lúc nào cô nhận ra mình yêu ông. Như bị mắc vào một thứ lưới cá vô hình, càng cố vùng thoát càng dính chặt. Như bị đốt bởi một ngọn lửa rừng rực nóng bỏng, càng gặp lạnh lẽo hững hờ càng bùng cháy. Tình yêu ông làm cô muốn vỡ tung. Đêm xuống cô trằm mình dưới ao nước lớn cuối vườn, mượn làn nước lạnh buốt làm nguội đi ngọn lửa hừng hực trong lòng và trên da thịt. Ông không hỏi những lúc cô môi tím tái, quần áo ướt sũng trở vào gò i bên bết p lò run run hơi đôi bàn tay da quắt queo vì ngâm nước. Nhưng mặt lại già n giật ve giận dữ lẫn bàng hoàng khi cô bất thành linh ôm riết lấy ông từ phía sau, hôn hển hơi thở trẻ trung khao khát. Thật dữ dội, ông gạt tay cô bước ra ngoài. Tiếng ổ khóa khua động và những chuỗi bê bê kéo dài cho cô biết ông lên với bầy cừu. Mặc cô bê bàng bên bết p lò đỏ lửa khóc không thành tiếng.

IV

Ôm theo con cừu bé yếu ớt, cô trèo xuống cái thang chông chênh. Con vật bé nhỏ he hé đôi mắt đẹp nhìn cô. Sự sống những tưởng sẽ sớm đứt đoạn trong thân xác mong manh, yếu ớt này không ngờ lại dai dẳng đến vậy. Không một giọt sữa mẹ, năm trời với lớp gồ chuồng cứng còng lạnh ngắt dưới những đợt gió đêm, vậy mà nó vẫn sống.

Ông chắc cũng không ngờ rằng nó còn sống.

Cô đặt đứa con cuối cùng của Mất Đen vào cái ổ rơm bên chái nhà. Con cừu nhỏ gác cái đầu mềm lông lên những sợi rơm vàng rộm, miệng khe khẽ những âm thanh họ họ không rõ tiếng.

Nó đã không muốn từ bỏ sự sống thì cô cũng không bỏ nó, như ông ngày xưa cũng không bỏ mặc cô trong buổi chiều mưa giao mùa.

Đốt hết bịch sữa tươi vào cái bình sữa vốn mua cho con bé con, cô dứt núm vú tròn tròn vào miệng con cừu bé. Quai hàm nó thoáng động đậy. Rồi cái miệng nhỏ kẹp lấy đầu vú khẽ nút nút. Như có một tảng đá nặng trĩu trên ngực cô vừa được dỡ bỏ. Cô cứ sợ miệng nó đã cứng không bú được bình. Biết thế hai hôm trước cô đã không loay hoay cậy miệng nó đổ sữa bằng cái muỗng inox cứng ngắt. Không biết bị thành muỗng làm đau miệng hay nhận ra đó không phải là vú mẹ mà nó nhất định không mở miệng, làm sữa nhều nhão ướt mẹp một vạt lông. May mà sáng nay lúc cho con bú, nhìn đôi môi nhỏ xinh của con chúm chím nghịch ngợm rút rút đầu vú mẹ, cô bỗng nhớ ra cái bình sữa năm lần lóc trên đầu tủ.

Cái bình sữa ông mua về cùng tã lót trẻ con một tuần trước ngày cô sinh. “Cái này là ông mua cho cháu ngoại của ông đây!” Chua chát trào lên làm cô gạt cái bọc xôp trên tay ông xuống đất rồi năm vật ra giường tằm tức. Khác với mọi lần, ông không giận, chỉ lắng

lặng nhặt cất lên đầu tú, rồi cũng lẳng lẳng như thế ra sau nhà cột kết nặm đưa võng.

Những lúc như vậy cô lại thấy sợ. Sợ thêm một lần như hai năm trước, ông dắt cả bà y cừ lên núi khi cô còn trong giấc ngủ. Ông bỏ rơi cô, ông trừng phạt cô. Đưa con gái nhát định đòi yêu cha mình, nhát định không chịu lấy tay lái cừ mà ông khổ công chọn lựa.

“Ba con gì cái thứ nhà cô. Không ruột rà máu mủ. Đừng không mông quạnh, trai đơn gái chiếc. Lão chơi cô chán rồi lão kiếc có tởng khừ qua tôi. Sớ tôi khôn nạn. Tò vò mà nuôi con nhện nè trời ơi!”

Thằng con rẻ ông tâm đầu ý hợp lắm rồi cuộc cũng phang thẳng vào mặt cô lời cay nghiệt sau gần cả một năm đọa đầy đau đớn vợ. Cô có thể cam chịu, có thể nhẫn nhịn tất cả. Nhưng cô không chịu nổi, không cách nào chịu nổi việc hấn miệt thị ông, miệt thị luôn đưa con của hấn đang dần lớn lên trong bụng cô. Cái tát nảy lửa đổ thêm vào cơn giận dữ đang bùng lên trong người chông vũ phu. Cái cán leng hấn quật vào đầu cô làm máu tuôn thành những vệt dài ướt đầm một bên má. Cô ngất xỉu bên bờ nương nước. Lúc tỉnh dậy thấy gương mặt ông lo lắng kê sát bên mình, cô còn tưởng đang mơ. Tủi thân và uất ức làm tiếng khóc cô bật ra vỡ òa, xé buốt.

Quảng xuông dắt tờ hôn thú xé đôi do thằng con rẻ bỏ lại trong căn nhà trống hoác, ông gói ghém dùm cô mớ quần áo rồi dìu cô trở về. Cô khóc suốt chặng đường về đầy nắng. Thương mình. Giận mình. Rồi thương ông, giận ông lẫn lộn. Ông gá chi dùm cô nghĩa vợ chông ngắ n ngủi mà đầy rẫy khổ đau. Ông cố bắt cô ra khỏi ông chi rồi nặng trĩu đau đớn từng bước chân dắt díu cô trở về.

Minh họa: Phạm Minh Hải

Cô chuyển dạ cũng vào một cơn mưa giao mùa tằm tã. Màn trời bị xé tan hoang bởi những tia chớp lòe sáng lóe. Còn da thịt cô xé tung trong những cơn đau. Ông đợi mưa từ chuồng cừ vào, hoảng hốt bỏ nhào tới vì thấy cô lăn lộn trên thềm đất. Trên con đường óng suốt màu cỏ, xối xả mưa, ông bậm từng ngón chân suốt lớp sình nhão nhoẹt ẩm cô ra trạm xá.

Cô sinh khó, vật vã lúc mê lúc tỉnh giữa những cơn đau gằn tron một ngày. Ông ở luôn trên trạm xá cũng gằn tron một ngày. Lúc về thì con cừ con đầ u tiên của Mắ t Đen đã chệ t ngộp, tím tái trong mớ nhau lũng bùng quấ n cỏ. Ông không nói một lời nhưng cô đọc thấy xót xa đặc quánh trong đấ y mắ t. Đêm, tiế ng Mắ t Đen căng sữa khóc kêu con làm tiế ng trở mình trên chiế c giường tre gian trước nhà càng giữ. Chập chòn trong giấ c ngủ, cô nghe loáng thoáng bước chân ông cọt kệt lên cái thang dố c đứng. Ông nặn sữa để Mắ t Đen bớt đau, ông còn vuố t ve cái đầ u mê m lông của nó nữa. “Xin

lỗi Mắ t Đen, phải có ta ở nhà thì con của con đâu có chề t!” Trong cơn mơ lẫn lộn những hình ảnh những âm thanh, lời nghẹn ngào của ông vẫn vọng vào cô rõ ràng từng chữ một. Mắ t Đen là con cừu mà con gái ông, Duyên, yêu thương nhấ t. Sau ngày Duyên bị rắ n cắ n chề t bên vạt rừng, với ông Mắ t Đen chính là Duyên. Rồ i cô xuấ t hiện, tình thương dành cho Mắ t Đen xẻ nửa. Mãi mãi cũng như Mắ t Đen, cô chính là đứa con gái tội nghiệp nằ m lạnh ngắ t trên thảm lá rừng của ông số ng lại. Tình thương ông không tạp niệm, không vắn đục. Tình thương làm chề t mòn chề t mọi thứ tình yêu tràn trụa chảy trong cô.

V

“Cừu ăn hế t cỏ trữ chưa chị Hai?”- Một tiế ng nói trong treo bổng vang lên bên ngoài cửa sổ làm cô giật mình. Rồ i một cái đầ u bù xù tóc nhô lên sau những chấ n song. Thắ ng bé hàng xóm da đen đu người trên bậc cửa, dòm cô cười khoe răng trá ng chạch.

“Ông Năm dặn em hể chờ hế t cỏ trữ qua dắ t cừu đi thả. Cỏ ngoài bãi hôm giờ xanh mát mùa luôn chị Hai.”

“Vậ há? Mà ông Năm kêu em hô i nào?”

“Thì bữa ổng ôm con Mắ t Đen lên núi đó. Ông nói nó sắ p đi rồ i, lên trên cho chị Hai Duyên cứu dùm nó. Không thì để chỉ nhìn nó lầ n cuô i luôn. Ngộ hé. Chỉ chề t hô i nào hô i nào rồ i mà còn cứu với nhìn gì đượ, chị Hai?”

“Không có đứa con nào chề t trong lòng cha mẹ đâu em!”- Cô khề khàng. Bắ t giác cúi xuô ng đứa con gái đang nằ m đập đập đôi chân bé xíu xuô ng giường, tròn xoe mắ t ngó mẹ chăm chăm. Thắ ng bé

hàng xóm thoáng ngơ ngẩn mặt, rồi cũng toét miệng cười, tụt xuống, chạy ù ra phía chuồng cừu.

Cô vội theo nó, định hỏi: “Ông Năm có nói chừng nào về không út?” Nhưng rồi lại thôi.

Một ngày nào đó. Sẽ sớm thôi, rồi ông cũng sẽ về. Ông sẽ bất ngờ và vui lắm khi lại nhìn thấy Mắt Đen – một Mắt Đen tái sinh còn bé xíu, lại còn biết bú sữa bình, và một cô – tái sinh trên ngọn lửa lòng đang tắt.

Bén đợi

Lê Vi Thủy

Cô ghét cái kiểu cười mĩa mai đó, dù cô đang sỡ ng với gã. Chẳng có gì ngoài cái nhếch mép, cô nổi loạn trước cái nhếch mép của gã. Mặc nhiên, gã chẳng bao giờ phản ứng lại trước hành động của cô, chỉ nhếch mép rồi đứng dậy ra cửa.

Hơi cay của rượu lan dần cô họng chạy dọc thân thể. Cảm giác đầu lưỡi ngọt dư vị rượu trắng không pha như hôn nhân không giá thú, biết nguy hiểm nhưng vẫn dấn thân. Lâu dần cô ghiền cái hơi của gã, không thể sỡ ng thiếu gã. Cô thấy mình bị một sợi dây vô hình thít chặt ngang cổ, càng quấy đạp càng riết chặt hơn, cô kêu cứu nhưng chẳng ai nghe được bởi gã đã ăn mất lưỡi của cô sau từng muỗng hôn ngọt ngào, gằn xé lẫn khinh bỉ. Rượu thấm dần cơ thể, nóng bừng. Cởi dần áo quần, cô gào thét trong đêm như một con thú bị thương đang chết dần chết mòn với chính vết thương của mình.

Gã bước vào đời cô nhẹ như gió, bông bèo nh, phiêu diêu. Lần đầu tiên gặp gã, cô say mê ngay đôi mắt đẹp như thiên thần của gã, đôi mắt mà cô đã thấy trong từng giấc mơ chấp chờn, nó thân thuộc mà xa lạ, mỏng manh nhưng bền vững, điều đó làm cô cảm thấy yên tâm để lọt thỏm trong đôi mắt gã rồi trôi lênh đênh giữa mênh mông biển lớn không biết đâu là bờ.

- Đói hả? Ăn không? – Gã đưa ổ bánh mì đang ăn dở cho cô.

Cô lắ c đầ u.

- Mà y không nhìn ổ bánh mì chứ mà y nhìn gì nấ y giờ?

- Nhìn mà y!

- Tao đẹ p trai lắ m à? – Gã ngừ a cồ cười sắ ng sắ c.

Cô gậ đầ u. Gã cười to hơn. Nụ cười ấ n sầ u vào tiề m thức. Có nhữ ng đêm cô giậ t mình thức giắ c vì nụ cười của gã chồ n vồ n nhắ y nhó t xung quanh thân thể cô, mớ n trớ n cô.

- Đi theo tao không?

Cô nhìn gã, sự bớ i rớ i hiệ n lên trên khuôn mặt. Đố i mắ t gã ấ m ấ p nhìn cô, nhắ n chìm nguyên cơ thể cô. Cô nhìn thắ y một gia đìn h, cô thắ y nụ cười của ba. Đố i mắ t của ba cũ ng hiề n từ như gã, cứ nhòa dầ n nhòa dầ n trong nước mắ t, nhộ t nhậ t theo năm tháng. Nhưng rớ i ba đầ ra đi độ t ngọt như cái cách ba đầ n, rắ t nhanh, rắ t nhẹ nhàng, xuyên thẳng từng vế t thương vào lờ ng ngực mẹ. Mẹ ở lại với nhữ ng tiề ng nắ c kéo dài, xộc xệ ch một cuộc đờ i, kéo lê chiề c bóng chắ y dài, đổ xệ theo chiề u tà, cứ chạy theo mứ c từng ngụ m trên bàn tay trớ ng không, tuộ t dầ n qua khế tay.

Cô gậ đầ u.

Ý nghĩ loá ng qua đầ u gã thậ t nhanh. Gã phải có cô ngay khi gã bắ t gặ p cô cứ len len nhìn gã. Gã, một gã trai mườ i lắ m, vế t rạch ngang dọc cho nhữ ng trậ n ẩ u đầ giành khách và giành gái. Gã bỏ nhà đi năm chín tuổ i, sáu năm số ng lang bạt ở bên lờ cuộc đờ i, chui lủ i như con chuột cớ ng lúc nào cũ ng nom nớ p lo sợ và hờ i thớ i như một loài gặ m nhắ m. Nhữ ng ngày đầ u lang thang, cái đố i khiề n gã giắ ng co với nhữ ng con chuột cớ ng. Người ta xua đuổ i và đắ n đậ p

gã như cách gã đập nát tươm với mùi máu tanh nô`ng bô`c lên từ những con chuột cô`ng giành ăn với gã. Năm mười một tuổi, gã trở`n khỏi nhà tình thương để đi theo mẹ tú bà mà gã tình cờ quen được. Từ đó gã hành nghề` dắ`t gái. Mười ba tuổi, gã biế`t mùi đàn bà bắ`t đầ`u từ con gái mẹ tú béo ụ. Nó lớn hơn gã bô`n tuổi, cái tuổi mười bảy phồng phao đế`n lạ. Gã hay rình nó tắ`m, tò mò với những rung cảm giới tính đang phát triển trong gã. Gã thấ`y cơ thể mình rạo rục. Và gã đã xông vào phòng tắ`m đè`ngừa nó ra. Đôi mắ`t nó nhìn gã bắ`t ngờ, nhưng nó không hề` kêu la mà đò`ng tình cho gã biế`t thế` nào là mùi đàn bà. Gã quan hệ với nó rồ`i với nhiề`u ả điể`m khác, nhưng chẳng ai cho gã cảm xúc, tắ`t cả chỉ là sự ham muố`n nhuố`m lắ`y gã, một lầ`n, hai lầ`n và sau nữa thì trở thành một thói quen.

Khô`n khiế`p thật, khi gã nhìn thấ`y cô, trong lòng gã rộn lên một cảm xúc khó tả. Gã định như` cô để` kiế`m tiề`n nhưng khuôn mặt cô quá giố`ng với người mẹ quá cô` của gã. Sự giố`ng nhau đó khiế`n gã day dứt, vừa hận vừa yêu. Mẹ gã đẹp. Mẹ gã là thiên thầ`n. Gã tự hào khi mẹ dắ`t tay gã đế`n trường trước sự trầ`m trồ` khen ngợi của đám bạn cùng lớp. Gã cứ thề` ngẩng cao đầ`u bước vào lớp, đó là sự ngậy ngô của học sinh lớp một, tự hào của học sinh lớp một. Gã sẽ còn tự hào hơn nữa nế`u như lầ`n đó gã không về` nhà sớm, chứng kiế`n mẹ gã với một người đàn ông xa lạ không một mảnh vải che thân đang đùa giỡn với nhau trên cái giường quen thuộc mà ngày nào mẹ gã cũng đọc truyện cổ tích cho gã nghe và gã lim dim dụi đầ`u vào ngực mẹ mà ngủ. Những tiế`ng la khóc, trận cãi vã giữa bô` mẹ gã ngày càng gay gắ`t. Gã trở nên im lặng và lầ`m lũi như một con thú bại trận. Gã không còn ngẩng cao đầ`u khi đế`n lớp. Mỗi khi có ai nhắ`c đế`n mẹ thì gã giật thót mình, lắ`m la lắ`m lét như một kẻ tội đồ`. Ba gã trở nên bản tính và nát rượu. Ba gã cứ uố`ng cho say để` ngủ, tỉnh giấ`c lại uố`ng cho say mèm rồ`i ngủ. Con say triề`n miên tràn từ ngày này qua ngày khác khiế`n căn nhà đã u ám càng u ám hơn. Gã bỏ đi, đi khỏi sự u ám, hồ`n thẹn và cái ảo giác sợ gặp mọi người.

Gã đã t cô về ngôi nhà của riêng gã, ẩm mốc và hôi hám. Gã đã chuẩn bị tinh thần cho sự bỏ trốn của cô. Gã sẽ tóm cô về bằng bất cứ giá nào. Nhưng cô không bỏ trốn. Cô ở bên cạnh ngoan ngoãn như một con mèo và chăm sóc gã. Chính gã cũng không hiểu tại sao cô lại như vậy. Cô có thể bỏ đi. Cô và gã chẳng có gì ràng buộc với nhau, có chăng chỉ là món nợ xác thịt.

Cô đến Bệnh viện phụ sản không rụt rè như lần đầu, không còn cảm giác khó chịu khi chạm ánh mắt nửa khinh bỉ, nửa thương hại của bác sĩ. Ánh đèn vàng bật sáng, rơi thẳng vào khuôn mặt nửa mê nửa tỉnh, cho biết đứa con thứ hai của cô sẽ không bao giờ thấy ánh mặt trời.

Lần đầu tiên trên bàn mổ, hai chân dang ra như lời hướng dẫn, cô hổ thẹn, gằm mặt xuống không dám cho ánh mắt của mình chạm bất cứ ai trong phòng mổ. Cô sợ những cái nhìn như những mũi kim nhọn cứ đâm thẳng vào ngực cô, xoáy sâu vào tim, rỉ máu. Mỗi động tác của bác sĩ làm cô giật mình thon thót. Cô bịt tai, bịt mắt cho không nghe không thấy, môi cắn chặt. Những giọt nước mắt cứ chảy đều...

Cô sợ nghe tiếng trẻ con khóc. Cả tuần liền trong cô chờn vờn hình ảnh đứa trẻ ẩn hiện không đầy đủ bộ phận, mắt tròn xoe gọi mẹ, rôi khóc, bò theo từng bước chân cô, níu lấy tay cô van nài. Tiếng khóc âm ỉ tâm trí, sợ hãi, trốn chạy rôi tìm thấy, như một vòng cút bắt, ráo cạn nước mắt, hóc hác, trắng bệch, phác phờ.

Gã bưng cho cô tô cháo lỏng lết như chính sự thờ ơ của gã và đồ dành cô, trần trụi, nhếch mép.

Cô phát hiện đứa thứ hai sớm hơn đứa thứ nhất khoảng một tuần khi biết mình trễ kinh. Cô muốn giữ nhưng gã nhất quyết

không. Những ám ảnh về` đưa thứ nhấ t vẫn chưa nguôi. Gã trá n an cô. Cô ngoan ngoãn như một con cừu để gã dắ t đi.

Tiế ng dao kéo lách cách, những mũi kim kéo xèn xẹt như may một miế ng vải mục diễn ra nhanh chóng và chuyên nghiệp như họ sinh ra chỉ để làm có bao nhiêu đó việc. Cô bước ra ngoài run rẩy như con mèo ướt, yế u đuô i ngã quy. Gã đón lấ y cô, nhế ch mép mẫn nguyện.

Cô tập cách nhế ch mép của gã khi gã dắ t một cô gái mới về` và làm tình ngay trong phòng ngủ của cô và gã. Cô không ghen, nói đúng hơn là không có quyề n ghen. Sự căm giận dồ n vào tiế ng nuố t ừng ực khi cô vô c nguyên chai rượu vào mồ m, hơi cay nô ng làm cô dễ chịu nhưng nó cũng làm cô muố n đập phá và nổi loạn. Cô đập thẳng chai rượu vào cửa phòng, và khóc. Gã thủng thẳng mặc quầ n áo, nhế ch mép và kéo cô gái kia ra khỏi nhà. Ngắ n ngặ t nước mắ t không tràn qua khóe mi cứ đợ ng lại một chỗ mà cắ n xé, cô cảm thấ y lúc này mình ở nơi còn tanh tươi hơn mùi rác. Cô thêm hương vị của rác, thêm cái cảm giác nó chạy xộc vào mũi cô một cách vô phép. Cô muố n nổ bung mình ra trong căn phòng chật hẹp đầ y ẩm mố c và tanh tươi trên một đố ng drap nhàu nát sau cuộc hoan lạc trước mặt. Cô không hiểu sao gã lại làm vậy. Gã muố n trêu ngươi cô? Hay muố n đánh giá lại bản chấ t đàn ông của gã, cô không hiểu và càng không hiểu hơn bởi gã cứ nhồ t cô trong phòng như vật sở hữu, như đồ` chơi, như đồ` xả stress, như thỏa mẫn nhu câ u tình dục cho gã.

Một cuộc tẩu thoát khỏi bớ n bức tường rêu xám, quanh năm ẩm mố c bớ c mùi thuố c lá, mùi cô ng rãnh, tanh tươi, khinh bỉ của nhân phẩm bị hạ nhục. Cô trớ n chạy. Xa những tai mắ t của gã, luồ n qua khe hở khổng lồ` mà gã đã quắ mạng lưới đi khắ p nơi.

Cô bình yên với biển, nằ m vật ra trên bãi cát để nghe biển rì rằ m, hít không khí trong lành căng tràn cánh phổi, ngắ m nhìn thỏa thích bằ u trời màu xanh mà lâu nay cô tưởng nó đổi màu xám. Khố n khiế p cái cuộc đời, sinh ra ai cũng khóc như nhau, nhưng sao cái số kiế p nó khác nhau đế n thế . Cô không tin vào bói toán vớ vẩn, một trò mê tín dị đoan, nhưng cô tin vào số kiế p. Kiế p sau cô sẽ không làm người, cô sẽ là hạt cát, cứ nằ m dập dùi để sóng cuố n trôi đời có phải nhẹ nhàng hơn không? Trong mơ màng cô nghe thấ y tiế ng bước chân của gã, nó nặng nề nhưng vững chắ i. Cô đã nghe thấ y tiế ng chân ấy đi về hàng đêm, nó nhịp nhàng và quen thuộc đế n nỗi nhắ m má t cô cũng biế t là gã. Bao nhiêu lâ n tiế ng bước chân ấy bước vào giường với những cử chỉ nhẹ nhàng, vuố t ve nhưng cũng bao lâ n tiế ng bước chân kèm theo những cái bạt tai trời giáng, cô phản kháng thì gã nhế ch mép kéo cô vào lòng và ghì chặt cô với cái lưỡi sắ c nhọn đầ y tham lam, ve vuố t quầ n lá y cái lưỡi của cô nhắ n chìm vào cơn hoan lạc.

Cô chột giật mình ngô ì dậy. Cô không mơ. Gã đứng trước mặt cô không có vẻ gì là giận dữ, chỉ có bước chân là nhanh hơn tiế n lại gầ n cô, xán mạnh cô bằ ng những vỏ chai rượu lăn lóc mà cô đã uố ng đêm qua. Từng mảnh chai nhỏ xíu gắ m vào da thịt cô, rướm máu. Khi máu cô đã chảy thành dòng thì gã dừng lại, nhìn cô, cái cách nhìn từ trên xuố ng với đôi má t đẹp của gã lia từ đầ u đế n chân giồ ng như cách nhìn của một kẻ ban ơn. Cô thấ y sự khinh miệt phì ra trên mặt gã mà đáng lẽ ra cái sự khinh miệt đó phải là cái nhìn của cô dành cho gã. Gã đứng nhìn cô bất động rồ i bất giác gã ôm ghì lá y cô, cái ghì rắ t chặt làm cho những miế ng mảnh chai li ti kia càng ghim chặt vào da thịt cô hơn, gã nói qua kẽ răng:

- Tại sao mà y chạy trồ n?

Cô im lặng. Sự im lặng của cô càng làm cho gã điên lên.

- Màylà của tao!

Bằ ng tâ ́ t cả sức lực, cô cho gã một cái tát trời giáng rô ́ i nằ m vật trên bãi cát. Gã bàng hoàng. Có lẽ lúc này gã đang ngạc nhiên vì những biểu hiện nổi loạn của cô ngày càng rõ rệt hơn, còn cô thì không biế ́ t vì sao mình lại tát gã. Vì danh dự ư? Không. Cô đã bán danh dự cho chó ăn rô ́ i. Cuộc đời cô chẳng còn gì, không cha mẹ, không anh chị, không bà con, cô chỉ có gã là chỗ bám víu duy nhấ ́ t. Mỗi buổi sáng thức dậy cô nhìn thấ ́ y gã đang ngủ say bên cạnh, khuôn mặt hiề ́ n như đứa trẻ. Cô dậy sớm chỉ để ngắ ́ m khuôn mặt gã đang ngủ, giấ ́ c ngủ dườ ng như rấ ́ t sâu với gã. Cô thích vuố ́ t tóc gã khi ngủ và đôi khi cô còn hôn trộm gã. Gã hiển nhiên trở thành mục đích số ́ ng của cô. Cô tát gã vì sự că m ghét. Cô că m ghét gã. Cô ghét cái dương dương tự đắ ́ c. Cô ghét cái nhìn một phầ ́ n tư mặt của gã với con mắ ́ t như muố ́ n lột con người ra ngoài mỗi khi gã bước đi nhưng đôi mắ ́ t vẫn để lại trên khuôn mặt cô. Cô ghét mọi hành động thể hiện của gã nhưng cái tát này còn hơn là sự că m ghét mà đó là sự pha trộn của mọi tâm trạng ghét, danh dự, sự sỉ nhục và hơn hế ́ t cô biế ́ t cái tát đó là sự ghen tuông nổi loạn chấ ́ t chứa trong cô, bởi đơn giản một điề ́ u cô không bao giờ thừa nhận đó là cô yêu gã.

Gã ôm xiề ́ t cô. Cô thấ ́ y trên khuôn mặt của mình có những giọt nước mắ ́ t â ́ m nóng chảy dài. Cô tưởng mình khóc. Nhưng không phải. Những giọt nước mắ ́ t đó của gã. Gã khóc, sau bao năm số ́ ng cùng gã, cô chưa bao giờ thấ ́ y gã khóc, chưa bao giờ gã để cho cô thấ ́ y sự mê ́ m yế ́ u của gã.

Nụ cười của mẹ cứ nhọt nhọt dầ ́ n như hạt nắ ́ ng mùa đông leo lét lả tả vài hạt xuô ́ ng dương gian. Không thể nhớ nổi khuôn mặt mẹ như thế ́ nào, chỉ biế ́ t nụ cười thật hiề ́ n, đôi mắ ́ t sáng đầ m nước mắ ́ t khi mẹ bảo cô ngồ ́ i đợi mẹ, mẹ sẽ quay lại ngay. Sự cô độc của

chuỗi thời gian cứ kéo dài ra trước mắt. Đôi mắt cô ngơ ngác nhìn những dòng người tấp nập đang ngược xuôi đua chen, cái bánh trên tay chảy dài ẻo ạch với dòng nước sôi t cà đỏ như máu chảy ngược vào cánh tay. Cô đã ngò ì đợi mẹ trong bao lâu không rõ, nỗi sợ hãi cuốn lấy một đứa bé ba tuổi. Cô bắt đầu khóc. Cô đứng dậy bước đi rồi lọt thỏm giữa dòng người qua lại, tiếng khóc, tiếng gọi mẹ hòa lẫn trong tiếng còi inh ỏi của xe cộ qua lại, tiếng cười nói vung vãi trên từng con phố, với đôi mắt của đứa trẻ cứ lùi dần lùi dần trong cái bóng tối đầy rác. Cô muốn gào lên, nhưng cổ họng bị nghẹn lại bởi cơn đau co thắt đến ngộp thở, muốn đập nát những bức tường đang bọc quanh cô, muốn lao thẳng ra nơi có ánh sáng ngập tràn nhưng cô sợ, sự sợ hãi đã kiềm chân cô lại, một sợi xích vô hình.

Cô thức giặc với những vết thương bầm tím khắp người. Cô nhìn gã đang nằm bên cạnh cô hiên lành, với những giọt nước mắt đang đọng ở khóe mắt. Một gã trai hiên lành. Nếu cuộc sống không cướp đi của cô những gì cô có, có lẽ cô không gặp gã. Gã là sự may mắn hay bất hạnh cô cũng không thể định nghĩa được, nhưng cô không thể rời bỏ gã. Cô cần gã, gã cũng cần cô, cả hai cứ mong manh như sợi tơ trước gió tương chừng sẽ đứt. Nhưng không, nó vẫn chưa đứt dù nó đã bị kéo căng hết mức. Toàn thân cô rã rời khi cô trở mình.

- Cô dậy rồi à? – gã tựa mình đứng dậy – cô ngò ì yên kéo động vết thương, tôi sẽ lấy cháo cho cô.

Gã dứt cho cô từng muỗng cháo. Cô ăn nhưng cảm giác sợ sệt vẫn còn giăng kín căn phòng.

- Ăn xong chúng ta sẽ đi dạo. Cô thích gì tôi sẽ mua.

Cô nhìn gã. Một gã lạ lẫm từ trên trời rơi xuống. Lần đầu tiên sau bao năm sống với gã, cô thấy gã chưa bao giờ như lúc này. Phải chăng gã đã thay đổi?

- Đừng nhìn bằng đôi mắt đó – Gã hát hàm về phía cô.

Từ hôm đó gã không dắt gái về ngủ trong nhà nữa. Cô cũng không bị những trận đòn vô cớ của gã. Chỉ thấy đêm nào gã cũng về nhà lúc 3h sáng, say khướt và liên tục chửi rủa một ai đó. Cô im lặng giả vờ ngủ khi những nụ hôn chưa kịp chạm đến cô thì gã đã lăn ra ngủ với tiếng ngáy đều đều. Lúc hấn về là cô lại thức tới sáng. Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra với gã. Cô không dám hỏi, chỉ lặng lẽ quan sát.

Những cơn ác mộng cứ cuốn lấy gã, hành hạ thể xác và đầu óc gã. Gã thấy mình bị bỏ rơi, giữa hoang vu không một bóng người, không còn tiếng inh oang ồn ã tá t bật. Một sự im lặng rợn ngợp. Sợ hãi, gã chạy mãi trong một không gian bất tận, bốn phía giông ghet như nhau, không một mảng màu sáng tối, mọi thứ cứ lơ lờ nhợt nhạt, tím tái như nhau, không thể xác định được hướng đi cho chính mình. Gã sợ hãi nhắm mắt rồi cảm đầu chạy, đến khi gã mở mắt, một khung cảnh hiện ra quen thuộc trước mắt gã. Gã thấy như nhóp, khuôn mặt người đàn bà đang nằm bên cạnh gã chợt hiện ra, khuôn mặt mà gã yêu thương nhất cũng như căm thù nhất, sự yêu thương và căm thù cứ đan lấy nhau rồi thít chặt đến nghẹt thở. Gã ú ớ khi thấy khuôn mặt của mẹ gã cứ rõ ràng trong tâm trí gã, tiếng gào thét vấy vùng của gã vô tác dụng khi bốn phía đều là mẹ gã bước đến, tay nắm sợi dây thừng yêu thương và thù hận, cuốn lấy gã, xiết chặt gã như một con lợn chuẩn bị chọc tiết. Gã hét lên tiếng hét man rợ không kém gì gã đao phủ chuẩn bị hành xử. Gã thấy mẹ gã ngất xỉu bởi cái điếu u cay của bố. Tiếng xèn xẹt

ghê rợn của dây thừng chậm rãi kéo từng chút một trong không gian tĩnh mịch của buổi chiều sẫm tối. Mẹ gã lơ lửng trong không gian, đôi mắt vẫn nhìn gã triu mê. Bàn tay gã run rẩy. Gã hét lên tỉnh giấc, mồ hôi túa ra đầm ướt, khuôn mặt gã căng thẳng, mọi dây thần kinh trên thân thể gã căng cứng. Gã thở hổn hển. Mỗi đêm cơn mơ đến với gã rõ ràng hơn. Đáng người nhỏ nhắn cứ lung lảng trong tâm trí gã. Gã bỏ chạy. Gã nghĩ mình đã xóa hết cái tủi nhục kia. Gã nghĩ gã đã xóa được cái hình ảnh hai thân thể trần truồng cuộn lấy nhau kia. Gã nghĩ gã đã bỏ được hết những ám ảnh đó. Nhưng sự dai dẳng trong tiếng khóc râm rức của cha gã làm gã rục lên sự căm thù tột độ. Gã đã dành cho mình quyết tâm xét xử, quyết giải thoát mà trong đám tang gã đã gào lên thảm thiết cho một cái mặt nạ hoàn hảo.

Cô không bỏ chạy. Mỗi đêm cô yêu gã bằng tình yêu của một người đàn bà. Mâu thuẫn trong cô trái đũa, giữa sự ra đi và ở lại, giằng xé, cô không thể bỏ gã - một kẻ đáng thương, cô đơn như những cái dằm trong tim cứ cắn xé gã từng ngày. Cô muốn căm lặng đi bên gã đến cuối cuộc đời nhưng dường như khó quá, cô không thể biết mình muốn gì khi cô kinh tởm sự ngọt ngào của gã. Thà rằng gã cứ đánh cô bằng cùi trỏ hay những cái tát trời giáng cô sẽ thấy yên tâm hơn. Việc gã cứ ăn cô bằng những nụ hôn ngọt ngào, đè nén khiến cô ghệt thở. Sau những cuộc làm tình cô lại tởm lợm những cái gọi là ngọt ngào và cô nôn mửa ngay trước mặt gã. Gã nhìn cô nhếch mép rồi bỏ đi.

- Tao có thai – Cô nói trong cơn nôn mửa.
- Bỏ đi – Gã nói mà không quay đầu lại.
- Không bao giờ, không! – cô hét lên sau lưng gã.

Gã quay lại với đôi mắt rực lửa tím lầy cô, bóp mạnh vào cổ làm cô nghẹt thở không nói nên lời, chỉ ú ớ rồi tắt lịm đi.

Tỉnh dậy, cô thấy gã ngồi bên những giọt nước mắt ngấn dài đua nhau chen lặn giành lồi đi. Cô giả bộ ngủ để nghe tiếng gã thôn thục, lòng cô đau nhói như ngàn mũi kim đâm vào mình. Cô yêu gã.

Gã thấy cha gã bóp cổ mẹ gã đến chết, nguy tạo bằng một sợi dây thừng tòng teng giữa nhà, với sức mạnh của sự kiêu hãnh, sự si nhục và lòng căm phẫn đã bóp chết người vợ mà cha gã yêu thương. Gã đã nhìn mẹ gã ngã oạch trong tay gã mê mẫn rồi lạnh dần, đôi mắt trắng dã cứ trợn ngược nhìn đứa con trai bé bỏng. Mẹ gã không hề chống cự, cứ mặc cho cha gã dùng hết sức mạnh, dồn sự căm thù vào đó. Gã oạt người nức nở với sợi dây thừng bên cạnh. Cha gã bàng hoàng buông tay người vợ đã mê mẫn từ lúc nào, từ thảng thốt chuyển sang thình lạng đứng nhìn mẹ gã cứ lơ lửng giữa không gian không một lời nói, không một ánh nhìn, chỉ có điệu thuốc này đến điệu thuốc khác tàn dần trên tay cha gã, cháy xém đầy tàn tro.

Gã thét lên, mồ hôi lấm tấm. Trong cơn mê gã níu lấy cô như một cái phao cứu sinh lênh đênh giữa sóng lô nhô lúc cao lúc thấp. Cô nhìn gã thương hại lẫn yêu thương giằng xé. Một người đàn ông mà cô không bao giờ khước từ bất cứ lời đề nghị hay một sự cưỡng bức nào, cô chấp nhận như một nô lệ bị bán đi với những đồng xu lẻ rẻ đến tủi nhục. Cô nắm chặt tay gã trong những cơn mê ú ớ, những cơn ác mộng hoành hành từng đêm. Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra trong gã nhưng cô biết một nỗi đau quá lớn đang bao trùm lấy gã, một nỗi đau mà cô muốn chia sẻ cũng không thể nào sẻ chia được. Cô chỉ biết câm nín đi bên cạnh gã như một chiếc bóng, câm

lặng với những trận đòn cho cơn cuồng phong của gã, câm lặng trước những vuốt ve âu yếm của gã, câm lặng trước sự cường bức ham muốn của gã, câm lặng cho những tủ nhục số kiếp của mình, câm lặng.

- Phá đi – Tiếng gã cứ dập dìu như sóng biển lúc nhanh lúc chậm, lúc hiền hòa lúc gào thét.

- Không – Khuôn mặt cô ương bướng và nghênh chiến cho bất cứ sự phá hoại nào.

Gã nhìn cô, nhìn đôi mắt đầy quyết tâm và căm hờn của cô, gã ngò i thụp xuống và bắt đầu khóc. Cô nhìn gã ngạc nhiên. Cô đang đợi những cái tát, những cú đập trời giáng xuống nên nhà. Nhưng không, mọi sự yếu đuối đang đổ ập lên gã. Gã ôm mặt khóc rầm rức như một đứa trẻ.

- Tao không muốn nó mang hận thù, tao không muốn! – Gã vò đầu bứt tai, rầm rức.

Cô nhìn gã, nhìn những quá khứ đi qua trong gã như những đường gân xanh lượn lờ trên khuôn mặt, trên trí não của gã không thể nào biến mất. Gã đã có một tuổi thơ dữ dội ám ảnh lấy gã, cuốn lấy từng giấc mơ và uống từng giọt máu trong huyết quản của gã. Cô ôm lấy gã, nâng niu, cô hôn gã, nụ hôn của sự chân thật, trù mệnh và cả tình yêu lớn lao.

- Nó sẽ sống bằng tình yêu có thật, không như nhóp, không bỏ rơi, không hận thù.

Gã nhìn cô, đôi mắt gục xuống mong mỏi tìm một sự vỗ về mà lâu nay nó luôn chờ đợi gã.

Tình Dừa

Quân Tả'n

Nhà ông Hai Nhứt nă`m chơi loi ở cuô`i ấ`p Cây Dừa, cạnh cây câ`u chữ Y bắ`t qua ngã ba Chờ Đợi. Ông chỉ có một mình không vợ, không con nên ngôi nhà của ông cũng nhỏ bé cô đơn như chính bản thân chủ nó vậy. Được cái là nề`n nhà rắ`t cao ráo, tháng Tám, tháng Chín âm lịch nước nổi lêu bêu cũng không ngập được. Tuy nhiên thứ mà bọn trẻ thích nhắ`t là miế`ng vườn rộng phía sau nhà ông. Vườn nhà ông trồ`ng đủ thứ cây. Mắ`y gồ`c xoài thơm, dăm cây mận da người, chục gồ`c nhãn da bò, còn có hai cây mít to ở đầ`u bờ, nơi ông giăng cái võng dù bạc màu cũ kỹ nă`m nghỉ mỗi buổi trưa. Đặc biệt, còn một khoảng đấ`t rộng ông không trồ`ng gì hế`t mà đắ`p cao ráo, nện dẽ dặt như nề`n nhà. Đây là nơi chiề`u chiề`u bọn trẻ tụ tập lại chơi nhảy dây, nhảy cò chẹp, đá bóng... Ông Hai Nhứt thường nă`m trên chiế`c võng dù nhìn bọn trẻ chơi đùa, hoặc kể chuyện đời xưa cho chúng nghe, những lúc vui vẻ ông tham gia làm trọng tài phán xử những đừa chơi ăn gian. Khi chúng ngoan, không phá phách đánh lộn, ông Hai còn hái trái cây trong vườn cho chúng ăn. Có lẽ vì không vợ con nên ông Hai rắ`t thương lũ trẻ. Bọn chúng có thể đế`n nhà ông bắ`t cứ lúc nào, đói bụng có thể tự tiện vô bế`p lục com nguội. Nhưng có một nơi mà ông câ`m tiệt không cho bọn chúng bén mảng tới là cái xẻo đấ`t cuô`i vườn chừng hơn nửa công mọc toàn dừa gai tầ`ng tầ`ng, lóp lóp, âm âm, u u nghe nói toàn chuộ`t rắ`n ở trỏ`ng thành tinh, còn có chim cú mèo đêm đêm kêu rỏ`n óc. Cũng lạ, nghe nói nguyên khu đấ`t này ngày xưa toàn hồ` bom, ông Hai đã miệt mài san lắ`p cả chục năm để có miế`ng vườn đẹp như bây giờ. Theo lý mà nói, phá bỏ nửa công dừa kia hoàn toàn nă`m trong sức của ông, không hiểu sao ông lại để nguyên như vậy, chỉ chặt bỏ những cây mọc

lan ra ngoài. Thằng Na con anh Sáu Thọ có lần lên vô xẻo dưa gài bẫy chuột đã bị ông cầm mười ngày không cho tới nhà chơi, dù nó là thằng ông thương nhứt. Có lần nó bị sốt xuất huyết ông đã công nó chạy gần chục cây số ra trạm y tế xã, nhưng vì nó bệnh nặng quá phải chuyển ra bệnh viện huyện, không may chiếc tá c rắng nửa đường chết máy, ông chụp cây dầm bơi một mạch mười lăm cây số nữa. Bác sĩ nói nếu trễ chừng tiếng đồng hồ thì hết cứu. Ngày thằng Na xuất viện về vợ chồng anh Sáu Thọ dắt con đến lạy tạ ơn ông Hai và xin ông cho nó gọi là ông nội. Ông mừng chảy nước mắt gật đầu, rồi sai chị Sáu ra chuồng vịt xiêm lựa hai con bự nhứt cắt cổ ăn mừng. Bà con lối xóm cũng mừng lây cho ông. Khi rượu ngà ngà, ông út Chấn, chủ tịch Hội Cựu chiến binh xã, cầm tay ông lắc lắc nói: “Anh đúng là già gân nghe anh Hai, ở tuổi anh mà còn công nổi thằng nhỏ chạy cả chục cây số rồi còn bơi thêm mười mấy cây nữa chớ. Anh đúng là Hai... Nhứt mờ!” Bà con cười rần rần. Mặt ông Hai hồng lên, không biết vì ông không quen người ta khen hay vì mấy ly rượu đế, nhưng niềm vui có được thằng cháu nội là có thật nên người ta thấy ông bớt đi vẻ trầm lặng ngày thường. Ông cười hề hề đáp lời ông út: “Có gì đâu chú, chuyện nhỏ mờ, chú quên tui là lính Năm Lê Hai sao, hà hà!” Thấy ông nội nuôi của mình vui vẻ, thằng Na, lúc này người còn xanh lướt, gương mặt còn lấm tấm những vết xuất huyết ra da, bỗng nhiên bạo gan, lém lỉnh hỏi một câu: “ông Hai... ủa lộn, ông nội ơi! Sao người ta kêu ông bằng ông Hai Nhứt vậy? Hai mà còn Nhứt ngộ quá hén!” Anh Sáu Thọ xanh mặt, nạt đùa: “Na, không được hỗn!” Thằng Na hoảng hồn im thin thít. Ông Hai vậy mà không giận còn ôm thằng Na vào lòng, xoa đầu nó: “Con muốn biết hả, vậy con nhờ ông út trả lời đi, ông út con biết đó!” Mọi người thấy ông Hai đồng ý liền nhao nhao bảo: “Ủa, chú út cũng biết chuyện này hả, kể đi chú út!” Thế là bà con áp Cây Dừa hôm đó được nghe miễn phí sự tích cái tên Hai Nhứt của ông.

Số là những năm đầu mới giải phóng, cuộc sống còn rất nhiều khó khăn thiếu thốn, cây kim sợi chỉ cũng khó mua còn vải vóc thì khỏi nói, lâu lâu mới có đợt hàng phân phối. Người dân ấp Cây Dừa phải đi từ lúc ba bốn giờ sáng bơi cả chục cây số ra cửa hàng ngoài ủy ban xã sắm hàng mà mua có khi được khi không. Vì vậy vải vóc, quần áo lúc bấy giờ là một thứ đồ xa xỉ. Thế mà năm đó một ông Chà-Và da đen thui, tóc quăn lộn ở đâu không biết xuất hiện, quảy một bịch quần áo, vải vóc to đùng đi bán chịu. Bà con mừng quá trời xúm nhau mua. Đúng hẹn một tháng sau, ông ta đến thu tiền nợ, thế nhưng trước lúc trước ông ta bán mười đồng thì bây giờ ông ta đòi năm mươi đồng. Bà con nói ông ta lật lọng không chịu trả thì ông ta hăm dọa nói rằng ông ta biết bùa Chà-Và, ai không trả ông ta “thu” cho chết. Thím Ba Đậu, một người đàn bà góa chồng ở trong ấp bảo: “Tui không trả đó, ông ngon thì “thu” coi!”. Ông Chà-Và lắm mưu lắm mẹo chú ròi đưa tay chỉ vô bụng bà Ba một cái, bà té xuống đất ôm bụng la trời, giãy giụa lăn lộn như sắp chết. Bà bò dậy móc ra năm mươi đồng trả cho ông. Ông lấy ra cái hột vịt luộc kêu bà lăn lộn vô bụng. Lăn được vài vòng bà đứng dậy nói hết đau, ròi bẻ cái hột vịt ra thì thấy một cây kim sét ở trong. Bà con ai nấy hoảng kinh hồn vía. Người có tiền thì móc ra trả đủ, nhưng đa phần bà con là dân nghèo lấy tiền đâu mà trả gập năm. Chuyện tới tai ông Hai, ông bèn mời ông Chà-Và tới miếu cô hồn ở dốc cầu Chữ Y, ròi mời ông út Chấn, lúc bấy giờ là trưởng công an xã đến đại diện cho chính quyền, bà con trong ấp cũng tụ tập đủ mặt. Ông Hai lúc này ăn mặc chỉnh tề, chấp tay thưa với ông Chà-Và: “Thưa ông anh, dân ấp Cây Dừa chúng tôi quê mùa chơn chất, không biết có cao thủ bùa phép như ông anh giá đáo, nếu có gì thất lễ ông anh bỏ quá cho. Nhưng ông anh cũng thấy, bà con ở đây còn nghèo khổ quá chừng, không cách nào có đủ tiền trả theo yêu cầu của ông anh, không biết ông anh có thể nhẹ tay làm phúc cho bà con trả tiền theo giá cũ hay không?”. Ông Chà-Và dứt khoát không chịu. Ông Hai bèn nói tiếp: “Thưa ông anh, tiểu đệ

đây lúc nhỏ cũng theo thầy luyện bùa được mấy năm nhưng lâu quá không còn nhớ được bao nhiêu, kẹt cái dù sao tiêu đề cũng là dân Cây Dừa, vậy tiêu đề làm gan xin đầu với ông anh một cuộc, nếu tiêu đề thua thì chết chịu, có đại diện chính quyền ở đây làm chứng, ông anh khỏi sợ tù ngục gì. Nếu ông anh thua, xin ông anh để lại bị đồ và bỏ luôn không lấy tiền vải của bà con mua hôm trước!”. Ông Chà-Và bả ng lòng, hỏi thi đầu thế nào? Ông Hai bảo mỗi người lấy một cái chén nước “thư” bùa vô rồi đưa cho người kia uống. Ông Chà-Và y lời lấy một cái chén nước vừa niệm chú vừa vẽ lằn ngoằn trên miệng chén rồi đưa cho ông Hai. Ông Hai ực một cái ngon lành như uống rượu đế rồi lấy một cái chén đưa ông kia. Ông Chà-Và vừa cầm chén lên đưa tới miệng bỗng mặt mày xanh lét, tay run như thằn lằn đứt đuôi, lập bập hỏi: “Cái này là... là gì?”. “Bùa của tui đó” ông Hai trả lời. Ông Chà-Và quỳ xuống lại như tể sao, xin thua không dám uống. Bà con hoan hô rầm trời: “Ông Hai giỏi quá, ông Hai hạng nhứt”, rồi bà con kêu riết thành Hai Nhứt. Đó, sự tích cái tên Hai Nhứt là vậy đó!

Ông út Chấn c dưng lời kể, rồi bưng ly rượu nhấp phân nửa, lấy đũa gắp cái phao câu vịt xiêm chầm nước mắ m gừng thông thả thưởng thức mặc cho bà con ám ức hời thúc rồi quay ra đoán mò.

- Ủa, ông Hai có bùa thiệt hả ông út?

- Bùa gì mà lợi hại vậy ông Hai?

- Chấn là bùa Cao Miên. Ông Hai hình như có đi oánh giặc bên Miên.

- Không phải đâu. Chấn bùa Tàu. Ông Hai làm lính trinh sát nghe nói hời trẻ có học võ hệ với thầy Tàu.

Mọi người nhao lên. Ông út nhìn ông Hai, ông Hai mỉm cười, gật đầu. Ông út giơ tay lên, bảo:

Minh họa: Phạm Hà Hải

- Mọi người im lặng, muốn biết đó là bùa gì phải hông? Thật ra đó không phải là bùa gì hết mà là chén thuốc... rầy! Ha... ha...!

Thì ra ông Chà-Và kia cũng không có bùa phép gì hết, chỉ là thông đồng với thím Ba Đậu để gạt tiền bà con. Sau khi ông ta thua cuộc đã thành thật khai ra và nhận lỗi. Công an xã bắt ông làm bản cam kết rồi thả cho đi. Sáng hôm sau, thím Ba Đậu cũng dọn nhà theo ông Chà-Và xuống nghe. Ông Hai đem bị đồ trả lại cho họ và tặng thêm năm lít gạo, chúc họ lên đường may mắn và khuyên họ chí thú làm ăn, đừng giờ trò lờng gạt nữa. Sau khi họ đi, ông út hỏi ông Hai rằng có biết đó là chén bùa giả không. Ông Hai bảo có biết gì đâu. “Trời đất, không biết sao dám uống?” Ông cười hề hề: “Có gì đâu chú, chuyện nhỏ mờ, chú quên tui là lính Năm Lẻ Hai sao!”

- Ủa, chuyện hay như vậy sao con không nghe nội kể gì hết vậy nội? - Thằng Na hỏi ông Hai.

- Chuyện lâu quá rồi con, gần hai chục năm còn gì, lúc đó con còn chưa ra đời. Ông út con nhớ chứ nội cũng quên không nhớ nữa.

Ông Hai Nhứt trâm ngâm, mắt nhìn hư vô như đã chìm trong một khoảng không riêng tư, bí mật chỉ riêng ông biết. Ông nhìn xa xa vào xẻo dưa gai sau nhà, tự hỏi: Có phải thời gian là liên tục tốt nhất để quên không, chuyện chưa đầy hai chục năm ông không nhớ nhưng chuyện hơn hai chục năm sao cứ vương vãi mãi trong lòng!

Sau cái ngày ông Hai Nhứt nhận thửa Ngã làm cháu nội khoảng ba năm, cũng là năm bước vào thiên niên kỷ mới, áp Cây Dừa đang có nhiệm vụ thay đổi lớn. Đầu tiên là cây cau chữ Y được bê tông hóa. Ngã Ba Chờ Đợi được các chuyên gia kinh tế đánh giá là địa bàn có tiềm năng bởi vị trí địa lý thuận lợi, có thể hình thành một chợ đầu mối nông sản. Một con đường nhựa sẽ được mở từ quốc lộ thẳng vào đến cây chữ Y, rồi điện sẽ về... vân vân và vân vân. Con đường đó chạy dọc theo miêng vườn năm công của ông Hai Nhứt, thế là bỗng dưng ông có hàng ngàn mét đất mặt tiền, nghĩa là ông sẽ giàu to. Vậy mà ông Hai Nhứt không vui. Mấy tháng gần đây, cuộc sống yên tĩnh của ông bị đảo lộn, cứ cách vài bữa lại có người đến hỏi mua đất, riêng rồi ông kêu thửa Ngã viết tấm bảng “KHÔNG BÁN ĐẤT” to đùng treo trước cổng. Vậy mà sáng nay cũng có mấy ông khách bụng bự không thèm đọc tấm bảng xô cửa vô nhà đặt vấn đề với ông là nếu ông không bán miêng vườn đã thành khoảnh thì bán cho họ miêng xẻo dưa gai hoang dại hơn nửa công đó, họ sẽ trả tiền bằng giá như miêng đất vườn. Đến nước này ông Hai không còn chịu nổi, đuổi thẳng cổ họ ra khỏi nhà rồi kêu thửa Ngã lấy dây buộc cổng lại, sau đó ông leo lên võng nằm. Nghĩ lại thấy mình cũng có phần nóng nảy, người ta hỏi mua mình không bán thì thôi, sao lại đuổi người ta. Chắc, ai biểu họ mua chỗ

nào không mua lại hỏi mua ngay cái xẻo dưa gai đó chứ. Ông Hai nghe hai bên thái dương giật giật, cái đầu căng ra, bao ý nghĩ hiện lên trong đầu rồi lộn tung phèo như canh hẹ. Những hình ảnh chập chờn. Ông mơ màng thả mình vào dòng hồi tưởng. Ký ức mấy mươi năm trùng điệp hiện về. Ông thấy mình trở lại thành thằng Bé Hai mồ côi mồ cút không cha không mẹ đi ở cho người ta, rồi theo ông thầy Tiều đi sơn đồng mãi mãi. Trong một lần may mắn cứu được một cán bộ bị giặc truy lùng, anh thanh niên Bé Hai được giác ngộ cách mạng và trở thành anh bộ đội của tiểu Đoàn Năm Lê Hai anh hùng. Mùa hè đỏ lửa năm 1972, chiến sĩ Nguyễn Văn Bé Hai đã trở thành trung sĩ tiểu đội trưởng trinh sát. Tháng 10/1972, đại đội của anh trong một trận đánh phản kích với tiểu đoàn 423 của địch có một chi đội xe bọc thép yểm trợ đã cầm cự suốt bốn ngày với quân địch mạnh và đông hơn gấp bội. Anh đã bị thương vào đùi không kịp rút theo đơn vị phải nằm lại trạm quân y huyện. Tại đây anh đã gặp Dạ, cô y sĩ phó trạm quân y, cũng là người mổ vết thương cho anh. Mười ngày sau khi chân anh còn chông gậy đi tập tễnh thì quân y huyện bị giặc càn, đồng chí trạm trưởng hy sinh. Trạm quân y bị tổn thất nặng nề. Dạ đã cống anh trong mưa bom bão đạn bất chấp hiểm nguy. Anh đã bao lần bảo Dạ bỏ anh ở lại chạy đi nhưng Dạ không nghe. Cuối cùng sau khi vượt hơn năm cây số đường đồng, cô cống anh tới ngã ba Chờ Đợi này. Thật không ngờ trong lòng xẻo dưa gai bạt ngàn kia lại có một căn hầm, vốn là căn hầm của các cán bộ địa phương. Cửa vào hầm nằm sâu dưới nước. Các đồng chí đã cắt dưa gai thành một đường ngầm bê tông chừng sáu bảy tấc, vừa thân hình một người, lặn vào chừng bốn năm thước có một chỗ trồi lên để thở. Lặn năm, sáu hơi như vậy thì tới cửa hầm. Đây là một gò đất tương đối cao. Hầm tuy nhỏ nhưng khô ráo. Lúc Dạ đưa được anh vào hầm thì vết thương của anh đã vỡ ra, máu chảy ướt đầm cả bàn chân. Dạ lúc này hoàn toàn kiệt sức, dựa vào vách hầm để thở, thấy vậy cũng ráng ngời dậy băng lại vết thương cho anh. Bên ngoài còn âm ùng súng đạn, trực thăng của

giặc gâ`m rú trên đầ`u. Thấ`y anh có vẻ lo lắ`ng, Dạ bảo: “Anh Hai yên tâm đi, cái hầ`m này an toàn như`t á`p Cây Dừa, trừ khi có bom rớt ngay thoi, còn lựu đạn, hay pháo cũng không ăn thua”. Anh trả lời: “Không phải tôi lo chuyện đó, tôi lo cho anh em thương binh nặng còn ở lại trong hầ`m bí mật ở đầ`ng trạm, còn những người khác nữa, không biế`t có thoát được không!” Dạ cũng lặ`ng người đi, lo lắ`ng. Không khí trong căn hầ`m trầ`m xuô`ng. Lát sau Dạ hỏi: “Anh Hai có đói không?”. “Đói, bộ cô kịp đem theo cái gì ăn sao?”. Anh nhìn Dạ. Ngoại trừ cái túi cứu thương lúc nào cũng đeo dính bên người, anh không thấ`y còn gì khác. Dạ cười: “Đâu có, nhưng hy vọng ở đây có cái ăn”. Dạ trườn ra khỏi hầ`m đưa tay mò xuô`ng nước. Anh la lên: “Cô mò cá hả, tui không ăn cá sô`ng đâu nghen!”. Dạ cười, không nói. Lát sau cô đưa lên ba đòn bánh tét bắ`ng cùm chun. “Ừa, ở đâu ra vậy?”, anh ngạc nhiên hỏi. “Chắ`c là lương thực dự phòng của má`y anh cán bộ địa phương, không biế`t để đây từ hồ`i nào”, Dạ trả lời tỉnh queo. “Trời đấ`t, để dưới nước vậy hư hế`t rô`i sao ăn được”. “Anh không biế`t hả, đây là bánh tét không nhân. Gói thiệt chặt để dưới nước mười bữa nửa tháng cũng không hư. Chỉ là vế`t thương của anh ăn nế`p vô sợ bị cương”. “Cương thì mau lành chớ gì mà lo”, anh cười hì hì. “Vậy anh cắ`t ra đi, chúng mình ăn. Tui cũng đói rô`i”. “Cắ`t? Lắ`y gì cắ`t bây giờ, không lẽ lắ`y dao mổ của cô”. Cô lắ`c đầ`u quầ`y quậ`y: “Bậy nè! Đồ` nghề` của người ta ai đem đi cắ`t bánh. Xung quanh anh dao nhóc đó.” Anh nhìn quanh, thấ`y những cây dừa gai hai bẹ xế`p thành hình chữ V, ba cạnh đầ`u có gai nhọn, cứng uố`n cong như lưỡi cưa, chọt hiểu ra, liề`n đem đòn bánh tét đưa vô cạnh bẹ dừa gai cưa lên cưa xuô`ng. Lúc sau đòn bánh tét được cắ`t rời ra, lá chuô`i gói hơi từa tòng không được ngọt như cắ`t dao, nhưng cũng thành từng khoanh đàng hoàng, bên trong nế`p còn dẻo queo chưa bị ôi thiu gì hế`t. Hai người ăn ngon lành. “Không ngờ cây dừa gai xắ`u xí thấ`y ghê vậy mà nhiề`u công dụng quá ta. Chẳng những cản được bom đạn quân thù mà còn làm dao cắ`t bánh ăn nữa.” Anh cảm khái nói. Dạ bảo: “Chưa hế`t đâu, anh Hai có ăn bắ`p

hầm không? Người ta lấy bẹ dừa gai cắt làm muống để ăn bắp hầm nữa đó.” “Hết chưa?”, Anh hỏi. “Chưa, cây dừa gai còn một bí mật nữa, không nói cho anh biết bây giờ”. Sau khi ăn xong, Dạ mệt quá ngò i dựa đầu vô vách hầm mà ngủ. Bây giờ anh mới có cơ hội nhìn cô thật kỹ. Mái tóc đen dài bết đầy bùn đất, lòa xòa hai bên gò má nhưng không thể che được gương mặt trái xoan, hai cánh mũi nhỏ nhắn phập phồng, mặt nhọc, đôi hàng chân mày đen dài hơi ngang ngang, đôi mắt quầng thâm, đôi môi hơi tái của người thường xuyên mất ngủ hơi mím lại, cứng rắn và cương quyết. Nhưng chiếc cằm thanh tú có một đường chẻ nhỏ nhu mì. Tất cả những cái đó làm gương mặt cô toát lên vẻ dễ thương là lạ. Nghĩ đến lúc cô cống anh chạy dưới làn lửa đạn lòng anh bỗng dậy lên một nỗi niềm khó tả mà hai mươi tám năm làm người anh chưa từng cảm thấy bao giờ...

- Nội, nội ơi, có khách kìa!

Ông Hai Nhứt choàng tỉnh. Tiếng gọi của thằng Na kéo ông trở về thực tại thoát khỏi đoạn phim hồi ức. Ông bảo:

- Nội đã dặn con là trả lời với khách mình không bán đất rồi mà, kêu người ta đi đi.

- Dạ. Không phải khách mua đất nội ơi - Thằng Na phân trần - Người ta nói là bác sĩ gì đó.

- Được rồi, ra nói với khách đợi nội chút.

Thằng Na chạy ra công. Ông Hai lấy gàu nước mưa rửa mặt rồi thay bộ đồ tề chỉnh ra tiếp khách. Đoàn khách gồm bốn người, ba nam, một nữ. Tất cả đều còn trẻ. Cô gái trông lớn tuổi nhất,

chừng hăm sáu, hăm tám gì đó, có vẻ là trưởng đoàn. Cô lễ phép chào ông rồi nói:

- Thưa bác, chúng cháu là nhân viên y tế đến khám và chữa bệnh miễn phí cho bà con địa phương mình. Vì ấp Cây Dứa chưa có trạm y tế, được biết vườn nhà bác có một khoảng sân rộng nên chúng cháu muốn mượn làm chỗ khám và chữa bệnh cho bà con.

Ông Hai mừng quá, gật đầu lia lịa, đôi tay cả hai tay. Ông bảo thằng Na về nhà gọi vợ chồng anh Sáu Thọ qua phụ một tay dọn dẹp chỗ cho cô bác sĩ Ngọc và các anh em trong đoàn. Hai ngày liên tiếp sân vườn nhà ông Hai chật ních người, đoàn công tác làm việc bỏ cả hơi tai nhưng ai cũng vui vẻ nhiệt tình. Bà con ấp Cây Dứa thì khỏi nói nổi niềm vui. Chiều tối hôm thứ hai công việc mới tạm xong, ông Hai kêu chị Sáu bắt cặp vịt xiêm với con gà mái đầu làm tiệc đãi khách để sáng hôm sau đoàn công tác trở về nhiệm sở. Bữa tiệc đầu mấm thân tình. Ông Hai cảm ơn đoàn đã vì dân ấp Cây Dứa cực khổ mấy ngày qua. Bác sĩ Ngọc thưa rằng đây chỉ là nhiệm vụ, không có chi là cực khổ hết. Được chăm sóc sức khỏe cho bà con là mọi người thấy vui rồi. Cô Ngọc còn bảo dân Cây Dứa mình đã chịu nhiều đau thương mất mát trong chiến tranh. Hòa bình rồi nhưng đời sống vẫn còn nhiều khó khăn, chịu nhiều thiệt thòi, đặc biệt là sức khỏe không được chăm sóc chu đáo. Ở đây cần xây dựng một trạm y tế, cần phải có một bác sĩ. Ông Hai nói rằng có bác sĩ nào mà chịu về nơi vùng sâu nghèo khó này. Cô Ngọc nói nếu có trạm y tế cô sẽ về đây công tác. Ông Hai trợn mắt: “Thiệt không cô bác sĩ, vụ này không có nói chơi được à?”. “Thiệt chứ bác Hai. Cháu nói được là làm được”. Cô bác sĩ trẻ gật đầu rồi nhìn ông, đôi mắt đen tròn dưới cặp chân mày ngang ngang, hai cánh mũi nhỏ nhắn phập phồng, đôi môi mím lại đầy cứng rắn và cương quyết. Một tia chớp lướt qua. Bỗng cô hỏi ông:

- Thưa bác Hai, sao mình ở đây gọi là ấp Cây Dứa vậy?

- Ờ... ờ! Có lẽ vì ở đây có một đám dứa gai có từ rất lâu đời.
- Có phải đám dứa gai sau vườn nhà mình không bác?
- Có lẽ vậy, thời chiến tranh đám dứa gai này lớn hơn rất nhiều.
- Có phải trong đám dứa có một căn hầm không bác?
- Sao... sao cháu biết?

- Mùa hè đỏ lửa 1972, mẹ cháu đã ở trong căn hầm đó hai đêm. Mẹ cháu tên Dạ, ngày đó là trạm phó quân y. Mẹ cháu nói cây dứa gai có một bí mật, đó là lá n gai giữa sớ ng lung của nó có những gai mọc ngược, có thể làm cho lòng người chảy máu...

Bây giờ thì á p Cây Dứa không còn cây dứa gai nào cả. Cái loài cây này hình dáng gai góc xâu xí, lại không một chút lợi ích kinh tế nào nên sự tồn tại của nó đã không còn hợp thời. Ngã ba Chờ Đợi đã trở thành chợ đầu mớ i nông sản trù phú bán mua nhộn nhịp. Á p Cây Dứa bây giờ có đủ điện, đường, trường, trạm. Trong đó cái đứng cuối là trạm lại có đầu tiên. Trưởng trạm y tế là người quen cũ, chính là cô bác sĩ Ngọc má y năm trước từng đến khám chữa bệnh miễn phí cho bà con. Dân Cây Dứa khen cô là người nói được, làm được. Trạm y tế được cất ngay trên xẻo dứa gai bịt bùng bạt ngàn đầy kỷ niệm. Người chủ đã hiến miế ng đất để xây dựng trạm y tế, hôm khánh thành được phóng viên truyề n hình phỏng vấ n tại sao ông gìn giữ đám dứa hơn hai mươi năm bây giờ lại cho đố n và động cơ nào ông hiến miế ng đất mặt tiề n cao giá vậy để làm trạm y tế. Ông trả lời: “Đố n đám dứa tui cũng đau lòng lắm. Dứa cũng như người, cũng có tình. Thôi thì giữ cũng là tình, đố n cũng vì tình. Còn vụ đất mặt tiề n hả? Có gì đâu chú, chuyện nhỏ mờ, chú hông biết tui là lính Năm Lê Hai sao?”

Chuyện ba người

Trần Nguyễn Ý Anh

Ánh trăng đã nhạt nhòa. Nàng vẫn ngồi tựa cửa. Nàng vẫn đẹp, vẫn mảnh mai như thời con gái. Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống, hôn nhẹ lên tóc nàng. Có lẽ hơi lạnh từ tôi toát ra làm nàng rùng mình. Nàng đang khóc. Mấy giọt nước mắt còn vương trên má. Cứ khóc đi! Khóc để vơi chút tủi buồn, cay đắng. Tôi cũng muốn khóc cho nàng, cho số phận không may của nàng. Hôm nay là ngày cưới của Thịnh, thằng bạn sống chết của tôi. Đêm này là đêm tân hôn. Còn nỗi buồn nào hơn khi nàng một mình dưới trăng tựa cửa, khóc cho những ngày mặn nồng đã qua. Làm sao người thế gian này có thể hiểu và cảm thông được cho nàng. Có phải hồng nhan thì bạc phận? Tôi vừa từ chỗ Thịnh về. Tiệc cưới vừa tan. Phòng tân hôn ấm cúng và đẹp. Những món đồ tự tay nàng mua sắm. Những món đồ nàng đã chăm chút cho ngày cưới người yêu mình. Nhìn Thịnh hôn hờ khoác tay vợ mình đi từ bàn này qua bàn khác, nhận từng ly rượu mừng của thực khách, tôi chỉ muốn tát cho nó mấy cái. Sao nó có thể cưới người con gái khác làm vợ? Cho dẫu không thể cưới nàng, nó vẫn có thể sống bên nàng mà! Đã mười năm tôi trốn chạy nàng. Cô chôn vùi tình yêu như những đợt sóng ngầm, chỉ để Thịnh có được nàng. Đã mười năm, tôi hy vọng nàng hạnh phúc. Tôi chỉ biết yêu nàng, yêu bằng thứ tình yêu không thực dụng (bởi tôi chỉ là một kẻ lang bạt kỳ hồ mà!). Tôi biết, tôi sẽ không đem đến cho nàng cuộc sống ấm êm. Thịnh thì được. Với bằng kỹ sư ngành điện tử, với cái tháo vát của một thanh niên nông thôn giỏi giang, siêng năng... Thịnh có thể làm cho nàng hạnh phúc.

Chúng tôi là bạn thời học cấp ba. Thịnh học giỏi hơn tôi. Mỗi tháng mỗi tính, nhưng hai đứa tôi vẫn là một đôi trời sinh. Chúng tôi

đã từng ngoéo tay nhau hứa hẹn sẽ tổ chức đám cưới cùng ngày. Và con của đứa này sẽ gọi đứa kia là ba. Có lẽ kiếp trước chúng tôi đã nợ nần nhau, nên số phận đến lạ. Trời xui đất khiến, tôi và Thịnh đều yêu nàng. Mỗi tình đầu của hai thằng sinh viên năm thứ nhất. Thằng Thịnh trong trắng như ly rau câu tuyệt vời đem ra mời, lúc chúng tôi đến quán bình dân của nàng. Tôi đã yêu ngay cái nhìn đầu tiên của nàng. Còn Thịnh, lúc đầu, nó không có cảm tình với nàng. Nàng hơn chúng tôi nhiều tuổi lắm. Hơn tôi mười lăm. Hơn Thịnh mười sáu. Nhưng nếu công bằng mà nói, nàng còn trẻ hơn so với tuổi. Thịnh nghiêm túc, có phần hơi khó khăn. Nó không thích lời nói chuyện bất ngờ người khác phải vâng lời. Nó nhận xét “Bán com thì cứ bán com, nói chuyện lúc nào cũng có móc câu, lại hay triết lý. Bả tưởng bả là cái gì chứ!” Và cái ngày nó biết nàng là “cái gì” đã tới. Một nhóm giáo viên trường cấp hai gần đó cũng vào quán. Họ cúi đầu chào nàng rất lễ phép. Chúng tôi loáng thoáng nghe được mấy lời: “Tới bây giờ mà cô còn đẹp quá! Trẻ nữa chứ! Tội nghiệp cô quá! Bán com thì cực hơn đi dạy nhiều!” Thịnh và tôi mới vỡ lẽ ra. Thì ra, cô giáo thời cấp ba của bọn họ.

Chúng tôi vừa gặp họa. Nghe lời đám bạn cùng nhà trọ, tôi rủ Thịnh vào một quán bia ôm cho biết. Bao nhiêu tiền ở nhà vừa gọi lên đều bỏ hết trong bốp. Thịnh dùng dằng không chịu. Tôi đã nổi máu anh hùng. Cái gì chưa biết thì cứ thử một lần. Tiếp chúng tôi là hai em tóc vàng mắt xanh chuyên nghiệp lắm. Bia khui không biết mệt. Thức ăn đĩa đầy, đĩa cạn. Tôi ăn uống thỏa thuê. Con bé tóc ngắn còn cầm lấy tay tôi đặt vào ngực nó: “Chút nữa để tiền vào đây cho em nghe!”. Đầu óc tôi quay cuồng. Thằng Thịnh thì giơng như miễn cưỡng. Nó vốn là thằng kỹ tính. Nó không có cảm tình với bọn gái háu rạo. Cái cảm giác là đà khi ra khỏi quán, nhấp nhọc bước thấp bước cao. Tôi mơ hồ Thịnh dìu tôi... Tôi tỉnh

thức, đầu đau ngã n ngật. Thịnh đã đi học. Tôi tắ m táp và nghe đỏi. Nhìn lại bóp tiề n thì chỉ còn má y tờ tiề n lẻ. Tôi cô vắ t óc – Trời ạ! Đã hế t sạch rô i! Từ đây đế n cuố i tháng lắ y gì ăn? Tiề n nhà nữa chứ! Đừ ng chọc vào bà chủ nhà cứ mở mắ t chỉ biế t tiề n cho tới khi ngủ. Bả mà không tồ ng cồ ra khỏi nhà mới lạ. Tôi nghĩ mãi, cuố i cùng tôi đế n quán com. Ngồ i vào chỗ quen thuộc, tôi không biế t phải mở miệng thề nào. Nàng mỉm cười: “Bữ nay sao đi một mình? Thịnh đâu?” Tôi á p úng: “Chị bán cho khách đi! Chút nữa nói chuyện đượ hôn?” Tôi chưa bao giờ xung em với nàng, dù tôi gọi nàng bắ ng chị. Tôi chưa xác định đượ tình cảm trong lòng mình nhưng vẫn thắ y làm sao. Nàng đem đế n phầ n com như mọi ngày nhưng lại có thêm đĩa dưa sen: “Đây là món dã rượ tài tình, Sơn ăn đi!” Tôi nhìn nàng: “Sao lại biế t tôi uố ng rượ?” Nàng phì cười: “Mặt mày phò phạc, ai nhìn không ra!” Tôi trầ m ngâm mãi vẫn như mắ c nghẹn ở cổ. Nàng đem đế n ly chanh đá thay vì trà đá như mọi khi. “Bữ nay tôi đắ i, còn chuyện tiề n nong từ đây đế n cuố i tháng tôi cho thiế u!” Tôi trợn mắ t ngạc nhiên. Thắ ng Thịnh vừa xuắ t hiện ở cửa. Nó không có vẻ gì đi học buổi sáng nay.

Nàng bịnh. Quán com giao cho con bé giúp việc giỏi giang siề ng năng và người chị họ. Bỗ ng dung, tôi và thắ ng Thịnh quyế t định phải làm chút gì đó cho nàng. Đã gầ n hế t năm học đầ u, chúng tôi đố i với nhau rắ t tồ t. Tôi và Thịnh không chỉ đượ coi như khách hàng. Phầ n com của chúng tôi không như để bán, nó hòa quyện một sự chăm chút ân câ n. Chúng tôi thường đế n ăn lúc đã vắ ng khách. Tôi hay hỏi nàng đủ điề u: “Sao lúc đó chị nghỉ dạy?” Nàng cười: “Không nghỉ cũng không đượ! Tôi vô n tính cứng cỏi và rắ t ghét cái xắ u, cái ác. Tên hiệu trường trù dập tôi. Tập thể giáo viên hèn nhát không dám đầ u tranh. Tôi thắ y mình lẻ loi quá! Thôi thì, đi dạy cũng số ng mà buôn bán cũng số ng. Qua trường khác rô i cũng vậy

thôi. Tôi bán com vì tôi cũng thạo nghề này mà!” Ngày đầu nàng uống máy liêu thuốc tôi mua và đã thấy đỡ. Đêm thứ hai, bỗng dung nàng sốt cao. Hai tháng tôi vừa ngời đánh cờ vừa có ý trông coi nàng. Căn nhà ngăn nắp và đơn giản quá! Ba má nàng qua đời đã nhiều năm. Nàng nương tựa người chị họ cho đến đến khi ra trường. Bỗng dung, tôi nghe đau nhói trong lòng. Nàng sốt như vậy đó! Giữa bận bịu công việc và một nỗi cô đơn. Tôi không còn bình tĩnh: “Chị Hòa không qua được, hay mình kêu xe, đưa chị ấy vào bệnh viện?”. Thịnh trầm tĩnh hơn: “Mới uống thuốc để coi sao!”. Hai đứa tôi ngời vào chơi tiệp. Tôi nhận ra Thịnh không còn sáng suốt nữa. Nó đi liên tiệp máy nước sai. Bỗng dung, nó nhìn tôi, ánh mắt dữ dằn, tuyệt vọng: “Tao với máy hãy thật thà với nhau một điếu! Hãy viết vào giấy suy nghĩ của mình về chị Kim!” Tôi biết Thịnh đã nhìn ra và thấy hiểu. Thật bất ngờ, mỗi tờ giấy đểu vón vện ba chữ: “Tao yêu Kim”.

Nàng được đưa vào bệnh viện ngay đêm đó. Bà chị họ không ở lại với nàng được vì hai đứa con nhỏ. Tôi và Thịnh túc trực bên nàng. Máy người nuôi bệnh nhân cùng phòng hết lời khen: “Em trai mà nuôi chị chu đáo quá!”. Hai đứa tôi im lặng. Giông bão đã nổi lên rồi. Ánh mắt Thịnh tối đen. Nó đang nghĩ gì có trời biết. Tôi thì khác. Tôi linh cảm được tình cảm nàng dành cho tôi. Nàng vẫn ngủ mê. Giấc ngủ của cơn bệnh. Không biết nàng có chiêm bao. Thịnh đi lại ngoài hành lang và đốt thuốc liên tục. Nó không nói với tôi câu nào. Cuối cùng, tôi thấy nó bước liêu xiêu ra cổng.

Tôi ngời nhìn nàng ngủ. Chai nước truyên nhỏ từng giọt chậm và đểu. Tim tôi đập nhanh và không theo một nhịp đập nào hết. Trời ạ! Tại sao Thịnh cũng yêu nàng? Sao nó không ghét nàng cho tôi đỡ khổ tâm. Tôi phải làm gì bây giờ? Nhớ lại, có lần nàng hỏi: “Sơn thích mẫu con gái nào? Mạnh dạn, thẳng thắn hay dịu dàng, thùy mị?”. Tôi vụt nói như câu trả lời đã sẵn “Giống như chị vậy!”. Nàng

nhìn tôi. Ánh mắt nàng như đờng cảm nhưng lại chột buồn. Nàng đã hiểu được lòng tôi và nàng cũng thấy được hô cách ngăn là quá lớn.

Đang ngủ, nàng chột buồn nôn. Tôi đỡ xô c nàng dậy. Nàng dựa vào tôi, quặt quẹo như một thân cây non trước gió. Tôi vuốt lưng nàng. Tay kia cầm khăn cho nàng nôn vào. Tôi không hiểu sao lại có những thao tác rành rọt như vậy. Thịnh xuất hiện ở cửa. Nó nhìn tôi và nàng. Ánh mắt ngạc nhiên. Nó quay đi thật nhanh. Tôi đi tìm Thịnh khi nàng đã ổn. Nó ngồi ở băng đá sát gốc nguyệt quế đang nở hoa trắng xóa. Tôi đến gần, thoảng nghe mùi rượu. Thịnh bỗng gục xuống. Nó không chỉ như đang say. Tôi xô c nó dậy, đi nhanh vào phòng cấp cứu.

Bây giờ, tôi không chỉ chăm sóc nàng, Thịnh còn nặng hơn. Bác sĩ bảo nếu không phát hiện kịp thời, nó sẽ chết hoặc sẽ hôn mê sâu, sống đời thực vật. Tôi bàng hoàng. Một con người trầm tĩnh như nó, lại tự tử vì tình, đủ biết nó yêu nàng sâu nặng đến đâu. Nó ghen khi tôi chăm sóc nàng tận tình. Cũng may, tôi là người phát hiện và đưa nó đến phòng cấp cứu. Nàng đến thăm nó khi tương đối khỏe. Nàng bàng hoàng xúc động khi biết Thịnh tự tử. Tôi rút lui ra ngoài, để hai người được tự do trò chuyện. Tôi lang thang ngoài phố khi trời lát phát mưa. Dường như đi trong mưa lại làm mình tỉnh táo hơn. Tôi nghĩ đến Thịnh, đến nàng. Một con người tài giỏi và chín chu như Thịnh sẽ rất cần cho nàng. Tình yêu của Thịnh đã thuyết phục được nàng. Như vậy đã tốt rồi! Tôi không được như Thịnh. Tôi thấy mình lan man quá! Tôi biết mình không đem lại hạnh phúc cho nàng (một thứ hạnh phúc vật chất sờ mó được và những trù mệnh nâng niu mà Thịnh vô n nhiên ưu điểm).

Nàng xuất viện trước Thịnh hai ngày. Tôi đọc được trong mắt nàng những nỗi ưu tư. Thịnh không nói gì với tôi. Nó lặng im như trốn chạy. Thế giới của nó bây giờ chỉ có nàng. Thịnh vốn là người kiên quyết. Cái gì nó muốn, quyết phải làm được. Nó vốn không thích uống rượu. Nhưng có một lần, trong đám giỗ nhà một thằng bạn, một tay nổi tiếng “tửu vương” tỏ ra coi thường bọn tôi. Thịnh nổi máu anh hùng. Nó quyết là phải thách. Nó hạ “tửu vương” ngay trong tiệc rượu. Về đến nhà trọ, nó nằm lặc lìa, nôn thóc nôn cháo. Tôi còn tưởng nó chết. Nàng cho Thịnh uống một thứ thuốc gia truyền và nó khỏe lại. Con người Thịnh là như vậy đó. Nó không để lộ mình, nhưng đừng ai muốn thách thức và vượt qua nó. Trong tình yêu cũng vậy.

Thịnh có việc về quê hai ngày. Nàng hẹn tôi sau bữa cơm chiều. Tôi biết phải đi diện một lần dầu vui hay buồn. Nàng làm một đĩa đồ nhắm và lấy bầu rượu thuốc. Tôi biết đây là một ngày cực kỳ quan trọng với chúng tôi. Nàng rót rượu mời tôi rồi im lặng. Nhìn gương mặt sâu thẳm của nàng, lòng tôi đau như cắt. Mãi, nàng mới cất tiếng: “Son có gì nói không?” Tôi nhìn nàng, nhìn đôi mắt như sắp khóc của nàng và tôi chợt hiểu mọi điều. Tôi đến bên nàng, đôi tay run run ôm lấy bờ vai thon nhỏ của nàng. Nàng bỗng ôm chầm lấy tôi và bật khóc. Tôi hạnh phúc, tôi đau đớn đến tận cùng. Tôi biết nàng đã lựa chọn. Thịnh đã chứng tỏ tình yêu dành cho nàng quá đỗi. Tôi để yên cho nàng khóc. Người con gái cứng cõi tôi từng thấy, bây giờ đang khóc. Không biết tôi và nàng đã đứng vậy bao lâu. Thời gian lắng đọng, tôi không còn nghĩ gì khác nữa. Nàng yêu tôi, nhưng tôi sẽ không mang lại hạnh phúc cho nàng. Tôi vẫn còn dòng máu lang bạt kỳ hồ. Tôi chưa hề nghĩ tới hôn nhân. Biết làm sao được? Yêu và cưới là hai chuyện khác nhau. Còn Thịnh sẽ làm được mọi điều cho nàng. Thịnh sẽ làm được, cho dù là điều khó khăn nhất. Tôi lấy đàn và chơi những bài hát nàng thích. Đây cũng là điều duy nhất tôi có thể làm được cho nàng. Đây

cũng chính là điều duy nhất Thịnh không làm được. Nó không biết đàn, không biết hát. Nhưng nó đã thiết kế một giàn máy hát, bằng nhạc tuyệt vời để nàng nghe. Tiếng đàn của tôi chừng đã làm lắng đọng giọng bão trong lòng nàng. Nàng nhìn tôi như nấn nỉ: “Sơn ở lại được không?”. Tôi đã muốn gật đầu. Nhưng hình ảnh thằng Thịnh năm hôn mê ở phòng cấp cứu đã ngăn tôi lại. Đã khẳng định nàng phải là của Thịnh thì tôi phải rút lui. Tôi không hơn Thịnh được gì thì phải quên tử, ngay cả với mình. Hai người họ đến với nhau thật xứng đáng.

Tôi ra về. Lòng đã quyết định. Nàng không còn khóc nữa. Nàng đã đọc được suy nghĩ trong lòng tôi. Những ngày sắp tới không dễ dàng gì. Tôi học văn. Con đường tôi chọn là trở thành một nhà văn. Tôi không rạch ròi như Thịnh. Hiện tại, nó đã làm được công việc của một người thợ điện tử. Nó đã có thể kiếm tiền (nhiều là đáng khác). Thịnh giỏi, nó có năng khiếu bẩm sinh và niềm đam mê. Trong lớp, nó luôn là điểm sáng để các bạn phấn đấu, noi theo.

Hai năm học cuối, tôi viện cớ phải ở chung một thằng em họ để dòi chỗ ở và cũng không còn ăn cơm quán nàng. Tôi ít gặp Thịnh nhưng tôi biết nàng và nó sống ra sao. Tôi biết quán cơm dạo này đông khách hơn. Đã có bàn tay khéo léo của Thịnh xếp đặt. Nhà đã có đàn ông rồi. Cuộc sống chung tuy không chính thức nhưng cũng làm người trong cuộc hạnh phúc. Thịnh làm lì với mọi người (đó là lớp vỏ bọc để không ai có thể nhúng mũi vào chuyện riêng của nó), chỉ riêng với nàng, nó hết lòng hết dạ nâng niu. Không ai dám hỏi thẳng mọi quan hệ giữa Thịnh với nàng ra sao. Ba má Thịnh cũng nghi ngờ, nhưng Thịnh vẫn lạnh lùng chối bỏ và không ai xác định được điều gì.

Thịnh ra trường với bả`ng tồ`t nghiệp loại giỏi. Một công ty tư nhân mời nó về` làm việc. Bước đầ`u trong đường sự nghiệp nó đã gặp may. Còn tôi, cũng có chút tiế`ng tâm với má`y cái giải văn chương, nhưng cuộc số`ng thì bắ`p bênh như lục bình trên sóng nước.

Gà đã gáy sáng. Tôi biế`t đã đầ`n lúc phải ra đi. Nàng vẫn ngô`i đó. Không khéo, nàng lại bịnh. Tôi hôn lên tóc nàng và nhẹ vuô`t mái tóc như một dòng suô`i huyề`n hoặc đã làm tôi ngây ngấ`t. Thôi thì, đêm mai tôi sẽ về` thăm nàng vậy. Chỉ trong vòng bô`n mươi chín ngày này, vong hồ`n tôi còn vắ`t vưởng trên dương thế`. Qua bô`n mươi chín ngày, tôi sẽ qua câ`u Nại Hà, sẽ quên má`t tiế`n kiế`p của mình. Tôi chỉ biế`t lặ`ng lể` thăm nàng như từ lúc rời xa nàng đầ`n giờ.

Đêm nay tôi lại về`. Nàng vừa xong công việc. Tôi loanh quanh chưa biế`t phải làm gì. Nàng kéo ngăn tủ, lắ`y ra quyển nhật ký. Nàng ngô`i xuô`ng ghế` bắ`t đầ`u viế`t...

Ngày... vậy là Sơn ra đi đã được mười ba ngày. Nế`u còn số`ng, không biế`t Sơn phản ứ`ng ra sao khi Thịnh cưới vợ. Chắ`c Sơn cũng buô`n cho mình. Sơn yêu mình. Nhưng tình yêu của Sơn không đủ lớn để vượt qua mọi thứ. Sơn yêu mình nhưng chỉ để yêu thôi. Thịnh thì không vậy. Thịnh yêu mình và muô`n được mình. Thịnh đã bảo bọc, nâng niu mình. Thịnh đã làm đủ mọi điề`u để mình được hạnh phúc. Thịnh biế`t Sơn đã rút lui, nhường mình cho Thịnh. Và Thịnh cũng biế`t, nế`u số`ng với Sơn, mình sẽ không được chăm chút (ngay cả chăm chút bản thân mình, Sơn cũng không làm được). Còn số`ng với Thịnh, Thịnh đã làm tá`t cả những gì mình chỉ thể hiện bả`ng ánh má`t. Thịnh đã đố`i tồ`t với mình mười năm nay. Không ngờ, đó chỉ là sự chịu đứ`ng tốt cùng. Thịnh nhạy cảm như một sợi dây đàn. Mười năm, mình và Thịnh đã đố`i xử vện toàn với nhau.

Nếu được coi là vợ chồng chính thức, tất mọi người sẽ cho đây là cặp đôi hạnh phúc nhất. Nhưng không ngờ... mình đã tình cờ đọc được nhật ký của Thịnh: “Kim chưa bao giờ yêu mình. Kim chỉ đến trả những gì mình làm cho cô ấy. Trái tim Kim chỉ có Sơn và mãi mãi là Sơn. Mình chỉ có xác thân cô ấy, và tình yêu mãi mãi là một hoài vọng với mình”. Bỗng dưng, mình thấy mình có lỗi với Thịnh. Đúng là mình chưa bao giờ quên Sơn. Nhưng nếu nói mình không nghĩ chút gì về Thịnh thì không đúng. Làm sao mình không cảm thương, không xúc động trước bao nhiêu việc Thịnh đã làm cho mình từ mười năm nay. Nhưng đây cũng là điều nan giải nhất. Nhìn lại mình, tuổi già đã đến. Mình sẽ không sinh con được cho Thịnh. Mình sẽ không đi cùng Thịnh hết đường đời. Còn sự nghiệp của Thịnh nữa. Mình không thể ích kỷ... Và mình đã thẳng thắn đề nghị: Mình chấm dứt đi Thịnh. Thịnh đã hy sinh vì Kim bao lâu nay là đủ rồi. Thịnh phải cưới vợ. Thịnh phải có một gia đình hạnh phúc. Kim đã đọc nhật ký của Thịnh. Kim không thể ích kỷ. Hãy coi nhau như người thân. Kim đã sống một mình quen rồi. Nếu sau này còn nghĩ đến nhau, chúng mình vẫn còn tình bạn hay tình chị em mà!

Tôi bàng hoàng. Thì ra, tôi đã trách lầm Thịnh. Mười năm nay, nó đã chịu đựng, đã bao lâu nỗi sóng trong lòng. Tôi biết nó mà. Yêu dữ dội, thì ghen cũng dữ dội. Nghĩ lại cái thằng tôi, tôi thấy mình chẳng ra tích sự gì hết. Nếu lúc đó, Kim chọn tôi, Kim sẽ không hạnh phúc và bây giờ đã là góa phụ. Tôi đã thấu hiểu mọi điều. Ít ra Kim cũng có một cuộc sống hạnh phúc trong mười năm. Sống với tình yêu chân thành của Thịnh và hình bóng tôi trong tim. Bây giờ, phải nghĩ sao đây? Trong ba người, ai là người hạnh phúc, ai khổ đau? Trời ạ! Cái thằng nhà văn lêu têu như tôi, tới bây giờ mới trả giá mắt ra để hiểu rõ lẽ đời. Thôi thì, chuyện cũng an bày. Cậu mong Kim được yên bình trong cảnh đời nàng đã chọn. Dẫu sao, nàng cũng là người phụ nữ cứng cỏi mà. Còn Thịnh, bắt đầu cuộc sống

mới, tôi cũng cầu xin nó được hạnh phúc. Niềm hạnh phúc thật sự mà nó xứng đáng được hưởng. Phần tôi, chỉ còn hơn một tháng làm âm hồn vật vờ nữa, tôi sẽ qua cầu Nại Hà, sẽ quên hết chuyện kiếp này. Cầu xin, nếu có kiếp sau, tôi sẽ gặp lại Kim và tôi sẽ đền trả xứng đáng cho nàng.